

R.Tayyip Erdoğan, Lübnan'a asker gönderilmesine karşı çıkanları vatan haini ilan etti

Asıl hain sizsiniz!

5 Eylül tarihinde mecliste görüşülen Lübnan'a asker gönderme tezkeresi tartışmaları AKP hükümeti açısından oldukça kritik bir dönemeci ifade ediyor. Çıkacak olan karar AKP hükümetinin kullanım süresini bir süreliğine de olsa uzatacak ya da "sifonun çekilmesine" neden olacak. 1 Mart tezkeresini eline yüzüne

bulaştıran hükümet, gelinen aşamada aynı "hataya" bir kez daha düşmek istemediğini oldukça açık ifade etti. Zira ABD ile olan ilişkilerin, bu tartışmaların ardından yıpranması ve gerilmesi AKP hükümeti açısından iyi olmayan sonuçlar doğurdu.

"Ortadoğu'da söz sahibi" olma kılıfı ile meşrulaştırılmak istenen asker gönderme kararı, hükümetin ikna turları ile birlikte son aşamaya getirildi. Milletvekillerinin üzerinde yaklaşan seçimi bir kılıç gibi tutan R. T. Erdoğan gerekeni yapmadıkları takdirde, bir dahaki seçimlere milletvekili adayı olarak çı-

kamayacaklarını oldukça açık söyledi.

Halkın yüzde 80 olarak ifade edilen kesiminin karşı çıktığı Lübnan'a asker gönderme tezkeresine karşı tepkiler, egemenler tarafından büyük bir saldırganlıkla yanıtlanmaktadır. Sokağa çıkanların linç edildiği ve bunların "vatandaşın güzel tepkisi" olarak takdir edildiği günümüzde, ezilenlerin sisteme yönelik tepki ve güvensizliği bu adımlarla daha da artmaktadır. Saldırıların artıran devlete en iyi yanıtın milyonların örgütlü sesi olduğu gerçeğinden hareketle, bu tepkiyi ve gücü sokaklarda gösterelim.

Başkan Mao'nun devrimi proletarya diktatörlüğü altında sürdürme teorisini kavrama ve Dokuzuncu Parti Kongresi'nin birinci yıldönümünü anma vesilesiyle! (Heilungkiang Eyalet Devrimci Komitesi Yazı Grubu)

Proletarya diktatörlüğünü daha da güçlendir

F Tiplerinde

Saldırı ve mücadele...

Ülkemizde bulunan çeşitli hapisanelerdeki devrimci ve komünist tutsaklar demokratik kurum ve kuruluşlara gönderdikleri mektuplarda yaşadıkları hak gasplarını anlattılar. Görüş cezalarından mektup yasaklarına, paralarına el konulmasına, hastane ve mahkemeye gidişlerde yaşanan saldırılara kadar uzanan hak gasplarına dair 30 Ağustos'ta bir eylem yapan TUYAB, yaşananları Nazi Almanyasına benzetti. Ayrıca Tekirdağ 1 No'lu F Tipindeki tutsaklar Filistin ve Lübnan halkının direnişini 3 günlük açlık grevi yaparak açıkladılar.

Sayfa 10

Emperyalizm, revizyonizm ve gericilik dünyada varolduğu sürece, proletarya diktatörlüğü tek bir gün bile zayıflatılmamalıdır.

Ancak sınıf bilimi, sınıfa doğru politikalarla yön verebilir!

Emekçilerin öz gücüne güven!

2000'den sonra dünyada ve ülkede saldırı yasalarıyla iş güvencesiz, sosyal güvencesiz, 16-17 saat çalışma koşullarının dayatıldığı günümüz koşullarında işsizlerin, ücretli, sözleşmeli, vekil, mevsimlik, gündelik, taşeron çalışanların sorunlarıyla ortaklaşmanın ve bu alanları örgütlemenin fiili meşru mücadele olanaklarını yaratalım. Sınıf, gelinen aşamada bilimine her zamankinden çok muhtaçtır, sınıfı kendimizden başlayarak bilimiyle donatmanın, örgütleyerek

emeğinin karşılığını ve haklarını geri almanın yeni kazanımlarla eşit paylaşımı yakınlaştırmamızın üst boyutta çabasına girişelim. Bulduğumuz her alanda ve çalışma koşullarında örgütlülüğünü savunalım. Neden örgütlü olmamız gerektiğini anlatma, açıklama amacından ödün vermeden emekçilerin (hangi statü ve koşullarda olursa olsun, kamuda, özelde, taşeron, işsiz vs.) ortak örgütlenmesinin savunucusu olalım ve bunun koşullarını oluşturalım.

Sayfa 19

"Disiplin bilinci güçlenmektedir ve devrim daima muzaffer olacaktır." Bu büyük bir gerçektir. Parti liderliğini güçlendirmeli, Partinin bilincini yükseltmeli ve birleştirilmiş-Mao Zedung Düşüncesi'nce liderliği kullanmalıyız. Devrimci kitlesel eleştiri bayrağını yukarıda tutmalıyız ve Mao Zedung Düşüncesi'ni; burjuvaziye, revizyonizmi, Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisine aykırı hatalı sağ ve aşırı "sol" fikirlerin tüm çeşitlerini ve onların üstesinden gelmek için, burjuva bireyciliğini ve aslında "merkez yok" teorisi olan "birçok merkez" teorisini eleştirmek için kullanmalıyız. Proleter devrimci ruhu, bilimsel yaklaşımı, örgüt ve disiplin bilincini kuvvetlendirmeliyiz ve düşüncede, politikada, planda, komutada ve eylemde birliğe ulaşmak için Mao Zedung Düşüncesi'ni bilinçli olarak kullanmalıyız.

Sayfa 16-17-18

FHDD kampanya tanıtımlarına devam ediyor

"Filistin'de bir kardeşim var" adıyla başlattığı yardım kampanyasının duyuruları için çalışmalarına hız veren FHDD, bu doğrultuda medyada kampanyanın duyurulması için çeşitli programlar yaptı.

İstanbul'da İlaç Radyo, Özgür Radyo, Anadolu'nun Sesi ve Açık Radyo'da yapılan programlara katılan FHDD yöneticileri, ayrıca İzmir'de yayın yapan Demokrat Radyo'da da bir programa katılarak Derneği ve kampanyayı anlattılar.

Ayrıca Ulusal Kanal'da iki programa katılan FHDD yöneticileri, Kanal 7 Genel Yayın Yönetmeni İbrahim Erdoğan ile bir görüşme yaparak kampanyayı anlattılar. Erdoğan, ilerleyen dönemlerde gerek Ortadoğu ile ilgili konularda yapılacak tartışma programlarında derneğin temsil edilmesi, gerekse de kampanyanın duyurulması için gerekli desteğin sunulacağını belirtti.

Tutsakların sesi enternasyonal köprü oluşturdu
Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapis-

hanesi'ndeki devrimci tutsakların Filistin ve Lübnan halkına yapılan saldırıları kınamak ve direnen halkların yanında yer aldıklarını göstermek amacıyla 22 Ağustos tarihinden itibaren yaptığı üç günlük açlık grevi FHDD aracılığıyla Ortadoğu'daki pek çok yaygın organında yer alarak, halkların arasında enternasyonal köprü oluşturdu.

Filistin ve Arap devrimci sosyalist basınında ilgiyle karşılanan haber, 6 internet sitesi ve pek çok yazışma grubunda yer aldı.

Ayrıca Gazze ve Batı Şeria'da yayın yapan Saut El-Şaab (Halkın Sesi) radyosu ile canlı yayında yapılan telefon bağlantısı ile Türkiye'deki devrimci tutsakların gösterdiği enternasyonal dayanışmaya dikkat çekildi. Halkın Sesi radyosu 2 gün boyunca bu habere ana haberlerde yer vererek Türkiyeli devrimci tutsakların sesini Filistin halkına ulaştırdı.

Hollandalı yazar Siyonizmi anlatacak
Hollanda Filistin Dayanışma Komitesi aracılığıyla FHDD ile bağlantı kuran ve daha önce de derneği ziyaret eden Hollandalı anti-Siyonist yazar Peter Edel, 9 Eylül tarihinde MMO (Makine Mühendisleri Odası)'nın Taksim'de bulunan Şubesi'nde "Siyonizm ve Türkiye-İsrail İlişkileri" konulu bir panel verecek. Yazdığı Siyonizm karşıtı kitaplar nedeniyle Hollanda'da pek çok baskıya maruz kalan ve işine son verilen Edel, Türkiye-İsrail ilişkilerinin perde arkasını da gözler önüne serecek.

Basına ve Kamuyuna

Amerikan-İngiliz emperyalist ittifakı Ortadoğu sınırlarının yeniden çizileceğini ilan etti. Diğer emperyalistlerde de topografik eskizler olduğu sır değildir. Baş taşeroncu ve provokatör Siyonist İsrail devleti Lübnan ve Filistin'i aralıksız bombalayarak, devreyi açmış bulunuyor.

Yanan, yıkılan ve taş üstünde taş kalmayan topraklar Ortadoğu coğrafyasıdır. Saldırganlar emperyalistler, işbirlikçi sınıflar ve uşak rejimler; Direnenler ve savaşılan ezilen Ortadoğu halklarıdır.

"Büyük"le, "Genişletilmiş"le başlayan emperyalist Ortadoğu projeleri ve yeniden çizilen ülke sınırları, emperyalist krizin ne düzeyde derinleştiğini gösterirken; Direnen Irak, direnen Afganistan, Filistin ve Lübnan: Sokaklar ve meydanlar ve sürekli çoğalan gönüllü savaşçılar ise emperyalist krize "bir nefes molası" tanımayaceklerini, emperyalizme zafer bahşetmeyeceklerini gösteriyor.

Emperyalizm ve işbirlikçi uşaklarının gücü herşeye kadir değildir, devasa cüssesine rağmen o "çamur ayaklı bir devdir." Gerçek ve biricik güç halk yığınlarıdır. Bütün emperyalistler ve uşakları bir yandan bombalarıyla ölümler yağdırırken, öte yandan aynı şiddetle bilinçleri de bombalıyorlar. İsrail Siyonizmi ve dolayısıyla emperyalizmin katliamlarını HAMAS'a diyerek HİZ-BULLAH'a diyerek kabul edilebilir kılmaya, krizden çıkış için yaşama geçirilen işgalleri, pazar paylaşımlarını ve daha büyük ölçekli savaşları meşru göstermeye çalıştıkları görülüyor, anlaşılıyor.

Ortadoğu'da yer alan bir coğrafyanın devrimcileri ve komünistleri olan bizler faşist Türk hakim sınıfları ve faşist devletin Kürt ulusu üzerinde katmerleştirdiği milli zulmü, yarı-resmi faşist güçleriyle gerçekleştirdikleri linçleri, katliamları, Kürt ulusunun politik temsilcisi olan PKK'yi işaretleyerek nasıl "anlaşılır" ve haklı kılmaya çalıştığını gayet iyi biliyoruz.

Yine bizler faşist Türk hakim sınıfları ve faşist devletin emperyalist efendilerinin çıkarlarına uygun olarak yaşanan ve yaşanacak olanlar için rol kapmaya hazırlanırken, bunu "terörü kurutacağız", "Kandil'i vuracağız" gürültüsü arasında nasıl gizlemeye çalıştıklarını da görüyoruz.

Emperyalist işgal ve yağmaya karşı direnmek ve savaşmak meşrudur, görevdir.

Ortadoğu'ya birlikte bütün dünyayı içine alan emperyalist saldırganlığa karşı fedakarca savaşanları inançlarına ve milliyetlerine bakmaksızın destekliyoruz.

Bugün Filistin ve Lübnan'da süren direnişi selamlamak ve katliamların acısını paylaşmak; yapılanlara tepkimizi göstermek için tüm hapsedenlerde 3 (üç) günlük (22-25 Ağustos arası tarihlerde) açlık grevine gireceğimizi bildiriyor;

Filistin-Lübnan tarafında duran, ezilen halklarımızı İsrail'e taş atmaya çağırıyoruz.

TKP/ML, MKP, TDP, MLKP, Direniş Hareketi ve TİKB davası tutsakları adına;

Bayram Kama, Hasan Rüzgar, Aysel Gündoğan, Murat Karayel, Hasan Polat, M. Aytunç Altay

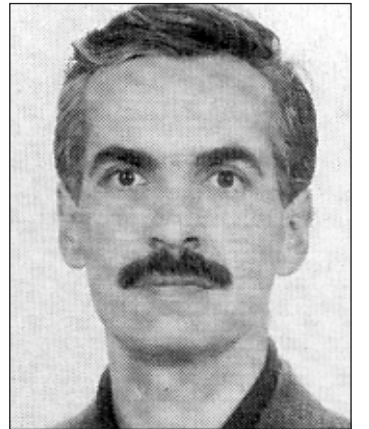
BAŞSAĞLIĞI

Demokratik halk devrimi mücadelesinin ömrünce sadık emekçisi ve fedakar dostlarından birini daha yitirdik.

Süleyman Elma'nın mücadelemize değer katan anısını kurtuluşa kadar omuzlarımızda taşıyacağız. Ailesi ve tüm dostlarına başsağlığı diliyoruz.

PARTİZAN

BAŞSAĞLIĞI

Proletarya Partisi'nin eski önder kadrolarından Murat Sever'i, yakalandığı hastalık sonucu kaybettik. Erdemleri mücadelemizde yaşayacaktır. Sınıf mücadelesine büyük emekleri geçmiş bu değerli arkadaşımızın anısı önünde saygıyla eğiliyor, ailesi ve dostlarına başsağlığı diliyoruz.

PARTİZAN

Umut yayıncılıktan kampanya

Modern revizyonizme karşı başlatılan kampanya çerçevesinde Umut Yayıncılık'tan çıkarmış olduğumuz beş kitabı toplam 20 YTL'ye okurlarımıza sunuyoruz.

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Ortadoğu'ya taşeron askerler yolda

Asker gönderilmesini istemeyenlerin "vatan haini" olarak tanımlandığı, "İsrail askeri olmayacağız" diyenlerin linçe uğradığı, bu saldırının "vatandaşın haklı ve güzel tepkisi" olarak değerlendirildiği "gitmezsek prestij kaybederiz" diyen Dışişleri Bakanı'na kadar geniş bir yelpazede tartışılan Lübnan'a asker gönderme tartışmaları, ülkenin birinci gündemi olarak yerini aldı. Türkiye'nin politik atmosferini tamamlayan diğer gelişmelerle birlikte değerlendirilmesi gereken bu süreç, en genel anlamıyla ülkemiz hakim sınıflarının ve efendilerinin içinde bulunduğu durumu anlamak ve tanımlamak açısından oldukça önemlidir.

ABD'nin bölgedeki jandarması olan İsrail'in saldırıları sonucu yaşanmaz bir ülke haline getirilen Lübnan'dan eli boş dönen İsrail, BM'nin "ateskes" kararına rağmen saldırılarını sürdürdü. Hizbullah bu süreçte halkın önemli desteği ve sempatisini kazandı. Genel anlamda bölge halkı üzerinde artan bu etkiyle birlikte İsrail'in ve öz olarak da ABD'nin çıkarları açısından istenilen sonuç alınmadı. Haritası ABD tarafından belirlenmiş "Yeni Ortadoğu Projesi'nin" hayata geçirilmesinde önemli bir hamle olan Lübnan saldırısı, sürecin sanıldığından zor geçeceğinin de sinyallerini verdi. Irak enkazının altında ezilen ABD, aynı durumu yaşamamak için emperyalist devletleri ve uşaklarını devreye koyma noktasında oldukça ısrarlı davranıyor. Türkiye'ye gönderdiği mesajlarda PKK pazarlıklarının hatırlatılmasının yanısıra 1 Mart sürecinin tekrar yaşanmaması için ikazlar yapıyor.

BM Kararı ve UNIFIL

BM'nin 1701 sayılı kararı ve bu kararın yaşama geçirilmesi için oluşturulan UNIFIL birçok platforma tartışılan konulardı. "Bölgede silahsızlandırmak gibi bir görevimiz olmayacaktır" açıklamasında bulunan Tayyip Erdoğan'ı kamuoyunun yalanlamasının yanı sıra bizzat BM kararı gidecek gücün amacını bu şekilde belirlemiş durumdadır. 19 Maddelik 1701 No'lu Karar'ın ilgili maddelerinde; "Bu bölgenin (Mavi Hat ve Litani Nehri arasında kalan güvenli bölge) 11. maddede zikredilen şartlara uygun olarak yetkilendirilen Lübnan ve UNIFIL güçleri dışında tamamen silahsızlandırılması ve silahlı unsurlardan arındırılması. Lübnan'da bulunan silahlı grupların silahsızlandırılmasını öngören Taif Uyumları, 1559 ve 1680 nolu kararlarının bütünüyle hayata geçirilmesi, böylelikle Lübnan devletinden başka silahlı bir güç veya yetkinin olmayacağını ifade eden ve Lübnan 27 Temmuz 2006'da Lübnan Kabinesi tarafından alınan kararın hayata geçirilmesi" olarak şekillendirilen kararın içeriğinden de anlaşılacağı üzere gidecek olan "barış" gücünün birinci görevi İsrail ve ABD'nin çıkarlarını korumak olacaktır. Zaten karar İsrail'e "Lübnan'dan çekil" dayatmasını da kapsamıyor. Çekilmeye karar verme hakkını İsrail'e bırakıyor. Yine İsrail'in saldırılarını durdurması, gelecekte karşı saldırılar açısından "kendimi savunuyorum" gerekçeyle bozulabilir. Bu da gerek BM'nin gerekse de bu tarz kuruluşların aldığı kararların ka-

muoyuna yansıtıldığı gibi gerçekten mazlum halkların hakkını korumak değil, emperyalistlerin çıkarlarını koruma ve geliştirme amacı ve hedefi içinde olduklarını bir kez daha kanıtlamaktadır.

Bölgede konumlandırılacak olan UNIFIL'in mevcut olan 2 bin kişilik askeri gücü 15 bine çıkarılacak ve bu güç 15 bin kişilik Lübnan askeri gücü ile birleştirilerek, karma bir ordu kurulacak. Böylelikle bölgede hantal ve işlevsiz bir yapıya ve niteliğe sahip olan bu askeri güç de işlevli bir duruma kavuşturulmuş olacak. Çelişkili BM kararlarının uygulayıcısı durumunda olacak olan bu gücün Hizbullah'ı silahsızlandırma görevi ise oldukça çetrefilli bir durum. Hizbullah'ın böyle bir dayatmayı kabul etmeyeceği bir gerçek. Bu noktada atılacak adımlara ise cevapsız kalmayacaktır. Bu anlamıyla da gidecek olan askeri gücün çatışmaya girmeyeceği gibi açıklamalar hiçbir şekilde gerçeği ifade etmemektedir. Alınan kararların tümü her tarafından dökülmesi gerçeğinin yanısıra, bu konumlandırma ve çizilen çerçevenin muğlaklığı İsrail ve ABD açısından kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirme ve yorumlanması gibi açık bir kapıya sahip. Yani kararı ve askeri gücü kendi çıkarlarına hizmet edecek biçimde değerlendirmeleri mümkün. Ki 1701 sayılı karar da muğlaklıklarıyla böyle bir pratik sürece zemin hazırlamaktadır.

Türk devleti

bölge taşeronluğuna hazırlanıyor

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün meseleye ilişkin yaptığı açıklamada "Lübnan'a asker göndermek Türkiye'ye prestij kazandırır" demesinin ya da "bölgede etkinliğimizi artırır" gerekçesine dayandırılmasının, "Türkiye prestij kazanır; 1 Mart tezkeresinin geçmemesinin doğurduğu olumsuz hava dağılır; Türkiye yeni çizilecek Ortadoğu haritasında söz sahibi olur; Türkiye 1 Mart tezkeresiyle hata yaptı, Lübnan'a asker göndermemekle bu hata yinelenmemeli; asker yalnız savaş için değil, barış içinde yurtdışına gönderilir" açıklamalarının, beyanlarının asker gönderme konusundaki mevcut tepkilerin aza indirilmesi yönünde hiçbir etkisi olmamıştır. Tartışmaların ve açıklamaların genel seyrine baktığımızda devlet açısından sorunun ABD'yle PKK pazarlığı içerisinde yürütüldüğü çok açık bir şekilde görülmektedir. Bir "tesadüf mü" sorusunu sordurtsa da

ABD, Bakanlar Kurulu'nun Lübnan'a asker gönderme tezkeresini imzalayıp meclise gönderme kararını duyurduğu pazartesi günü, PKK özel temsilcisi olarak Genelkurmay Başkan Yardımcısı emekli general Joseph Rolston'ı atadığını açıkladı.

Tabi bu gelişmelerin yanısıra MİT tarafından hazırlanan ve basına sızdırılan "ABD-PKK görüşme" tutanakları yapılan pazarlıkların içeriğini kamuoyuna sunma amaçlıydı. Buna karşılık Kürt Ulusal Hareketi tarafından açıklanan "çözüm deklarasyonu" adlı belgenin içerik ve kapsamı, devletin saldırgan tutumuna rağmen mevcut çizginin korunacağını göstermektedir. T. Kürdistanı'nda TC ordusuna yönelik yapılan eylemlerin, savunma anlayışının ve eldeki silahlı gücün pazarlık masasında kullanılması anlayışının bir sonucudur.

Sürecin en başında Türkiye'yi önemsediklerini açıklayan ABD, gelinen noktada Türkiye'yi bu saldırı çemberinin içinde aktifleştirme planlarını hayata geçirme hedefinde. Ortak askeri gücün yönetiminin Fransa'ya verilmesi planlanırken, Fransa'nın bu plandan son anda vazgeçmesi ve istenilen destek gücün oldukça altında bir askeri güç gönderme kararı alması, gelecekte olan sürecin ve açılan dönemin sancılarını kaldırma ve bu konuda ABD'nin attığı adımlara ve yönelimlere ortak olma noktasındaki kaygıların sonucudur.

Bunun yanısıra oldukça istekli davranan Türkiye için yapılan açıklamalarda ise; "Türkiye'nin Lübnan'a katkısı çok önemli. Türkiye'nin bölgeye yönelik kültürel yakınlığı nedeniyle, karşılaşılabilecek olası sorunlar kolay çözümler. Türk askerinin ISAF deneyimi, Lübnan için önemli" açıklamasında bulunan İtalya, oluşturulacak güç içinde Türk askerinin önemli roller üstleneceğini de beyan etmiş durumda.

"Simetrik/asimetrik" savaş tartışmalarını da belli oranda kapsayan bu tartışmalarda Türk ordusunun bölgeye istenmesinin en önemli nedenlerinden birini de gerilla savaşına karşı tecrübe ve deneyim sahibi olması oluşturmaktadır. AKP milletvekilleri tarafından yapılan açıklamada "Türk askerinin yeni bir çatışma stratejisine karşı eğitilmesi" olarak tanımlanan bu sürecin, Türk askerine kazandırılacaklarına bu açıdan da bakmak gerektiği nasihatında bulundu.

ABD ve İsrail'in yarım bıraktığı daha doğrusu tamamlayamadığı saldırıyı tamam-

ABD ve İsrail'in yarım bıraktığı daha doğrusu tamamlayamadığı saldırıyı tamamlama göreviyle yükümlü hale getirilen "barış gücü" belli boyutlarıyla ABD'nin İran hedefi konusunda da deneme sürecinden geçecek.

lama göreviyle yükümlü hale getirilen "barış gücü" belli boyutlarıyla ABD'nin İran hedefi konusunda da deneme sürecinden geçecek. Şu an için oldukça uzak bir noktada gibi duran İran tartışmalarının dönem dönem gündeme getirilmesi/hatırlatılması, gelecekte olan sürecin bir noktasında bu hedefin vurulması tartışmalarını da gündeme getirmektedir.

Türk Hakim Sınıfları

Saldırıları Tırmandıracak

Dış tehditleri "bertaraf" etme arzusuyla yanıp tutuşan AKP hükümeti içte de ezilenlere ve devrimci güçlere yönelik saldırılarını tırmandırma politikası ile hareket etmeye devam ediyorlar. Halkın % 80'lik gibi bir kesiminin karşı çıktığı asker gönderme tezkeresine karşı çıkanlara faşistleri saldırtıp ardından da bu saldırılardan övgüyle söz etmelerini bir devlet politikası olarak görmek gerekir. 3 Eylül mitingini dağıtmaya gelen emniyet müdürü Celalettin Cerrah ve ardından gelen askeri güçle yapılan gövde gösterisi ve ardından kitleye ateşli silahla müdahale edilmesi sonucu iki kişinin yaralanması, Okmeydanı ve 1 Mayıs Mahallesi etkinliklerine saldırılması emekçi semtlere yönelik saldırıların da ivmelenme eğilimi içinde olduklarını göstermektedir.

30 Ağustos törenleri ve yeni savaş kurmayının devir teslim törenlerinde yapılan açıklamalar "vatanın bölünmez bütünlüğü"nden dem vururken, Başbuğ; "önemli olan asgari düzeye indirilmesidir" açıklamasında bulundu. Bu, devletin uzun süredir ülkemizde gerilla mücadelesi yürüten güçlere karşı belirlediği temel stratejisi ve yönelimidir. Ülkemizdeki çeşitli renkten muhaliflerin "pedal çevirerek", İncirlik'ten Dolmabahçe'ye emekli generallerle birlikte gerçekleştirdiği yürüyüş ve daha bir dizi eylem ise halkın mevcut tepkisini örgütlemekten ve sisteme yöneltmekten başka her türlü hedefi taşımaktadır.

Halkın tepkisine rağmen tezkerenin Meclis'ten geçme ihtimali oldukça yüksek. AKP hükümeti 1 Mart sürecini yeniden yaşamak istemediğini oldukça net ortaya koydu. Tüm bu gelişmeler ise halkın AKP hükümetine yönelik taşıdığı mevcut güvensizliğin derinleşmesine neden olacaktır. Sorun burada halkın güvensizliğinin derinleştiği yerde, alternatifin ve doğru adresin yerinde ve zamanında gösterilmesidir. Bunu yapmakta geciktiğimiz her an, halk kitlelerinin tepkisinin yanlış adremlere kanalize olmasına izin verdiğimizizi unutmamalıyız.

Sınıfsal Yaklaşım

ORDU ALTINDA DOLAŞAN BUZAĞILAR

Gerici ve faşist devletlerden orduyu **soyutlayan**, dahası ona yurtsever, ilerici bir kimlik atfederek **devrimci** misyon sahibi kılanların yetirinden çok bulunduğu ülkeler arasında önemli bir yere sahip olduğumuz kesindir. Bunun en önemli tarihsel **kökleri**, TC'nin şekillenmesinde askerlerin oynadığı kurucu role uzanmakta, günümüz açısından süregelen **gaflet** ise ideolojik-siyasal zeminde çok yönlü zafiyet yaratmaktadır. Burjuvazi tarafından sürekli beslenen bu **zafiyetin**, ciddi ölçüde politik sonuçları vardır.

20. yüzyılın ilk çeyreğinin sonlarına doğru kimlik kazanan faşist Türk devleti, Ordunun kurtarıcılıktan kuruculuğa terfi etmesiyle **omurga** sahibi olmuştu. Kemalizmin şırına ettiği ırkçı-şoven ideoloji ile kurumsallaşan Orduya, devleti koruma ve kollama amaçlı giydirilen üniformayı **emperyalistlerin** diktiği hep gizlenilmeye çalışıldı. Ordu, bağımsızlığı koruma ve vatani savunmada en büyük **güvence** olarak işlendi. Siyasi hayatın biçimlendirilmesindeki rolü, devleti elinde bulunduran sınıfların hem zorunlu hem de gönüllü bir tercihi olageldi.

Devletin diğer kurumlarından **daha çok** sınıflar üstü bir konumda tutulmasıyla, devreye girdiği koşullarda önemli bir avantaj sahibi olan Türk Ordusu; askere alınanlar şahsında, halkın **devlete iman** ocağıydı. Devletin kutsanması ve Kemalist ideolojinin zerk edilmesi için, Milli Eğitim teşkilatıyla beraber en güçlü **harç makinesini** oluşturdu. Bugün özellikle toplumun geri kesimleri nezdinde, en güvenilir ya da saygın kurumlar sıralamasında açık ara birinci basamakta kalmasını, ağırlıklı olarak **eğitme-öğütme** faaliyetine borçludur. Bu **"güven ve saygınlığın"** temelinde, diğer faşist kurumların yıpranma oranının yüksekliği kadar, faşist baskı ve zulmün ebelik yaptığı **"korku"** olgusu yatmaktadır.

İktidarı açıktan elinde bulundurduğu askeri/açık faşist cunta dönemlerindeki uygulamaları dahi kurumsal olarak **büyük çaplı** bir yıpranmaya neden olmadı. Bu dönemleri yargılayanların önemli bir bölümünün kişileri üzerinde odaklanıp Orduyu eleştiriden muaf tutma gayreti, **bilinçli** bir yaklaşımın ürünüydü. İç ve dış tehdit kategorisindeki her türlü

düşmana ve kötülüğe karşı **yegane** güç ve güvence olma niteliği titizlikle muhafaza edilen faşist Türk Ordusu; **"halkın, milletin"** aldatmacası altında, hakim sınıfların **gözbebeği**ydi.

Çoğu küçük çaplı, çeşitli girişimlere de sahne olan kendi içindeki çelişki ve kaynaşmalara, ilerici-gerici kutuplar değil, hakim sınıf klikleri **renk** verdi. Ordunun, eğitim ve örgütlenmesinde kullanılan yöntem ve taktikler ile işlevinin gereği olarak sergilediği pratiğin izin verme şartlarını bırakmadığı, ilerici karakterdeki herhangi bir yapılanmayı, arayan ve bekleyenler her dönem fena halde yanılmaktan kurtulamadılar. Geçmişte hummalı bir hastalık yaratan biçimde oportünist ve revizyonistleri saran **"darbecilik"** virüsü, yaşamın döne döne yaydığı panzehire karşın, **"sol"** cenahın damarlarından bir türlü temizlenemedi.

Küçük burjuvazinin **"güç"** sorunundan kaynaklı kanına kalıcı olarak yerleşen **orduya bel bağlamacılık** mikrobi, hayal dünyasının en renkli görüntülerini oluşturmaya bugün de devam ediyor. Bununla, TSK'nin komuta kademesindeki şahsiyetleri (çoğu dönemde rastlanan kıyaslamaların en son örneği, **Özök-Büyükkanıt** karşılaştırması) ile ilgili yapılan polemik ve değerlendirmeleri kast etmiyoruz. Esas sorun, ordunun devlet içerisindeki konumuna ilişkin saptamalardaki sakatlıklardan kaynaklanıyor.

TSK örneğinde, Ordunun hakim sınıf kliklerinden birisi olarak değerlendirilmesi, devlet içerisinde **"bağımsız"** bir güç şeklinde algılanmasını getiriyor. OYAK başta olmak üzere elinde bulundurduğu ekonomik gücün de anıldığı tespitlerde, Ordu, emperyalistlerle ilişkide de **farklı** bir yere konulmaktadır. Bu konuda Türk Ordusundan medet umanların başını Ulusal Hareketin önderliği (içerde ve dışarıda) çekiyor. Öyle ki, Büyükkanıt'ın gelişi **"en keskinler, en keskin virajları alır"** anlayışıyla umut verici bulunabiliyor. Daha önemlisi, ona doğrudan bu yönlü bir çağrı da yapılabiliyor. (Bknz. **Duran Kalkan**'ın 4 Eylül tarihli açıklaması)

TSK'nin **kendi başına** bir klik oluşturduğuna dair tespitler, devlet ve ordu örgütlenmeleri ile emperya-

lizme bağımlılık ilişkilerinin doğru kavranamayışından ötürüdür. Ordu kademesinin çeşitli dönemlerde belirli kliklerin etkisi altında bulunduğu gerçeği, onu **ayrı** bir güç konumuna getiremez. Hatta daha çok **"Kemalist-laikçi"** olarak tanımlanan çizgide saf tutan bir konum alması da bu durumu etkilemez. Çünkü, yüzünü daha açık sergilemek zorunda kaldığı cunta süreçlerinden de iyi bilinmektedir ki, hakim sınıflara **gerekli** bütün renklerin korunmasında, Ordu **titiz** bir tutum içerisinde. Bu, onun kendi tasarrufu olarak değil, emperyalistler ve uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının **talimat ve talebinin** sonucudur.

Ordunun tıpkı diğer devlet ve düzen kurumları gibi, (sivil bürokrasi, yargı, siyasi partiler, medya) faşist diktatörlüğün **aracı** olma vasfı, onu **esasta** klikler üstü bir konumda tutmaktadır. Çeşitli klikler arasında parçalanmış olduğu ve **içerisinde** bu kliklerin mücadele yürüttüğü olgusu bu durumu değiştirmez. O esas işlevi bakımından, çeşitli klikler arasındaki dalaşa, taraf olmadan çok **kapsayıcı** bir rol oynamak durumundadır. Kullanımı da emperyalist politikalar doğrultusunda hakim sınıf klik(ler)inin **tasarrufuna** bağlıdır.

Yerli gerici ve faşistlerin, esasen emperyalizmden bağımsız bir tutum takınmadığı süreklilik arz eden koşullarda, ordunun mevcut siyasal yapılanmaya **aykırı** bir konum alması düşünülemez. Aksine durumlar olarak adlandırılabilir, darbe koşullarında ise emperyalistlerin yine devrede olup orduyu **açıktan kullanma** tercihi bulunması söz konusu olmaktadır.

Ordu ve doğallıkla devletin, stratejik ve taktik açıdan **"güçlü"** olarak nitelendirilmesinde temel bulan bu yaklaşım; devrim ve kitlelerin gücünden başka **MLM** ideolojinin tayin edici önderlik rolünü de yadsırmaktadır. 1960'lardan itibaren MGK yapılanmasında elde ettiği konumun, **generallerin hakimiyeti** olarak okunması halinde, devletin **sosyo-ekonomik** temeller üzerinden yapılandığı gerçeği ters yüz edilmiş olmaktadır. O çok heybetli generallerin, hakimiyetin esas sahibi konumundaki emperyalist efendiler ile onların uşağı komprador patron ve büyük toprak ağalarının **karşısında-yanında** sıradan birer emir subayı olduğu unutulmaktadır.

Bu nedenledir ki, son süreçte AKP hükümeti ile yaşanan **kriz anları** (Şemdinli, Danişay Saldırıları) beklendiğinden daha **yumuşak** geçişlerle atlatılmıştır. Egemenlerin genel/ortak çıkarlarının nihai olarak be-

lirleyici olduğu koşullarda, Ordunun **sadakati** ve **"memur"** hüviyetine bağlılığı iyi görülmelidir. Sınır ötesi operasyonlardan, diğer ülkelerdeki işgallere asker göndermeye kadar (Irak, Afganistan ve son Lübnan meselesi) **esaslı** tasarrufların tümünde, iplerin emperyalist güdümlü siyasi iktidarda olduğu açıktır.

Askerin çıkışı veya direktifleri olarak yansıyan bütün komuta kademesi **müdahalelerine** (yakın süreçte; TMY brifingi, bayrak-linç kampanyası) damgasını vuran, devleti ali çıkarları adına **rol üstlenme** tavrıdır. **Rollerin**, hükümette, parlamentoda, muhalefette bulunan tüm hakim sınıf partileri dahil, bütün devlet ve düzen kurumları arasında **bölüşülmesi**, sistemin bir gereğidir. Klikler arasındaki çatışmanın Orduyu da içine alan bir boyutta su yüzüne vurduğu durumların **balans ayarı**, Ordu değil rejim/sistem tarafından yapılmaktadır. Rejimi tek başına ya da ağırlıklı olarak Ordunun temsil etmesi söz konusu değildir.

Orduya **"özelden özel"** bir rol biçenlerin yeri geldiğinde, daha da **"farklı"** ve **"özellikli"** tutumlar sergileyebilen Cumhurbaşkanı algılamakta zorluk çektiği görülmektedir. Kritik bütün konularda devletin çıkarlarını gözetmede **"hata"** yapmayan N. Sezer'in, **"demokrat"**, **"ilerici"** ya da en hafifinden **"hukukçu"**luğundan (iki taksitli kimi onaylarından kaynaklı) dem vuranların, Hilmi Özök'ün **"demokratlığına"** dair yorumlara iltifat etmesi bundandır. Aynı Özök'ün ABD tarafından **"iyi bilinmesi"** ve aksi sureti olarak gösterilen Büyükkanıt'ı antlaşması bir yana, görev süresince sergilediği tutumlar unutulmuş görünmektedir. Daha çarpıcısı ise TSK'nin kelimesinin bütün anlamlarıyla **"rol"** yaptığına açık bir delalet olarak, veda ziyareti esnasında AKP politikalarının en timsalli sözcülerinden Bülent Arınç'a söylediği, **"Başkanlığınız döneminde Meclisin saygınlığının, itibarının artması, siyaset kurumunun saygınlığının artması anlamına geldiği için çok önemsiyorum"** sözleridir.

Orduyu sınıflar üstü bir konumda göstermek isteyenler ile devletin gerçek hakimi pozisyonunda algılayanların **bulduğu noktada**, **"karşı-devrimin gücü"**, devrimin ufuklarına kara bulutlar göndermektedir. Buna uluslararası alandan gelen **örnek takviyeler** de cabasıdır. Eski bir darbeci emekli subay olan **Chavez**'in, kendisine yönelik darbe girişimlerinde de bulunan Ordu ile kurduğu ilişkiden **"olumlu ve güzel"** paylar çıkarmanın devrimle vedalaşma zamanları çoktan gelmiş olmalıdır.

İşçiler bu kez devleti değil, ihaneti protesto etti!

28 Ağustos Pazartesi günü çalıştıkları kurumlar özelleştirildiği için geçici işçi kadrosuna alınan işçiler, kendilerine sahip çıkmadığı gerekçesiyle eski sendikaları Türk-İş'i protesto ettiler.

“Özelleştirme demek, gelir demektir” diyen egemenler, en sonunda bu gelirin kim için olduğunu da gösterdi. Devlet dairelerini özelleştirebilmek, iş istihdamını düşürmek, emeğin ücretini azaltmak için norm kadro ve depo atamaları yapan devlet, bunları bahane ederek özelleştirdiği kurumlardaki memur ve işçileri ya işten çıkardı ya da geçici kadro ile ucuz emek sömürüsüne tabi tuttu. Tüm bunlar olurken sarı sendikacılar ağzını bile açmazken, şimdi ise sarı sendikaların üyeleri sendika ağalarından hesap sormak için eylemler yapıyor.

28 Ağustos Pazartesi günü çalıştıkları kurumlar özelleştirildiği için geçici işçi kadrosuna alınan işçiler, kendilerine sahip çıkmadığı gerekçesiyle eski sendikaları Türk-İş'i protesto ettiler.

İşyerleri özelleştirildiği için başka kamu kurumlarına 657 Sayılı Devlet Memurları Kanununun 4/C maddesine göre geçici personel olarak gönderilen ve kadroları yapılmayan işçiler, kendileri ile ilgilenmeyen eski sendikaları Türk-İş'in kapısına dayanarak protesto eylemlerine başladı. Türk-İş Genel Merkezi'nin kapısında, gerçekleştirilecek olan Bakanlar Kurulu toplantısında kendilerinin gündeme getirilmesi için eylem yapan işçiler, Bakanlar Kurulu bitene kadar bekleyeceklerini kaydetti.

İşçiler adına bir açıklama yapan İsmail Hakkı Doğan, kendilerinin kanuna göre işçi, bir yıldan az çalıştıkları için memur da sayılmadıklarını kaydetti. Türk-İş'in 2002 yılı toplu sözleşmelerinde imza altına alınan, “Özelleştirilen veya kapatılan

kuruluşlardan mağdur olanlar özlük haklarından kayıpları olmaksızın başka kurum ve kuruluşlara devredilirler” diyen maddeyi işletmediği için mağduriyetlerine sebep olduğunu kaydeden Doğan, sendika ağalarının devletten aldığı paraya da dikkat çekerek “Bizler aç ve yoksul gezerken, onlar kucak kucak para alıyolar” dedi.

İhanetin de bedeli var; sorarlar!

Türk-İş'le yaptıkları görüşmelerde, isteklerine devletin ağız ile “Sizin artık işçiliğe dönüşünüz yok” yanıtını aldıklarını belirten Doğan, “Siz bizim yanımızdasınız, yoksa hükümetin yanında mı?” diye sordu.

Doğan, “Temelinden tuğlasına kadar hakkım olan bu binanın önünde onun içinde çalışan ve bana hizmet etmek mecburiyetinde olan kişilere ben doğru bildiklerimi söylerim. Hakkımızı almaktan gitmeyeceğiz” dedi. Türk-İş'in kendilerine verdiği sözleri yerine getirmediğini ifade eden Doğan, Türk-İş'in istediği takdirde bir günde kendilerinin sorunlarını çözebileceğini, Bakanlar Kurulu'nda 183 bin kişinin kadro isteği olduğunu 13 bin kişi olan 4/C'lilerin de buna eklenebilece-

ğini kaydetti. Doğan, kendilerine “Üyelerimizin işi dururken sizin işinize bakmam” diyen Türk-İş yetkililerine seslenerek, “Siz o yükseklere bizim omuzlarımızı basarak çıktınız” şeklinde konuştu.

“Hükümet şaşırma 4/C'lilerin sabrını taşırma”, “Türk-İş umudumuz, nerede bizim kadromuz” yazılı dövizler taşıyan ve “Köle gibi çalışmak istemiyoruz”, “Türk-İş uyuma, eski üyene sahip çık” sloganları atan 4/C'liler, Bakanlar Kurulu toplantısı bitene kadar, kendilerinin durumunun görüşülmesi için Türk-İş Genel Merkezi önünde beklediler.

Türk-İş'ten yine ses yok!

Açıklamadan sonra sloganlarla uzun süre Türk-İş önünde bekleyen işçiler, bu sırada basın ve kamuoyunun konuya ilgisini çekerken sendikal ihaneti gün yüzüne çıkan Türk-İş'ten ise açıklama gelmedi. İşçiler eylemlerinin sonunda kısa bir açıklama yaparak, kendi üyesi iken işinden olduğu için üyelikten çıkarılan işçilerine sahip çıkmayanları kınadıklarını ve eylemlerinin de burada noktalanmadığını söyledi.

(Ankara)

Emekçinin Gündemi

KESK ve toplu “görüşme” sözleşme süreci

Çelişmenin derinleşmesi sınıf mücadelesinin gelişme yasalarındandır. Çelişkinin üst boyutu, çözüme en yakın olduğu yerdir. Sınıf mücadelesi ivme kazanmaya devam ediyor. Her ne kadar dünya egemenleri ve yerli işbirlikçi ve uşakları “sınıflar üstü”, “siyaset üstü” vb. argümanlarla ezilenlerin bilincini bulandırmaya çalışsa da gerçeklerin üstünü örtmeye güçleri yetmemektedir.

Sınıf mücadelesinde işçi sınıfının gelişim evrelerinde geminin yelkenleri rolünü oynayan en temel demokratik kitle örgütü öncüsü sendikalar. Sendikalar, işçilerin emek okullarıdır. Sendikalar örgütlü oldukları iş kollarında ekonomik-demokratik ve özlük hakları için mücadele ederler. Sendikaların bu mücadelesi ülkenin siyasi sürecinden bağımsız gelişemez. Kuşkusuz sendikaların varlık nedenlerinden olan ekonomik talepler de siyasetten bağımsız gelişmektedir. Diyalektik materyalizmin “her şey birbirine bağlıdır” ilkesi, geleceği yorumlamamızda yolumuzu aydınlatmaya dün olduğu gibi bugün de devam ediyor, edecektir.

Egemenlerin dönem yürütmesi AKP hükümeti, ülkeyi satmaya devam ediyor. Kamusal alanları satma yoluyla gerçekleştirilen özelleştirmeler, devlete geçici soluk al-

dırırken, orta ve uzun vadede nefessiz kalmasını önleyemeyecektir. Satılan kurumların çalışanları işsizler kervanını, açlar ordusunu büyütmekte, kendiliğinden işçi hareketlerine sebep olmaktadır. Çünkü işçilerin iş güvencesini ortadan kaldıran, kazanılmış tüm hakların gaspına dönük gelişmeler yaşanmaktadır. Tüm bunların yanında hükümet Lübnan'a asker gönderilmesi noktasında da oldukça karardır.

İşte tam da böylesi bir süreçte KESK'in toplu görüşmelerden çekilmesi ve kamu emekçilerinin çeşitli eylemler yapması karşısında hükümetin tutumu oldukça sert olmaktadır. Bizler Devrimci Demokratik Sendikal Birlik faaliyetçileri olarak KESK'in toplu görüşme sürecini sınıf sendikacılığı bakış açısıyla değerlendirmek durumundayız.

Öncelikle yapılan eylemlerin uzun sürece yayılmasının sürece bakış açısı noktasında önemli veriler sunduğunun altını çizmek gerekmektedir. Yaşanan sorunların aciliyeti yanında, alınan eylem kararlarının Kasım ayı itibarı ile başlıyor olmasının gerçek anlamı, süreci takip eden herkes için açıktır. Meşru ve fiili mücadele hakkımızı kullanarak, kazandığımız haklardan ödün vermeden, devletten icazet beklemeden, asıl gü-

cün sokaklarda olduğunun bilinciyle sürece yön vermek doğru olandır. Sadece laftan ibaret olan devletle pazarlık masasının sınırlarına hapsolmadan ve aslında bu politikayı teşhir ederek yapılacak örgütlenme çalışmaları emekçiler açısından daha faydalı olacaktır. KESK'in yürüttüğü toplu sözleşme süreci açısından bakıldığında, aslında atılan bu yönlü adımlar olmakla birlikte, sokakları zaptetme ve egemenlerin bu politikalarını teşhir etme anlamıyla yaşanan eksikliklerin altını çizmek önemlidir. Eylem takviminin yetersizliği ve uzun bir sürece yayılması bu konfederasyonun emekçilerin gücünü doğru bir şekilde kanalize edemediğinin göstergesidir. Bu yetmezlikten kurtulmanın yolu da elbette ki alanlardan geçmektedir.

DDSB faaliyetçileri olarak, bu süreçteki görevimiz çalıştığımız iş kollarındaki örgütlerimizin karar alma organlarında bizzat yer almak ve ülkemizdeki bir dizi gelişmeyle birlikte işçi ve emekçilere yönelik saldırıları birleştirerek geniş kitlelerin bu saldırılar karşısındaki tepkisini örgütlemektir. Ülkemiz üzerinden yürütülen asker gönderme tartışmaları, geniş işçi ve emekçi kitlelerinin gündeminde olan ve halkın büyük bir çoğunluğunun karşı olduğu bir durum oluşturmaktadır. Bu bizler açısından üzerinden yükseleceğimiz zemini göstermektedir. Filistin ve Lübnan halkı için ve de asker gönderme kararını protesto için yapılacak tüm eylemlerde çoğunluğu oluşturması, ağırlığını hissettirmesi gereken işçi sınıfıdır. Bu yönlü atılan adımlar olmakla birlikte, bunların yetersiz olduğunun da altını çizmek önemlidir. Örneğin Tuzla havzasında yapı-

lan ve asker göndermeyi protesto için organize edilen eylem, işçilerin katılımı ve gündemleri bakımından önemlidir. Ve büyütülmesi gereken bir adımdır. İşçi sınıfının bu konu kapsamında yaptığı eylemler politik bir tavır olarak algılanmalı ve kesinlikle küçümsenmemelidir.

Özellikle son yıllarda dünyada ve ülkemizde çeşitli saldırı yasalarıyla iş güvencesiz, sosyal hakları çalınmış, 16 saat çalışma koşullarının dayatıldığı emekçilerle bütünleşerek, geniş kitleleri meşru hak arama eylemleri içinde örgütlemek biz DDSB'lilerin görevidir. **Faaliyet yürüttüğümüz her alanda, örgütlenmenin gerekliliğini tekrar tekrar vurgulayarak, işçi ve emekçilerin sorunlarının diğer halk kesimlerinin sorunlarından bağımsız olmadığını propagandasını yaparak, karar alma mekanizmalarında kitlelerden aldığımız güçle yer almak olmazsa olmazdır.** Sorunların asıl kaynağının sistem olduğunun bilincinde olarak ve bunu propaganda ederek, emperyalist saldırganlık ve işgallerden en çok emekçilerin etkilendiğinin altını çizmek önemlidir.

Evet, süreç sınıf çelişkisini derinleştirmektedir. Biz DDSB faaliyetçilerine düşen görev egemenlerin işçi ve emekçiler üzerindeki yoğun saldırısını bilince çıkarıp, sınıf içerisindeki çelişkileri büyütmeden asıl saldırıyı yapan egemenlere karşı daha güçlü bir duruş ve mücadele hattı geliştirmektir. **Görevimiz; baskı, şiddet ve sömürü ile sindirilen emekçilere sınıf bilinci taşımak, kendi sorunlarına sahip çıkmaya teşvik etmektir.**

Köylü mücadelesinde gelenek yaratmak

Ordu'da sayıları yüz binle ifade edilen fındık üreticisi köylülerin kitlesel protesto eyleminin hedefinde hükümetin, IMF'nin tarım politikaları vardı. Ortaya konan tepkinin kitleselliği göz doldurdu. Bu tepki tarım üreticilerinin, soygun ve baskı üzerine kurulu olan toplumsal düzene olan kitlesel bir tepkisiydi. Köylülerin **"Bizi dağlara mı zorluyorsunuz"** tepkisi, okumamız gereken öncelikli tepkidir.

Şimdiye dek ortaya konan her türlü (sözel, barışçıl) tepkinin çözüm olmadığı anlaşılınca, çözüm adresinin neresi olduğu gerçekliği halkın tarihi belleğinden çıkmamıştır. Bu adres, dağlardır. Dağlar, öfkeli tepkili her emekçinin, haksızlığa ve baskıya uğrayan her halk evladının çözüm adresidir. Dağlara çıkıp savaşıma düşüncesi ve istemi, Kürt emekçisinin olduğu kadar Türk emekçisinin, köylüsünün de ortak kurtuluş adresi olmuştur. Sömürü yoğunlaşmış derinleştiği, zulüm artıp dayanılmaz hale geldikçe, halkın mücadele etme istemi, dağa çıkıp savaşıma istemi gerçek olmaya gebedir. Halk bunu gerçekleştirmeye muktedir özne olma bilincini kazanmaya adaydır. Her zaman **"kendiliğinden"** öfke patlamasında, bilinç unsurunun, isyan tohumunun var olduğu bilinmektedir. Köylüler kendilerini ezen ve sömüren sisteme olan inançlarını, hükümetlerin ve politik partilerin kendilerini düşündüklerine olan eski inançlarını yavaş yavaş yitiriyorlar. Kolektif hareket etme, hak arama, tepkilerini kolektif dile getirme bilinci köylülerde yeterince oluşmamış da olsa mücadele etme düşüncesi gelişiyor. Devlet otoritesine kölece boyun eğişi terk etmek gerektiğini daha güçlü düşünüyor, egemenlerce her söylenene inanmamak gerektiğini daha iyi anlıyorlar.

Köylülerin birkaç yıldır ortaya koydukları öfke, gösterdikleri kitlesel tepki komprador burjuva ve toprak ağaları iktidarına ve onların efendilerinin sömürücü talancı politikasına karşı ciddi ve onurlu bir tokattır. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin çıkarlarını gözetmeyen, emperyalist efendilerinin, bir avuç işbirlikçi uşakların çıkarlarını kollayan, koruyan güvence altına alan, hemen her fırsatta onlara uşaklık etmekte hiçbir engel tanımayan, onlara bir uşak sadakatiyle sınırsız bağlılık göstererek hizmet eden, kompradorlar, gelişecek ve yayılacak tepkinin önüne geçmek için mücadeleyi pasifize edip, düzen içine çekerek söndürmeye çalışacaktır. Bunun için hakim bir sınıf olmanın, yöneten bir güç olmanın bütün bilgi ve tecrübesini kullanacak; elindeki aldatma oyalama, sürece yayma araçlarını

kullanarak, bu sorunun "çözümü" için seferber edecektir. Bu politik uygulama için en başta sendika ağalarına, reformist partilere güç ve destek sunacaktır. Köylülerin sorunlarını çözmeyerek, geçiştirerek, sorunu sürece yayarak köylülerin tepkilerini hafifletmeye, zayıflatmaya çalışmakla birlikte, yeniden yalana dayalı gerçekleşmeyecek sahte vaatlerde bulunacaktır. Yalan ve aldatma politikasına devam edecektir.

Önemli olan **"bu politikaya ve uygulamalara karşı ne yapılacak sorusunun cevabıdır."** Nasıl karşı çıkılacak, köylülere gerçekler nasıl hangi şekilde anlatılıp köylüler ikna edilecek, nasıl örgütlenecek ve kendi hakları için mücadeleye nasıl çekilecektir? Asıl mesele budur. Bu soruna bilinçle yaklaşım, ciddiyetle incelemeye, kapsamlı ve bütünlüklü olarak çözmeye, kavramaya çalışıp doğru düşünceler geliştirip, köylülerin sorunlarına yanıt olacak taleplerine çözüm olacak, politika, mücadele çizgisi, sağlam örgütlülükler yaratıp, bütün bunları kalıcı hale getirip, bu alanda bir mücadele ve direniş geleneği mi yaratılacaktır? Yoksa şimdiye dek olduğu gibi bu sorunu sadece dillendirip, tepkisini bilince-mücadeleye-örgütlenmeye çevirmeden olduğu yerde mi kalacaktır?

Fındık, tütün, şeker pancarı, kayısı üreticilerinin gösterdikleri tepkileri örgütleyecek, ekonomik talepleri adım adım politik iktidar perspektifine çevirecek, mücadele bilinciyle donatacak olan, sınıf bilinçli proleterlerdir. Köylü mücadelesine ve direnişine güçlü, kalıcı ve köklü bir gelenek ve süreklilik kazandırmak proletaryanın görevidir. Kalıcı, köklü ve demokratik bir köylü hareketinin ilk çıkış noktası ülkemizde **"tarım reformu"** olacaktır. Tarım reformu köylülerin tohum, gübre, ilaç, sulama sorunlarına, ucuz faizsiz kredi elde etme, ürününü ekme, biçme, toplama, kaldırma ve pazara sunma, kendi ürününe kendisinin sahip çıkma ihtiyacına yanıt verecek, tefeci tüccar sömürüsüne karşı mücadele edecek, tarımda yaşadığı bütünlüklü sorunlarına ve ihtiyaçlarına çözüm olacak bir düzenlemeyi amaçlayan, taleplerini gerçekleştirmeyi hedefleyen bir mücadele ve örgütlenme perspektifi olacaktır.

Feodal, yarı-feodal sömürü biçimini tasfiye etmeyi amaçlayan toprak devrimi, köylülerin salt toprak talebini karşılayacak bir görevle sınırlanamaz. Köylülerin mevcut sorunları toprak talebini de içeren ancak salt bununla sınırlanan dar talepli sorunlar olmadığı, Ordu'da fındık üreticilerinin protesto mitingiyle açıkça ortaya konmuştur. Fındık, bugün

Nasıl ki işçi sınıfının bir DDSB programına ihtiyacı varsa, nasıl ki gençliğin YDG programı varsa aynı şekilde köylüleri örgütleyecek harekete geçirecek, ortak bir politik talep etrafında süreklilik kazandıracak hareket yaratacak Yeni Demokratik Köylü Programı'na ihtiyaç vardır.

yaklaşık 8 milyon emekçiyi ilgilendiren yamsamsal bir sorundur. Bu sorun aynı zamanda genel köylü sorununun önemli bir parçasıdır. Köylülerin, ucuz ve kaliteli gübreleme, ilaçlama, tohum, ucuz mazot elde etme sorunu vardır. Ucuz kredi elde etme sorunu vardır. Ağır borçlanma sorunu vardır. Ürünü (devletin tarım alanına sunduğu her türlü desteğinin tarımdan çekmesi) pahalıya elde etme ucuz satma (satamama) sorunu vardır. Üretimin ilk adımından son adımına kadar etap etap ağır sorunlar yaşamaktadır. Feodal, yarı-feodal sömürü biçiminin ağır köleleştirici zincirlerinden kurtulma sorunu vardır. Emperyalizmin derin, yıkıcı, bağımlılık ve bağımlılık ilişkilerinden sömürü ve hegemonyasından kurtulma sorunu vardır.

Köylülere yönelik her türlü devlet desteğinin (gübre, tohum, ilaçlama, kredi, ürünlerinin alınması vb.) çekilmesi, bu alanın emperyalist-kapitalist sermayenin insafsız azgın sömürüsüne ve hegemonyasına açık hale getirilmesi sonucu olarak, bir dizi alanda özelleştirme yaşandı, bunun sonucu işsizlik, yoksulluk, sefalet, borçlanma ve göç arttı. Köylüler bu yaşadıklarının gerçek sorumlularının IMF ve DB'nin ekonomik politikaları olduğunu, bu politikayı bir uşak sadakatiyle uygulayan mevcut hükümet olduğunu dünden daha fazla bilmektedir. Köylülerin en azından ileri kesimi yaşadıkları yoksullaşma ve sefaletin sorumlularının tek başına hükümet olmadığı onu destekleyen emperyalist sermaye merkezlerinin olduğunu bilmektedir. Toplumda bilinçlenme ve aydınlanmanın görece olarak ağır ve aksak geliştiği, toplumsal bilinç oluşumunun zayıf olduğu düşünülen kırsal alanda bilinçlenme ve yaşananları sorgulama gücü her geçen gün daha da gelişmektedir. Ve bundandır ki tepkilerini daha güçlü etkili ve ortak bir şekilde dile getirmektedirler. Fındık üreticilerinin sorunu ve durumu diğer üreticiler için de rahatlıkla söylenebilir. Tütün, şeker pancarı, pamuk, kayısı üreticilerinin durumu fındık üreticilerinin durumundan farklı değildir.

Bugün köylüler sendika ve kooperatif temelinde örgütlenmektedir. Bu örgütlenmeler içinde **Demokratik Halk Devrimi** anlayışı ve perspektifiyle örgütlenmeye çalışılmalıdır. Tıpkı **DDSB anlayışı** ve **perspektifi** temelinde sendikalarda ve fabrikalarda işyerlerinde örgütlenmeye çalışılması gibi. Örgütlenme süreci içinde tarım üreticilerinin sorunları, istem ve talepleri somut ve kapsamlı olarak kavrandıkça köklü ve demokratik bir köylü hareketinin temeli yaratılacak; temellendirilip, somutlanacaktır.

✓ Köylülerden fabrika protestosu

İzmir'in Bornova ilçesine bağlı Naldöken köylüleri, köyde bulunan **Batı Çimento Fabrikası'nın** kapatılması için çeşitli eylemler yapıyorlar.

Köylüler, **"Çimento fabrikası kapatılsın, rahat nefes almak istiyoruz, sağlıklı yaşam istiyoruz"** yazılı döviz eşliğinde 2 Eylül tarihinde köy meydanında toplandı. Fabrikaya doğru yürüyüşe geçen yaklaşık 200 köylü, fabrikanın kapatılması yönü sloganlar attı. Yürüyüşün ardından kadınların çoğunlukta olduğu kitle adına açıklama yapan köylülerden **İsmail Gümüş**, fabrikanın yaşamlarını zehir ettiğini belirterek, **"Şehrimizi, mahallemizi terk edin, artık bu katliamı durdurun, mahallemizi terk edin"** dedi. Gümüş, eylemlerini sürdürmekte kararlı olduklarını da sözlerine ekledi.

Gümüş'ün ardından kısa bir konuşma yapan İHD İzmir Şubesi Başkanı **Lütfü Demirkapı**, Naldöken halkının mücadelesinin yanında olduklarını söyledi. (İzmir)

✓ Köylünün sorunları bitmiyor

Serbest piyasa ekonomisi denilen, yani **"sömür sömürebildiğin kadar"** anlayışı köylüyü bitirme, üretimi durma aşamasına getirmiştir. Tarımda dışarıya bağımlılık, kota, mazot fiyatlarının artması köylülüğü bitirmiştir. Örneğin buğdayın ölçüğünü köylünün 5 Ykr'ye satmasına karşın, tefecilerden kaynaklı artan fiyatlar nedeniyle soframızdaki ekmeğin fiyatı 40 Ykr olmaktadır. Aynı şey hayvancılıkta da geçerlidir. 100-150 YTL'ye köylüden satın alınan koç, şehirlerde 200-400 YTL'ye satılmaktadır. Bu uçurumun sebebi tefecilerin serbest piyasa ekonomisine dayanarak devletin resmi ekonomi politikasını acımasız şekilde köylüye uygulamasıdır.

Yukarıda vurguladığımız gibi ülkemizin yarı-sömürge oluşu ekonominin dışarıya bağımlılığında kaynaklanmaktadır. Bu sorunlar ancak işçi-köylü ittifakıyla **Demokratik Halk Devrimi**yle ortadan kalkar. Bizlere düşen görev ise köylü bölgelerde çalışma yürütmek, köy kooperatiflerinde bulunmak, şehirlerde geçici olarak çalışan köylüleri örgütlemektir. Demirdağ yoldaşın dediği gibi **"durum iyidir"** çünkü, köylüler artık devletin köylüye bakışını bilmektedir. Bize düşen görev onları örgütlü bir şekilde harekete geçirmek ve patrona, ağaya, tefeciye, tüccara karşı olmalarını sağlamaktır.

(1 Mayıs Mahallesi'nden İK Okuru)

Geçtiğimiz günlerde fındık konusunda taban fiyatlarını düşüren ve kendisi haricinde herkesi suçlayan devlet; şimdi de üzümde benzer uygulamalara yöneliyor. İthal malın önünü açmak ve emperyalist efendilerinin kasalarını doldurmak için bugüne kadar köylünün ektiği her ürüne kota koyan, alternatif ürünler “öneren”, hasat zamanı öncesinden ihtiyacı dış ülke pazarlarından alan devlet şimdi tüm ürünlerde taban fiyatları düşürüyor. Fındıkta benzer şekilde taban fiyatını düşük açıklayarak

Devlet fındık kabuğundan vazgeçti; Üzüm çekirdeğini de doldurmuyor!

köylünün zarar etmesine sebep olan maşa AKP hükümeti, şimdi üzüm fiyatına hak ettiği değer % 23 altında fiyat biçti. **1.80 YTL** olarak değer biçilen üzümün kilosuna **1.40 YTL** ve aşağısında bir fiyat açıklandı.

Üzüm üretiminin yoğun olarak yapıldığı Manisa'dan hem basına hem de hayata yansıyanlar IMF politikalarıyla hareket eden devletin köylüyü nereye sürüklediğini ortaya koyuyor.

Taban değil tavan fiyat açıklandı

Normalde ürün alım dönemi taban fiyatlar açıklanır. Taban fiyatı köylüyü mağdur etmemek amacıyla emeğiyle harcamalarının karşılığını alabilmesine dayanır. Ürüne fiyat biçilirken hesaplanan bu değer “**taban fiyat**” olur ve bunun üzerinden alım yapılır. Fiyatlar en fazla bu değere kadar düşürülebilir.

Ancak devlet 1.80 YTL taban fiyatı açıklamak yerine **TARİŞ** üzerinden 1.30-1.40 YTL'ye alım yapacağını açıkladı. Yani devlet taban değil, alım yapacağı tavan fiyatı açıkladı.

Üreticinin ise hali içler acısı. Manisa'da birçok köylü açık bir şekilde Bağ-Kur primlerini ve bankalardan aldığı

kredileri yatıramayacağını belirtiyor. Özellikle bazı köylüler üründen kazanılacak paranın, ürün için harcanan ilaç parasını bile karşılamayacağını belirtiyor.

Bazı üretici köylüler dönem dönem bankalardan aldıkları kredileri bile geri ödeyemez hale geldiklerinin altını çiziyor. Üreticiler özellikle IMF politikaları uygulanmaya devam ederse, devletin köylüyü batıracağını ve ürünlere düşük fiyatlar açıklanmaya devam edilirse ardarda iflaslar geleceğini vurguluyor.

TARİŞ:

“Kârı bana, zahmeti sana”

Üzüm Borsası'nda fiyatın 1.65 YTL'den açılmasına karşın köylüye **TARİŞ**'in 1.25 YTL verdiğini söyleyen köylü ise isyanda. **TARİŞ**'in kilo başına 1.25 ile 1.30 YTL arasında fiyat verdiğini belirten **Üzüm-Sen Başkanı Adnan Çobanoğlu**; basına yaptığı açıklamada “2006'da kuru üzümün bize maliyeti 1.25 ile 1.30 YTL arasındaydı. Geçen yıl **TARİŞ**'in bize reva gördüğü fiyat bizim maliyet fiyatımızdır. Bunu kabul etmek mümkün değildir. 2006 yılında kuru üzümün taban fiyatı maliyet yüzde 25 kâr, insanca yaşam payı yüz-

de 15 olarak hesaplandığında en az 1.75 ile 1.80 YTL arasında olmalıdır” dedi.

TARİŞ Üzüm Birliği'nin geçen sene Üzüm Borsası'nın verdiği fiyatın üstünde vereceğine dair söz verdiğini belirten Çobanoğlu; bu sözlerin ise boşta kaldığını açıklıyor. (H. Merkezi)

Baza karşı tabutlu eylem

Antalya'nın Alanya ilçesine bağlı Dim-Bıçakçı köylüleri köy sınırları içinde bulunan baz istasyonlarının kaldırılması amacıyla eylem yaptılar.

Baz istasyonlarının kurulduğu günden bu yana 13 kişinin hayatını kaybettiğini dile getiren köylüler, baz istasyonlarının bir an önce kaldırılmasını istedi.

Baz istasyonlarının kaldırılması için bugüne kadar çeşitli girişimlerde bulduklarını ifade eden köy halkı “**çocuklarımızın geleceğini karartmayın**”, “**Bu köyde cep telefonu kullanmak yasaktır**” pankartları açarak baz istasyonlarına kadar yürüdüler. Köylüler istasyonların kurulmasından sonra doğan çocukların hasta olarak dünyaya geldiğini belirterek temsili cenaze namazı kıldı. (Mersin)

“Ormanı yakanı bul, yoksa ceza toplu olacak!”

Denizli'de çıkan orman yangınlarına karşı uzun süre müdahale edilmezken devlet, yangın sonrasında çok farklı bir uygulama ile karşımıza çıktı.

Son 10 yıldır kundaklamadan ötürü çıktığı söylenen yangınlarda bir türlü “**kundakçıyı**” bulamayan devlet ve kolluk güçleri, sorumluluğu köylünün kucagina atarak işin içinden sıyrılmanın yoluna bakıyor. En son **23 Ağustos**'ta çıkan yangından sonra Orman Bölge Müdürlüğü, yangının çıktığı yere en yakın yerleşke olan Denizli'nin Acıpayam ilçesine bağlı Gölcük beldesinde oturanlar için ilginç bir genelge yayınladı.

15 ila 50 yaş arasındaki herkesi çıkan yangınlardan sorumlu tutan **Denizli Bölge Orman Müdürü Adem Oklu**; belde sakinlerine Orman Kanunu'na göre para cezası kesileceğini açıkladı. Bundan sonra çıkabilecek orman yangınında belde halkı söndürme faaliyetine katılmazsa, kişi başına **362 YTL** para cezası ödeyecek. Genelgede, orman yangınlarına müdahale etmeyenler içinse ayrıca savcılık kanalından soruşturma açılacağı belirtiliyor.

Oklu yaptığı açıklamayı şöyle temellendiriyor; “Bu bölgede 10 yıldır orman yangını çıkıyor. Geçen sene 8, bu yıl iki kere yangın çıktı. Gölcük'te ormanlar kasıtlı olarak yakılıyor. Gölcük yakınında **Kelekçi Yangın Söndürme Ekibi**'miz olduğu için yangınlara zamanında müdahale ediyoruz ve büyümesini önüyoruz. Genellikle 500-1000 metrekare arasında yer ya-

nyor. Bu yangının aynı kişi tarafından kasıtlı çıkarıldığını düşünüyoruz. Bu kişiyi vatandaşların yardımıyla yakalayabiliriz, ancak belde halkı yangınlara bile müdahale etmiyor.”

Bahaneye bak, gereğini düşün!

Bu açıklama ile bahanesini de hazırlayan Oklu şunu açıklıyor; belde halkının çoğu bağ ve bahçe tarımı yapıyor, bir kısmı da hayvancılıkla uğraşiyor. Denizli'nin genelinde olduğu gibi bir kısımda da “**yazlıkçı**” diyebileceğimiz insanlar yaşıyor. Ancak, bu tarz tarım için yanmış değil, tımar edilmiş toprak lazım. Yani bu açıdan bakıldığında belde halkının yangın çıkarması gibi bir ihtimal yok denecek kadar az. Lakin meselenin özü devletin sorumluluğu nasıl halka attığıdır. Oklu, basına yaptığı açıklamada ayrıca (31 Ağustos Radikal) Denizli'de bulunan 301 orman köyü ve beldede de benzer şekilde 15-50 yaş grubu arasındaki insanların listesini çıkardığını da söylüyor.

Her zaman için parmağı olan arazi mafyası işin içine alınmazken orman yangınlarında köylü resmen “**suçlu**” olarak görülüyor. Belde halkına “**suça yardım etmiş**” gibi (bahsi geçen maddeler bunları kapsıyor) ceza kesiliyor. Yangını çıkaranı bulmak bölgede polis ve jandarmanın görevi iken “**halk yapsın**” deniyor. Böyle bir noktada devlete de gerek kalmıyor!

(H. Merkezi)

TZD: “Devletin köylü politikası iflas ettiriyor!”

Üretici köylülerin yaptıkları çeşitli eylemlerle başlayan fındık tartışması, ürün üzerindeki tüm söz hakkının devlet tarafından gasp edilmesi ile bitti. **FİSKOBİRLİK**'i aradan çıkartan devlet, onun yerine **Toprak Mahsulleri Ofisi**'ni her türlü tarım ürünü alışında yetkili kıldı. **27 Ağustos Salı** günü yaptığı açıklamada fındık tartışmaları gündeme gelen Fiskobirlik'e müdahale edilmesini doğru bulmadıklarını belirten **TZD Genel Başkanı İbrahim Yetkin**, fındıkta Fiskobirlik yerine TMO'nun yetkili kılınması kararının yanlış olduğunu söyledi.

İçkale Otel'de basın toplantısı düzenleyen TZD Genel Başkanı Yetkin, fındık taban fiyatları ile gündeme gelen Fiskobirlik'in seçimle işbaşına gelmiş yapısıyla oynanmaması gerektiğini söyledi. Fiskobirlik yerine fındıkta TMO'nun yetkili kılınmasını doğru bulmadıklarını kaydeden Yetkin, bu kararın yanlışlığının kamuoyunun vicdanında tescil edildiğini ifade etti. Yetkin; mevcut Tarım Satış Kooperatifle-

ri'nin “kara delikler” gibi ekonomiye yük olmadığını, doğru işler yaptıklarını kaydetti.

Hayvancılıkta çifte standart

Hayvancılık konusuna da değinen Yetkin, girdi maliyetlerinin hala çok yüksek olduğunu, kaçak et girişinin engellenemediğini belirterek, hayvancılığa ayrılan bütçenin artırılması gerektiğini söyledi. AB'nin Kuş Gribi nedeniyle Haziran 2006'ya kadar durdurduğu beyaz et ithalatının süresini Aralık ayına kadar uzatmasını “**samimiyetsizlik**” olarak değerlendiren Yetkin, Türkiye'deki kanatlı hayvan sektörünün rahatlıkla AB'ye ihracat yapacak kapasite ve yeterlilikte olduğunu ifade etti.

“Göz göre göre zarardayız!”

Hatırlanacağı gibi hayvancılık konusunda köylüler için hayati öneme sahip Et ve Balık Kurumu defalarca özelleştirilmek istenmişti. Devletin sırtında “**kambur**” gibi gösterilmeye çalışılan kurum, özelleştirme karşısında gelişen muhalefetten ötürü özelleştirilemeyince kurumun birçok işletmesi tasarruf(!) için kapatıldı.

Türkiye'nin AB yolculuğunda en önemli konunun tarım dosyası olduğuna dikkat çeken Yetkin, gıda güvenliği ve bölgesel farkların ortadan kaldırılması gibi konularda Et Balık Kurumu'nun rolünün çok önemli olduğunu ifade etti. Yetkin tarıma ayrılan kaynakların da artırılması gerektiğini belirtti. (H. Merkezi)

Yakılan, yok edilen can damarlarımızdır!

“Türkiye, Türklerindir” milliyetçi sloganlarıyla dört bir yana kalem savuranlar her nedense T. Kürdistanı’nda çıkarılan orman yangınlarından bahsetmediler.

Son bir ayda Türkiye’nin neredeyse tüm bölgelerinde çıkan/çıkarılan orman yangınları doğal ve kültürel mirasın yanı sıra ekolojik yaşamı, tarım arazilerini ve yerleşim yerlerini tehdit ediyor.

Ülkenin dört bir yanında meydana gelen orman yangınları, Ağustos ayında kamuoyu gündemini önemli oranda meşgul etmişti. Burjuva-feodal medya Ağustos ayı ortalarında Akdeniz, Marmara ve Ege’de çıkan orman yangınlarını gündemine almış, çıkan orman yangınlarıyla ilgili o bölgelerdeki halka, görevlilere ve devlete veryansın ederek eleştirirken, bir yandan da yangınlardan PKK’yi sorumlu tutarak gerçek sorumluların gizlenmesine hizmet etmiş, yani hedef şaşırtmıştı.

Ancak “Türkiye, Türklerindir” milliyetçi sloganlarıyla dört bir yana kalem savu-

ranlar her nedense T. Kürdistanı’nda çıkarılan orman yangınlarından bahsetmediler. Öyle ya, Batıda yananlar “milli servetimiz”di, ancak T. Kürdistanı’nda yakılan ise değersiz, haber yapmaya değmeyen, kendi deyimleriyle “sözde” ormandı. Kendi gerçekliklerini ortaya seren her şeye “sözde” yaftasını yapıştırıyorlar ya, işte öyle bir durumdu bu da.

Ağustos ayının başından bugüne kadar T. Kürdistanı’nda 40’tan fazla ormanlık alan ateşe verilmiş, yüzlerce hektar ormanlık alan kül olup gitmiştir. Ancak tüm bu yangınlar görmezden gelinerek yok sayılıyor. Bu görmezliğin, yok saymanın anlamı bizim açımızdan oldukça nettir.

Bu orman yangınlarında şu olgular da göz önüne alınmalıdır. Öncelikle kamuoyuna yansıyan açıklamalarda Akdeniz, Ege ve Marmara’da çıkan yangınların TAK adlı örgüt tarafından üstlenildiği ve bu yangınları “Türk devletinin Kürdistan’daki orman yakmalarına” bir yanıt niteliği taşıdığı belirtilmiştir. Bunun yanı sıra orman yangınlarının bir bölümünün TAK tarafından tepki ya da misilleme olarak çıkarıldığını göz önüne alırsak, bu yaklaşımın milliyetçi, sakat bir yak-

laşım olduğunu belirtmeliyiz. Devletin Kürt ulusuna yönelik katliamlarına tepki olarak Türk halkına mensup bireylerin katledilmesi veya TC ordusunun gerillaya yönelik olarak yaktığı T. Kürdistanı’ndaki orman yangınlarına tepki olarak Türkiye’nin değişik bölgelerindeki ormanların yakılması onaylanacak bir durum değildir bizler açısından. Bu tür davranışların ne Kürt halkına ne de Türk halkına bir faydası yoktur. Bu olsa olsa her durumdan vazife çıkaran karşı-devrimin işine yarayacaktır.

Üzerinde durulması gereken bir diğer nokta da patron-ağa devletinin Batıda çıkan orman yangınlarındaki ihmaldir. Şöyle ki, Nisan ayından itibaren bu alanlarda yangın riskinin yüksek olduğu bilinmesine, o bölgedeki çevre ve orman başkanlıkları ve görevlileri havaların aşırı sıcak olmasına ve diğer etmenlere rağmen hiçbir önlem almamışlardır. İlkbaharda hazırlayıp-yaydıkları önlem planları ise kâğıt üzerinde kalmıştır. Yine yangına müdahale için gerekli araç, ekipman (helikopter, uçak vb.) donanımlarının yetersiz olduğu görülmüştür. Birçok yerde ise zamanında müdahalede bulunulmadığı için yangınların kontrolden çıkarak büyüdüğü ve ciddi zararlar verdiği görüldü. Devlet, Batıda çıkan yangınlardaki ihmali ve yetersizliğini başka güçlere bağlasa da, yapılan birçok incelemede orman yangınlarının farklı sebeplerden çıktığı (şimşek çakması, yüksek gerilim hatlarının kopması, piknik ateşi vb.) ortaya çıkmıştır.

T. Kürdistanı’nda çıkarılan yangınlar ve operasyonlar her ne kadar saklansa da, bölgede yaşamı olumsuz bir şekilde etkilemektedir. Bölgenin geçim kaynaklarının başında hayvancılık gelmektedir. Özellikle yaz aylarında havaların ısınmasıyla hayvancılık yapan köylüler, görece daha serin olan ve geniş otlaklara sahip olan yaylalara çıkmaktadırlar. Bu avantajlarından kaynaklı hayvanlardan elde edilen ürün artmakta, hayvanlar kilo almakta ve satışı daha kolay olmaktadır.

Ancak devlet uzun yıllardır bölgede yayla yasağı uygulamaktadır. “Teröristlere yardım ediyorsunuz” veya “can güvenliğiniz yok” bahaneleriyle yasakların getirilmesi köylülüğü perişan etmektedir. Havaların aşırı ısınması ve otlakların çabuk bitmesi nedeniyle yaylaya çıkamayan köylülerin hayvanları telef olmakta, elde edilen süt ve et miktarı önemli oranda düşmekte, dolayısıyla köylüler zarar etmektedir.

Kısmi olarak yaylaya çıkılmasına izin verilenler ise ayrı bir uygulamayla karşı kalmaktadırlar. Yaylaya kaç kişinin gittiği tespit edilecek ve bölgedeki askeri kurumlara kimlik bilgileri verilecek, kaç hayvanın götürüldüğü, kaç hayvanla geri dönüldüğü vb. birçok ayrıntı bildirilecek. Elbette sorun bununla da bitmiyor. Yaylaya gelen giden herkes zamanında bildirilecek. Adeta tüm toplumun ajanlaştırılmaya çalışıldığı, işbirlikçiliğe zorlandığı bir sistem yaratılıyor.

Bu şartlar kabul edildikten sonra devletin belirlediği (izin verdiği) yerlere yaylaya çıkılabiliyor. Ancak bundan sonra da yaşanan sıkıntılar bitmiyor. Operasyonla çıkan TC askerleri yaylalara sık sık uğramakta ve neredeyse her uğranışında yaylalardaki halk işkencelerden geçirilmektedir.

Yine operasyonlar sırasında yapılan bombalamalarda birçok hayvan telef edilmektedir. Tüm bu yaşananlardan kaynaklı bölgede hayvancılık bitmek üzeredir.

Bölge köylerinden orman köylülerinin ise hayvanlarının beslenmesinin en önemli kaynağı ormanlardır. Esas amacı bölgedeki gerillanın barınma alanlarını yok etmek, açığa çıkarmak olsa da orman yangınlarının, orman köylülerini de mağdur etmektedir. Her orman yangınında evlerinde nefes dahi alamayan köylüler günlerce evlerinden çıkamamakta, hayvanlarını otlatamamaktadırlar. Köylülerin yanan ormanları söndürme girişimleri ise devlet tarafından bilinçli olarak engellenmektedir.

(Erzincan)

17’lerin mezarlarına saldırı

Devlet, geçtiğimiz yıl 17 Haziran’da katlettiği 17 MKP kadro ve savaşçısının şimdi de aile ve mezarlarına saldırıyor. 30 Ağustos Çarşamba günü İHD İstanbul Şubesi’nde bir basın açıklaması yapan Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri bu saldırıyı kınadı. Basın açıklamasını aileler adına Ali Rıza Sabur’un abisi Hıdır Sabur okudu. Sabur; özellikle Tunceli Siyenk Mezarlığı’nda bulunan Cafer Cangoz, Aydın Hanbayat, Ali Rıza Sabur, Ahmet Perkaş ve Taylan Yıldız’ın mezarlarını ziyarete gittiklerinde sivil polislerin takibine ve tacizine maruz kaldıklarını söyledi.

Daha önce aileler ve demokratik kitle örgütleriyle düzenledikleri mezar ziyaretlerinde de saldırıya uğradıklarını ve 64 kişinin gözaltına alındığını, mezarların yapılmasını engellemek için işçileri gözaltına aldıklarını, elektriği suyu kestiklerini sözlerine ekledi. Ancak tüm bunlara rağmen mezarlarını yaptıklarını, şimdi ise mezar taşlarının, üzerindeki resimlerin ve diktikleri fidanların sürekli kırıldığını söyledi.

Aydın Hanbayat’ın yeğeni Avukat Meral Hanbayat; bütün bu uygulamalar için yasal girişimde bulduklarını belirtirken, Tunceli Savcısı’nın; “herkes mezarını al-sın başka yerlere gömsün, mezarların birlikte olması tehlike yaratıyor”, “ABD Usame Bin Ladin’in mezarını kabul eder mi ki biz bunlarınkini edelim” sözlerini sarf ettiğini söyledi. Aileler devletin bu hukuksuz tutumlarına karşı evlatlarının anısına sahip çıkmaktan vazgeçmeyeceklerini duyururken, duyarlı tüm kesimleri kendileriyle dayanışmaya çağırdılar. (İstanbul)

“Sizi koruyamayız, burayı terk edin!”

İzmir, Sakarya, Erzincan vb. yerlerde Kürt oldukları gerekçesiyle devrimci-demokrat, ilerici kesimlere yönelik yapılan ve yaygınlaştırılan linç saldırıları bu kez Konya’da inşaat işçilerine yapılan saldırıyla turmandırılmaya çalışıldı. Halk içerisindeki çeşitliliği sağlayan unsurları ezilmelere meşru bir sebep olarak göstermeye çalışan egemenler, yarı-feodal ülkelerde gericiliği en güçlü olan milliyetçilik unsurunu halkları zehirlemek için kullanıyor. Linç olaylarında, linci yapanı “halk” olarak göstererek olaya meşruluk kazandırmak istiyor.

Bu olaylardan biri de Konya’da 29 Ağustos Salı günü yaşandı. Konya’nın Bozkır ilçesinde inşaat işçiliği yapan Mardinli bir işçi ile Bozkırlı bir mermerci arasında çıkan tartışmanın kavgaya dönüşmesiyle başladı. Kavganın ardından ilçe merkezinde toplanan kalabalık bir grup, ilçede yaşayan Kürt aileleri linç etmek istedi. Grup, Kürt nüfusunun daha fazla kullandığı bir kahveyi basarak “Bozkır’da Kürt istemiyoruz”, “Kahrolsun

PKK”, “Ya sev ya terk et” sloganlarıyla kahvedekilere saldırdı. Yaralananlar Devlet Hastanesi’ne kaldırılırken ilçede yaşayan Kürt halkına da saldırmak için çevre illerdeki sivil faşistler toplanarak ilçeye getirildi. Saldırı devam ederken saldırı mağdurlarının karakola sığınmak istediği sırada aldıkları cevap ise tüm gerçekliği ortaya seriyordu; “Sizi koruyamayız, burayı terk edin!”

Tüm bunun yanında olay günü Bozkır Kaymakamı’nın tatile gitmesi de gerçekte olayın basit bir kavga olmadığını ve alınan sivil faşistlerden daha fazla emniyet müdürlüğü ve ilkök okulları çerçevesinde örgütlendiğini ortaya koyuyor. Bozkır’ı terk ederek DTP’ye sığınan 20-25 kişilik mağdurlar ise olay sonrasında dışarıya çıkamıyor. Evlerinden çıktıkları zaman ise sivil faşistler önlerini kesiyor. Saldırıya uğrayanlar olayın ertesi günü Emniyet Müdürlüğü, Kaymakamlık ve saldırıyı gerçekleştirenler hakkında suç duyurusunda bulduktan sonra Mardin’e geri döndüler. (H. Merkezi)

Devlet ağzıyla MKEK: “Silahlı olacaksa benden olsun!”

27 Ağustos günü MKE (Makine Kimya Endüstrisi) Kurumu yaptığı açıklama ile taksitli silah satışına başladığını açıkladı. MKEK, Kırıkkale'deki mevcut silah fabrikasında 42 çeşit silah (tabanca kapsamında) üretildiğini ve bunların şu anda depo fazlasını teşkil ettiğini belirterek, silah sahibi olmak isteyenler için bunun bir fırsat olduğunu belirterek bu kampanyanın depoda bekleyen silahların tüketilmesi için olduğunu açıkladı.

Açıklamalara bak, hizaya gel!

Kurumun Ankara ve İstanbul satış merkezlerinde gerçekleşecek olan taksitli satışlarda vatandaşa iki seçenek sunduğunu bildiren MKEK bunları şöyle sıralıyor; “İsteyen peşin olarak indirimli fiyatlarla alabilir, isteyen 6 taksitle ödeyebilir.” İnternette silah konusunda fiyatlar araştırıldığında ise 600 YTL'den başlayan (6.75 mm'lik mermi kullanan silahlar) 2 bin 205 YTL'ye (9 mm'lik mermi kullanan tabancalar) kadar fiyatlar gidiyor.

Silahların ise çoğunluğunu Atmaca s3, Fatih 13, Şahin-o8 ve Kanun adlı 9 mm'lik tabancalar oluşturuyor.

Diğer yandan ise bireysel silahlanma

karşıtlarının gösterdiği tepkiye ise yetkili ağızlarından şu cevap geliyor; “Türkiye’de ruhsatsız silah sayısı ruhsatlı silah sayısının 3 katı.”

Peki bu ne demek? Halk alacağı silahın % 75’ini kaçak alıyor, devlet bu pazarın % 25’ine hizmet ediyor. Yani, devlet tüm silah pazarını elinde tutmayı planlarken silah pazarında % 25’i elinde tutuyor.

Bir diğer olay ise ruhsatla beraber başlıyor; silahın takip edilebilmesi. Silahın takip edilebilmesi önemli bir konu, çünkü silahın ne amaçla kullanılabileceğini belirliyor. Örneğin kimse “suç” için ruhsatlı silah almaz. Ancak bu noktadan sonra ise devletin doğası itibarıyla içinde bulunduğu gerici ilişkileri iyi şekilde düşünmek gerekiyor.

Ekonomik kaygı mı, silahlanma çağrısı mı?

Son yıllarda işlenen cinayet ve katliamlar araştırıldığında bunların pek çoğu ruhsatlı silahlarla devlet kolluk güçleri ve bir kısım sivil faşist tarafından yapıldığı gözler önüne çıkarken, belli bir kısmı yine devletin uzantısı olan mafya ve çok az bir kısmını ise “halktan” diyebileceğimiz kesim oluşturuyor.

Halkın genel olarak silahlanma şekli ise av ruhsatı ile alınabilen yarı-otomatik ve pompalı tüfekler.

Akla şu sorunun düşmesi imkânsız halde; “Silahlandırılmak istenenler kimler?” Parası olanlar, ruhsatı çok rahat elde edebilecek olanlar. Evet, bir silahlanmanın aynı zamanda MKEK’nun ekonomik sorunu haline gelen “depodaki malın tükenmesi”ne yardım ettiği doğrudur, diğer taraftan ise geleceğin ne göstereceği, şu anda neler olduğundan daha fazla önem kazanmaktadır.

Pazara sürülen bu taksitli tabancaların çoğunluğunu 9 mm’lik ve kendini koruma amacından aslında gayet uzak olan silahlar oluşturmaktadır. Depo fazlası olarak beyan edilen malların (kastedilen silah çeşitleridir) çoğunluğu da 9 mm’lik silahlardır. Oysa ki halk devletten değil, atölye usulü çalışan silah yapımcılarından silah-

lanmaktadır. Ruhsat başvurusu sırasında silahların balistiği alınıyor, ruhsat başvurusu silah ele geçmeden yapılıyor. Ruhsat sırasında kişinin geçmiş kayıtları ve aile kayıtlarına bakılıyor, buna göre çok rahat şekilde de ruhsat başvurusu reddedilebiliyor. Lakin bugüne kadar hangi “mafya babalarının” kaç tane ruhsatı olduğunu da halkımız deşifre olan her kontrgerilla çetesiyle gördü.

Şimdi sorulması gereken soru ise şu; bu kimseler ve gruplar kime karşı silahlanıyor?

Taksitli silaha, stok bitene dek devam

MKE'den şaşırtan açıklama

Taksitle peşin fiyatına silah kampanyasına tepkiler sürerken Makine Kimya Endüstrisi ilginç bir açıklama yaptı. Kurum, kamuoyunun şüphesini paylaştığını öyledi. Ancak kurum yetkilileri kampanyanın stoklar eriyene dek süreceğini bildirdi.

Makine Kimya Endüstrisi Kurumu peşin fiyatına taksitli silah kampanyasının yarattığı tepki üzerine dün yazış bir açıklama yaptı. Kurum, kamuoyunun şüphesini paylaştığını öyledi. Ancak kurum yetkilileri kampanyanın stoklar eriyene dek süreceğini bildirdi.

“MKE Kurumu silahın peşin olarak satılmaması için kredi kartlarına bazılarının tarafından talep istenmesi nedeniyle MKE Kurumu bu şekilde taksitli silah kampanyasını başlattı. Kaldı ki her bir silahın peşin olarak satılması MKE'nin depolarında stokların bitmesine sebep olacaktır.”

ÜRETİCİYİ KORUYORUZ

Kurum açıklamasında kampanyaya getirilen bu şekilde açıkladı: “MKE Kurumu silahın peşin olarak satılmaması için kredi kartlarına bazılarının tarafından talep istenmesi nedeniyle MKE Kurumu bu şekilde taksitli silah kampanyasını başlattı. Kaldı ki her bir silahın peşin olarak satılması MKE'nin depolarında stokların bitmesine sebep olacaktır.”

Yardımcıları, “Değerli basın ve kamuoyunun kredi kartlarında itibarlanmasını” sözleriyle sınırladılar. MKE yetkilileri ise, kampanyanın stoklar bitene kadar süreceğini belirtti.

Devlet eliyle LİNÇ!

Belki geçen sene Mersin’de gelişen bayrak provokasyonundan sonra bu başlığı defalarca attık. Lakin bu seferki gözler önünde, göz göre göre polis ve İstanbul Emniyet Müdürü **Celalettin Cerrah** tarafından yapıldı.

Lübnan’a asker gönderilmesine karşı çıkan Öğrenci Muhalefeti üyesi 4 genç, İstanbul’da 30 Ağustos “Zafer” Bayramı kutlamaları sırasında “Lübnan’a Asker Göndermeyeceğiz” yazılı pankart açarak asker göndermeyi protesto etmek istedi. İlk başta halktan kimse olaya müdahale etmezken Çevik Kuvvet ekibinin “**Bunlar terörist, bunları öldürün!**” demesiyle birkaç haddini bilmez faşist gençlere saldırdı.

Gelişen olayları tüm Türkiye, televizyondan ekranlarından izledi. Yapılan saldırıda linç katılanlar rahat rahat olay yerini terk ederken, linci başlatan polis ise gençleri gözaltına alarak savcılığa sevketti.

31 Ağustos’ta mahkeme karşısına çıkan gençler serbest bırakıldı. Burjuva medyada haberin verilmiş şekli ise linçlerin şakşakçılığında oldu. Ancak gözaltından çıkan gençler Vatan Emniyet Müdürlüğü’nden zafer işareti yaparak çıkarırken yaptıkları açıklamada uğradıkları linç girişimini de şöyle değerlendirdiler; “Polis, bizi ‘teröristler’ deyip halkın içerisine ne atınca bir veya iki kişi vurmaya başla-

dı. Uzun bir süre darbe alırken burada Lübnan’a asker gönderilmemesi için bulunduğumuzu anlatmaya çalıştık. Bir ara birisi vurmaya bıraktı. Suratına karşı bunu söyleyince donup kaldı ve oradan uzaklaştı. Gözaltına alınırken polis biber gazı sıkıp bizi tekrar saldırganların arasına attı.”

Aynı gün basına açıklama yapan **Celalettin Cerrah**’ın açıklaması gençlere hatırlatılınca bu konuda şikayetçi olacaklarını belirttiler.

Maşalar, ellerden önce yanar!

Olay günü basına açıklama yapan **Celalettin Cerrah**; “Bunlar da üniversite öğrencisi... Halkımız güzel bir tepki göstermiştir” dedi ve “**Bunu onaylıyor musunuz?**” diye gelen soruyu ise “**Halkımın tepkisidir, gayette güzeldir. Halkım nasıl tepki koyacağını bilir, iyi olmuş**” dedi.

Cerrah; devrimci ve demokrat kesimlere yapılan her saldırıda ekranlarda boy gösterip egemenlerin maşalığını başarı ile icra ederken bu açıklaması ise tepkiyle karşılaştı. Cerrah açıklamasında tepkinin “**halk**”a ait olduğunu söylerken halkı 8-10 kişi ile sınırladığını unuttu.

Bugüne kadar Türkiye Kürdistanı’ndan başlayıp Karadeniz’e kadar uza-

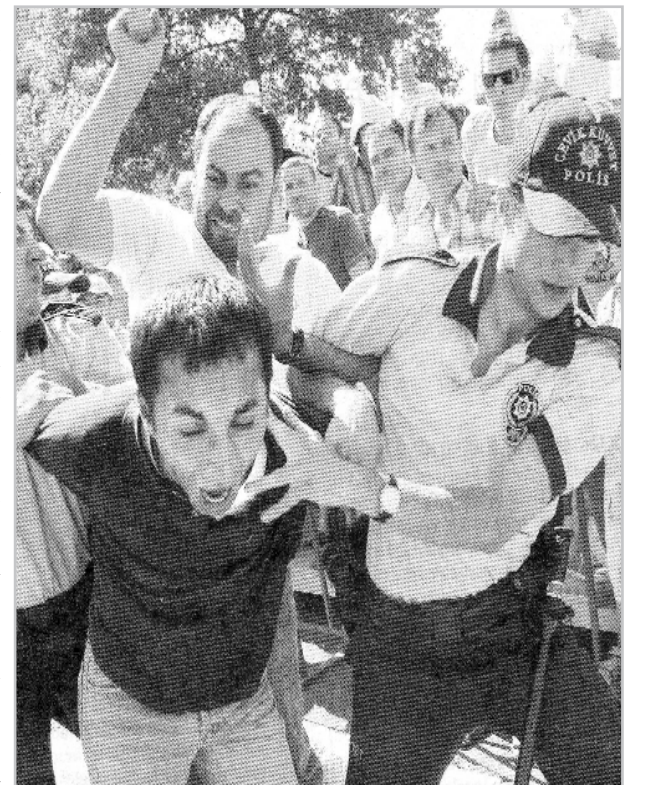
nan ve devlet-sivil faşist eliyle tezgâhlanan linçlere katılım benzer şekilde sadece karşı-devrimci, halk haini güçlerdendir. Ancak bu Cerrah için iyidir, koruyucu olduğu sisteme ve onun icraatlarına karşı çıkan sesleri bastırmak içindir linç girişimleri. Bunu bilen Cerrah; tepkiyi yerinde ve güzel bulmuştur. Çünkü provokatör görevini sivil faşistlerden, faşist düzen

partisi yöneticilerinden almış, bizzat emri altındaki çevik kuvvet polislerine vermiştir. Yani başından beri provokatörleri örgütleyenler en sonunda sahneye çıkıp şöhret olma fırsatına ulaşmıştır. Bunun için Cerrah “**iyi olmuş**” demektedir.

Hükümetin açıklamaları ile beraber Lübnan, Filistin ve Irak halkını terörist ilan eden, buradaki direnişlere yer vermeyen burjuva medya, gerçekte defalarca “**tez-kere**” ekmeğine Türkiye halkının kanını sürmüştür.

Öte yandan Cerrah’ın ilk dediği ise ayrı bir konudur; “**Bunlar da üniversite öğrencisi**” diyen ve ülkenin yarı-aydın kesimini küçümseyerek söylenen bu açıklama ise Cerrah’ın kime daha

fazla düşmanlık beslediği konusunda da önem taşımaktadır. İstanbul’da 3 devlet üniversitesine düzenlenen faşist saldırılarda polis ayağını ören, öğrencilere açılan savcılık soruşturmalarında imzası olan yine kendisidir. Halka karşı beslediği düşmanlığı her fırsatta gösteren Cerrah’a ise halkın kullandığı atasözü yeterli cevaptır; **Maşalar elden önce yanar!**

Parıldayan siperlerde hak gaspları bitmek bilmiyor!

Kürkçüler'de mektup yasağı

Kürkçüler'de bulunan **Halil Şahin**'in hapisane idaresi tarafından mektuplarına el konulduğu belirtildi. Son olarak dört mektup ve bir faksına da el konulduğunu belirten Şahin, gerekçeleri ise şöyle sıraladı; “**göndermek istediğim mektuplar devlet aleyhine örgütlenme şekilleri ve stratejileri içerdiği, F tipleri hakkında yanlış ve yalan beyanlarda bulunduğu, dışarıdaki gençlere talimat verdiği gerekçesi ile engellendi.**”

Ayrıca **Kürkçüler**'de görüşe gelen ailelerin çocukları ile Kürtçe konuşmalarına izin verilmezken köylülerin ürünleri hakkında da bilgi vermesi yasak. Örneğin ailelerin “**nohutlar iyi**”, “**fasulyeleri hastalık vurdu**” vb. bilgilenmelerin aynı zamanda örgütlerin durumu ve operasyonlar hakkında bilgi içeriyor olması nedeniyle yasaklandı!

Ayrıca 4.5 ay **Kürkçüler F Tipi Hapishanesi**'nde kalan **İbrahim Güner**'in açıklamaları da yaşananları gözler önüne seriyor.

Yemeklerden böcek ve kurt çıktığını, idareye bildirilmesine rağmen hiçbir düzenlemenin olmadığını belirten Güner, çıkartılan TMK ile asker ve polise tanınan yetkilerden gardiyanların da kendilerine pay çıkardığını, gardiyanların keyfi uygulamalarına karşı çıktığı için dört gün hücrede kaldığını söyleyerek hapishanelerde hak ihlallerinin tüm hızıyla devam ettiğini ifade etti.

Askeri hapishanede işkence

Ziyarete giden ailelerin açıklamaları ile gündeme gelen zimba işkencesini anlatan, **Filiz Azboy** isimli tutsak yakını kardeşi **Abdurrahman Taşdelen**'in “**askerden firar etmek**” suçlamasıyla askeri hapishanede tutulduğunu, görüş sırasında kardeşinin zimba izlerini gösterdiğini aktardı. 37 tane tel zimbanın kardeşinin vücuduna basıldığını ifade eden Azboy görüş sırasında askerlerin sürekli başlarında beklediğini söyledi. **Mukaddes Boyraz** isimli diğer bir tutsak yakını da görüş günü olmasına rağmen oğlu ile görüşemediğini, bununla ilgili herhangi bir açıklamanın yapılmadığını, bu yüzden oğlunun can güvenliğinden endişe duyduğunu belirtti.

Tutsakların parasına el konuldu

Malatya Hapishanesi'nde 6 yıl kalan **Bülent Atmaca**'nın parasına hapisane çıkışında yemek borcu olduğu gerekçesiyle el konuldu. İki aylık yemek parası kesilen Atmaca'ya 20 YTL verilmesine tepki gösteren **Avukat Hasan Doğan**, bu uygulamanın hukuk dışı olduğunu belirtti. Atmaca, hapisane çıkışında yapılan aramada eşyaları teslim edilirken, 176 YTL bulunan parasının 156 YTL'sinin teslim edilmediğini söyledi.

Tutsaklardan dayanışma çağrısı

Tekirdağ, Edirne ve İzmir Buca Kırıklar F tipi hapishanelerindeki tutsaklar **İHD, ÇHD, Türk Tabipler Birliği** başta olmak üzere çeşitli kurumlara mektup göndererek yaşadıkları sorunları anlattı.

Kırıklar 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Cumali Karsu**, İCİ'ye yazdığı mektupta basit ve keyfi gerekçeler nedeniyle çeşitli cezalara çarptırıldıklarını belirterek yaklaşık bir ay önce odalarında bulunan kuşlar için bir avuç toprak almak isteyen arkadaşlarına hakaret edildiğini kaydetti.

Yeni gelen tutsaklara siyasal kimliğinden uzaklaştırma, tarafsızlaştırma adı altında itirafçılaştırma politikasının uygulandığını, bu politikanın fiili uygulayıcısının ise psiko-sosyal servisi çalışanları olduğunu da belirtti.

Mektuplarının verilmediğini, göndermek istedikleri Kürtçe mektupların ise anlaşılmadığını ve tercüman olmadığı gerekçesiyle gönderilmediğini de ifade etti.

Hasta tutsağa saldırı;

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Hasan Rüzgar** da gönderdiği mektupta, yaşadıkları sorunlara dikkat çekti. Rüzgar, hükümlü **Erdener Demirel**'in hastaneye sevkı sırasında saldırıya uğramasını protesto eden **Hüseyin Uzundağ** ve **Hüseyin Akın**'a bir ay haberleşme cezası verildiğini belirtti. Rüzgar ayrıca, bunun üzerine tüm siyasi tutuklu ve hükümlülerin verilen cezayı protesto etmeleri nedeniyle 38 kişi hakkında soruşturma açıldığını da kaydetti. 1982 ölüm orucu eyleminin yıldönümünde slogan attıkları gerekçe-

siyle 22 kişi hakkında da soruşturma açıldığını anlatan Rüzgar, kendilerine yönelik gerçekleştirilen hak ihlalleri ve baskılar nedeniyle askerler hakkında suç duyurusunda bulduklarına, ancak herhangi bir işlemin başlatılmadığına dikkat çekti.

Haziran ayında **Ulvi Yalçın** ve **Özgür Ertürk** ile ilgili hapisane girişinde zorla giysilerinin çıkarılması, şiddete maruz kalmalarına karşın **21 Temmuz 2006**'dan itibaren soruşturma başlatılmıyordu. Kendilerine bir ay kapalı görüşten men cezası verildi.

İzmir Kırıklar F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **18 PKK**'li hükümlü kendi istemleri dışında **Bolu F Tipi Hapishanesi**'ne sevk edildi. **27 Ağustos Pazar** günü açıklama yapan **Tutuklu Aileleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (TAYD-DER)** üyesi **Mehmet Özen**, **Kırıklar Hapishanesi**'nde bulu-

nan oğlu **Mehmet Nuri Özen**'in açtığı telefonda, “**Bu gece (26 Ağustos gecesi) 18 arkadaşla birlikte sürgün edileceğiz**” dediğini aktardı.

Hapishaneden kaçırımlar da başladı;

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde **PKK** davasından tutuklu olduğu belirtilen **Necati Öztürk** adlı tutsaktan haber alınamıyor.

Oğullarını ziyaret etmek amacıyla hapishaneye giden ve ismini vermek istemeyen bir ailenin, TUAD'a verdiği bilgilere göre; “**PKK'ye üye olduğu**” gerekçesi ile hapishanede tutuklu bulunan **Necati Öztürk** adlı tutukludan 4 gündür haber alınamıyor.

Edirne F Tipi Hapishanesi'nde kolundan rahatsız olduğu için hastaneye sevk edilen **Zeynel Firik**, muayene sonucunda ameliyat kararı alınmasına rağmen tedavisinin yapılmadığını belirtti.

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Medet Sever** de gönderdiği mektupta, yırtılan spor ayakkabısını ince kablo teliyle diktiği gerekçesiyle 15 günlük hücre cezasına ve 6 ay açık görüşe çıkmama cezasına çarptırıldığını vurguladı.

Kandıra 2 No'lu Hapishanesi'nde 4 haftalık ay, 5 haftaya çıkarılmış durumda. 5. haftaya denk gelen görüşler 5. Hafta zırvalıyla engelleniyor.

Verilen cezalar infaz yaktı!

Edirne F tipinde kalan **Hüseyin Uzundağ** ise hapisane idaresi tarafından kendisine verilen disiplin cezaları nedeni ile infazının yandığını belirtti. Normalde 4 yıl 8 ay 15 gün “**ceza**”, verilen hücre-disiplin cezaları nedeniyle 6 yıl 3 ay 15 günlük ceza süresinin tamamını infaz edecek.

Erzurum'da da baskılar devam ediyor

Erzurum H Tipi Hapishanesi'nde kalan **Haydar Sönmez** ise mahkemeye giderken yaşadığı sıkıntıları anlattı. 32 saat ringle (keleçeli ve sıcak havada) yolculuk yaptığını dile getiren Sönmez, “**4 günlük yol boyunca bir ihtiyacım olursa satın alma şansın sıfır. Yanıma aldığım el havlusu, terlik, el sabunu gibi şeyleri bile misafir bulunduğum hapishanelerde içeri almıyorlar**” dedi.

Devrimci tutsaklar, Lübnan ve Filistin halkına destek verdi!

Filistin ve Lübnan halkına destek vermek için üç günlük açlık grevi yapan **Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi**'ndeki devrimci ve komünist tutsaklar hakkında eylemin ardından soruşturma açıldı.

Sincan'daki hak ihlallerine dikkat!

Kadınların daha önce zorla anüs ve vajinal aramaya maruz kaldığı, aramada ayakkabılarını çıkarmayı reddettikleri için görüş yasağı getirildiği, keyfi aramalar gerçekleştirildiği, sıcak su verilmediği gibi verilen soğuk suyun da kirli olduğu ortaya çıkmıştı.

Haziran ayında kapatılan Ulucanlar Hapishanesi'nden Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi'ne nakledilen kadın tutsaklara yönelik hak ihlallerinin devam ettiğini bildiren ÇHD ve İHD Ankara Şubeleri, kamuoyuna duyarlılık çağrısı yaptı.

23 Ağustos Çarşamba günü İHD Ankara Şube Başkanı Halil İbrahim Özdemir, Yönetim Kurulu Üyesi Avukat Akça Oflaz ve ÇHD Ankara Şubesi Başkanı Sait Kıran, Sincan F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan hak ihlallerine ilişkin ortak basın açıklaması düzenledi.

İHD Ankara Şubesi'nde düzenlenen açıklamayı okuyan Kıran, kadın tutsakların nakil sırasında yaşadığı hak ihlallerinin, sistemli bir işkenceye dönüştüğünü belirterek hapishane yönetimi ile görüşme yapma taleplerinin ise haftalarca kabul edilmediğini söyledi. Kıran, en son 15 Ağustos'ta kadın tutsaklardan 3 kişinin kaldığı hücreye zorla pano asılmak istendiğini, tutsakların karşı çıkması üzerine, hücrede bulunan kadınlara ait çocuk resimlerinin başgardıyan tarafından yırtıldığını,

kadınlardan Nilüfer Şahin'in zorla ve sürüklenerek hücreden taşındığını, bu sırada kötü muameleye maruz kaldığını kaydetti. Şahin'in vücudundaki darp izlerinin ve morlukların avukatlar tarafından teşhis edildiğini belirten Kıran, yapılan başvurulara

rağmen doktora çıkarılma talebinin de kabul edilmediğini ifade etti. Asker aramasına karşı çıkan tutsaklardan Figen Çağrı'nın da dövüldüğünü belirten Kıran, konu ile ilgili hapishanenin ikinci müdürü ile yaptık-

ları görüşmede yapılanların kabul edilmediğini kaydetti.

İşkence sistematik; çünkü sistemin parçası

Kadınların daha önce zorla anüs ve vajinal aramaya maruz kaldığı, aramada ayakkabılarını çıkarmayı reddettikleri için görüş yasağı getirildiği, keyfi aramalar gerçekleştirildiği, sıcak su verilmediği gibi verilen soğuk suyun da kirli olduğu ortaya çıkmıştı. Kitap ve mektupların da verilmediğini belirten Kıran, suç duyurusu için dilekçe verilmesinin engellendiğini, sürekli olarak "Ölürüm Türkiyem" şarkısının yayınının yapıldığını, kantin günlerinin ise sürekli değiştirildiğini söyledi. Kıran, kadınların ortak alan olarak kullandığı yer ve avukat görüş yerlerinin ses düzeninin ise konuşulanları algılayamama ya neden olduğunu söyledi.

"5 kişi hücrede tecrit altında"

Hapishane idaresiyle yaptıkları görüşmelerde, "aynı aksaklıkları hapishane personelinin de yaşadığı" gibi yanıtlarla karşılaştıklarını belirten Kıran, sorunların hapishanelerin hazır olmaması ve kötü idareden kaynaklandığını ifade etti. Hala 5 tutsağın hücrede tecrit altında tutulduğunu vurgulayan Kıran, "Terörle Mücadele Yasası ile hak ihlallerinin artacağı öngörülmüş olup, son açılan kadın Kapalı Cezaevi'nde yaşananların da bununla örtüştüğü açıktır" dedi.

Açıklamada yapılan sistematik işkenceler göz önünde; Kıran kamuoyuna bu konuda duyarlı olunması çağrısı yaptı. (Ankara)

Hapishanelerde Nazi uygulamaları devam ediyor!

TUYAB üyeleri 30 Ağustos'ta yaptıkları açıklama ile hapishanelerde tutsaklara ve tutsak yakınlarına karşı uygulanan hak gasplarını protesto etti. Aileler adına basın metnini Semih Kırkoç okudu. Kırkoç; hapishanelerde yaşanan hukuksuzluklara her gün yenilerinin eklendiğini, bunun en son örneğinin de Adana Kürkçüler Hapishanesi'nde ziyaretçilerin kollarına "Önce vatan" damgasının vurulması olduğunu belirtti. Kırkoç, "Hitler döneminde Nazi Almanyasında Yahudilere damgayla gezme zorunluluğu getirmişti. Şimdi aynı anlayışın devamı devrimci tutsakların ailelerine damgayla gezme zorunluluğu getiriyor" dedi. Kırkoç; tutuklu DİHA muhabiri Nesrin Yazar'ın annesinin koluna 'önce vatan' damgasının vurulduğunu, Ulucanlar Hapishanesi'nden Sincan'a zorla sevk edilen kadın tutsakların sevk sırasında işkenceye uğradığını ve tek kişilik hücrelere konduklarını da sözlerine ekledi. Aileler kendine insanım diyen herkesi bu insanlık dışı uygulamalara karşı birlikte olmaya çağırıldılar. (İstanbul)

"Tecrite son"

İHD Adana Şubesi hapishanelerde devam eden tecrit uygulamalarını protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptı. 26 Ağustos Cumartesi günü İHD Adana şubede bir araya gelen çeşitli demokratik kitle örgütü temsilcisi adına yapılan basın açıklamasında hak ve özgürlüklerin önündeki engelleri kaldırma sözü veren AKP hükümetinin geçen süre içinde tecrit işkencesini yasalastırıldığı, TMK'yı çıkardığı, 122 insanın katledilmesine neden olan tecrit işkencesinin devam ettiği ifade edilerek özellikle son günlerde Sincan ve Kürkçüler F tipi hapishanelerinde görüşe giden ailelerin kollarına "görölmüştür", "önce vatan" damgalarının vurulduğu belirtilerek baskılara karşı mücadelenin devam edeceğinin altı çizildi. Kitle açıklamanın ardından beş dakikalık oturma eylemi yaptı. (Mersin)

Hepimiz Filistinli, hepimiz Lübnanlıyız!

AKP hükümetinin Bakanlar Kurulu'nda Lübnan'a asker gönderme kararı alması üzerine ülkenin dört bir yanında binlerce insan alanlara çıkarak Filistin ve Lübnan halklarına destek verirken, asker gönderme kararını protesto etti.

İSTANBUL

Deri işçileri;

"Meclis gitsin askere!"

23 Ağustos Çarşamba günü saat 12:30'da, **Deri-İş Tuzla Şubesi**, Organize Deri Sanayii'ndeki işçilerle birlikte, Lübnan'a asker gönderilmesini protesto etti. Organize Sanayi Bölgesi'ndeki eski traktörçüler durağında toplanan yaklaşık 700 kadar deri işçisi "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Kahrolsun ABD uşakları**", "**ABD askeri olmayacağız**" sloganları atarak Deri-İş Tuzla Şubesi flamaları taşıdı. Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı **Hasan Sonkaya** burada bir konuşma yaptı. Sonkaya'nın "Başını ABD emperyalizminin çektiği Ortadoğu halklarının katline ortak olmamızı istiyorlar. Bütün ekonomisini silahlar üzerine kuran ABD emperyalizmi, işbirlikçileriyle Ortadoğu'yu kan gölüne çeviriyor. Biz dün sessiz kalmadık, bugün de kalmamalıyız, kalmayacağız da" şeklindeki konuşmasının ardından **Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı Musa Servi** de bir konuşma yaptı. Servi, "Bizlere dayatılan **BOP**, emperyalist çıkarları korumak içindir. Çocuklarımız Lübnan'a emperyalist çıkarları korumak için gönderilecekler. Bizler istersek bunu engelleyebiliriz, aynı kararlılık ve ortak hatta durduğumuz sürece, üretimden gelen gücümüzü kullanarak yapamayacağımız şey yoktur" dedi. Servi aynı zamanda TİS görüşmeleri süren kamu emekçilerine ve tersanelerde her gün yaşamını yitiren işçilere de destek olmak gerektiğini vurguladı.

Ülkemiz işçi sınıfının en ileri, en duyarlı kesiminin içinde yer alan Tuzla deri işçisi ölüm oruçlarında, NATO ve işgal karşıtı eylemlerde olduğu gibi gündemdeki Lübnan işgaline ve asker göndermeye de kitlesel ve coşkulu bir şekilde karşı çıkıyor. Yüzlerce deri işçisi emperyalizmin politikalarına karşı ezilen halklarla dayanışmasını büyütüyor. Bugün ülkemizdeki en büyük ihtiyaç da açıktır ki işçilerin, emekçilerin ve köylülerin kendiliğinden eylemlerinin arttığı, ekonomik krizin derinleştiği bu dönemde işçilerin, köylülerin, gençliğin ve

tüm ilerici kesimlerin emperyalizmin ve faşizmin politikalarına karşı bilinçli bir karşı koyuş göstermeleridir. Bu anlamda Tuzla deri işçisinin kitlesel ve coşkulu duruşunu örnek almak gerekmektedir. (Kartal)

"Yeni 1 Martlar yaratacağız!"

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 29 Ağustos'ta Taksim Tramvay durağında bir araya gelerek, Kofi Annan'ın Türkiye'ye gelişini protesto edeceğini duyurdu.

Kitle adına basın açıklamasını okuyan **Ülku Gündoğdu**; ülkemiz işbirlikçi ve uşakların işgalci güçlere katılmak için çaba gösterdiklerini, bunun için taraf ülkelere, "**Geleceğiz, ama bizi davet edin ki, içerde elimiz güçlensin**" turuna çıktıklarını söyledi. Bunun için BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın 6 Eylül'de ülkemize geleceğini ve Lübnan'a asker gönderilmesini isteyeceğini de sözlerine ekleyerek, "bu sözde ikna turundan sonra Meclis'in yeni bir tezkere toplantısı alacağı söyleniyor" dedi.

ADANA Katliamlara karşı duralım!

Adana'da 23 Ağustos Çarşamba günü **İnönü Parkı**'nda bir araya gelen **Alnteri**, **BDSP**, **ÇHKM**, **DHP**, **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** ve Partizan İsrail'in Fi-

listin ve Lübnan'a yönelik gerçekleştirdiği saldırıları kınamak için basın açıklaması yaptı. Kitlenin kanlı gömlekler giydiği eylemde, "**İsrail'le yapılan tüm anlaşmalar iptal edilsin**" dövizleri açılarak, "**Lübnan'a gitme kardeş kanı dökme**", "**İncirlik üssü kapatılsın**" sloganları atıldı.

Kitle adına açıklama yapan **Mustafa Sarısülük**, İsrail'in Lübnan'ı işgali esnasında binden fazla çocuk ve sivilin öldüğünü hatırlatarak, "**Topraklarımızı ABD'ye satanların elleri, Lübnanlı çocukların kanına bulaşmıştır**" dedi. "**Filistin ve Lübnan'da tüm bunlar olup biterken, Adana'nın Gülbahçe Mahallesi'nde 15 yaşında bir Kürt genci sivil polisler tarafından 2 metre mesafeden vurularak öldürülmüştür**" diyen Sarısülük, olayı **TMY'nin** polisler vermiş olduğu sınırsız yetkiye bağladı.

Kitle açıklamanın ardından yaklaşık 15 dakika oturma eylemi gerçekleştirdikten sonra, halaylarla eyleme devam etti. Eylemin İsrail işgalinin sürmesi halinde her hafta devam edeceği açıklandı.

(Adana İK okurları)

MERSİN Demirtaş'ta meşaleli eylem

İsrail Siyonizminin Filistin ve Lübnan'da yarattığı yıkıma ve işgale karşı direnen onurlu halklara bir destek de Demirtaş'tan geldi.

Mahallede yapılacak meşaleli eylemin duyurusunu yapmak ve İsrail siyonizminin katliamlarını teşhir etmek amacıyla sesli ajitasyonlar eşliğinde binlerce bildiri dağıtıldı.

Özellikle semt pazarında halkın yoğun ilgi gösterdiği çalışma boyunca emekçiler balkonlara çıkarak alkışlarıyla Filistin ve Lübnan halkına desteğini sundu. Sohbetlerin de yapıldığı faaliyet boyunca Demirtaş'ın önemli bir bölümünde ajitasyon yapıldı.

20 Ağustos Pazar günü saat 20:00'de **Foto Ulaş**'ın önünde toplanan **Partizan**, **HÖC**,

ESP, **BDSP**, **DHP**, **DDSB** ve **TÖP** meşalelerle yürüyüşe başladı. "**Kahrolsun İsrail Siyonizmi-Direnen halklar kazanacak**" yazılı pankartın açıldığı eylem "**Kahrolsun ABD emperyalizmi**", "**Filistin ve Lübnan halkı yalnız değildir**" sloganlarının haykırılması ile başladı. Mahalle halkının balkonlardan alkışlarla destek verdiği eylem mahallenin merkezi bir yerinde kitle ajitasyonunun yapılması ile sona erdi.

BURSA

Katliama ortak olma!

Anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek için Bursa'da bir araya gelen **Alnteri**, **BDSP**, **DHP**, **ESP**, **HÖC**, **Kurtuluş Partisi**, **SGD**, **Partizan** ve **TKP**'den oluşan devrimci ve ilerici kurumlar, 21 Ağustos gününden bu yana işgal ve katliamları protesto etmek ve "**Lübnan'a asker gönderme**" şiarıyla şehrin işlek yerlerinde ajitasyon konuşmalarıyla imza standı açarak emperyalistlerin ve uşaklarının katliam ve işgallerini açıklayan binlerce bildiri dağıttılar.

Yine 22 Ağustos günü **Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu** önünde bir araya gelen **BDSP**, **ESP**, **Kurtuluş Partisi**, **HÖC**, **Partizan**, **TKP**'den oluşan kurumlar, BM kararı ile Lübnan'a asker gönderilmesini protesto ettiler. "**Emperyalizm ve Siyonizmin askeri olmayacağız**" pankartının açıldığı eylemde yapılan açıklamada "**İsrail'in ve onun hamisi emperyalizmin çıkarları doğrultusunda alınan BM kararı uluslararası güç, barış gücü adı altında Lübnan'da şu ana kadar İsrail'in yapmaya çalıştığından başka bir şey yapmayacak. Barış Gücü denilen şey emperyalizmin ve siyonizmin beççiliğinden, korumalığın başka bir şey değildir**" denildi. Kitle eylemde "**Kahrolsun emperyalizm, siyonizm; yaşasın halkların kardeşliği**", "**İsrail askeri olmayacağız**", "**Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak**" vs. sloganlarını haykırdı.

Tuzla tersaneleri işçi öğretüyor

Tuzla tersanelerinde iş kazaları ve iş cinayetleri son bulmuyor. Özellikle son dönemde iş kazaları sonucu yaralanan veya yaşamını yitiren işçilerin haberleri gündemden düşmüyor. İşçiler taşeronların daha fazla kâr hırsı uğruna iş güvenliğinden yoksun bir ortamda çalışmaya mecbur bırakılmaktadır. En son kaza haberi ise 22 Ağustos'ta geldi. 22 Ağustos'ta Tuzla ter-

önünde toplanan **Liman, Tersane Gemi Yapım-Onarım İşçileri Sendikası**'nın (LİMTER-İŞ) üyeleri protesto düzenledi. İş cinayetlerine dur demenin zamanı geldiğini belirten Limter-İş üyeleri, tersane patronlarına karşı mücadele etme çağrısı yaptılar. Bu sırada tersaneye gelerek işçileri sendikaya karşı kışkırtmaya çalışan Taşeron firma Doğan Raspa patronu ile işçiler

kıldı.

DİSK Genel Başkan Yardımcısı **Adnan Serdaroğlu** yaptığı açıklamada "Tuzla Emniyet güçleri, Limter-İş Sendikasının daha önce 2006 Haziran ayında DESAN Tersanesinde yürüttüğü mücadeleden bu yana, sendikaya, sendika yöneticilerine ve üyelerine düşmanca bir tavır içinde, saldırılarını, baskılarını sistematik bir şekilde sürdürmektedir. Emniyet güçlerinin görevi, her türlü hukuksuzluğu sergileyerek, işçileri kayıt dışı koşullarda, her türlü işçi sağlığı ve iş güvenliği kurallarından yoksun, köle gibi çalıştıran tersane işverenlerinin arkasında durmak, bu hukuksuzluğa karşı mücadele eden, tersane işçilerinin meşru örgütü Limter-İş ve yöneticilerine saldırmak değildir. Emniyet güçlerinin bu yanlış tutumu Dearsan Tersanesinde yaşanan son patlamada ve iş kazasında da bir kez daha açıkça sergilenmekten kaçınılmamıştır" dedi.

Patlamanın ardından iş bırakan yaklaşık 250 işçi taşeronu protesto etmeye devam etti. Bu sırada işçilere hakaret eden bir taşeron patronu da işçilerce dövüldü.

25 Ağustos'ta açıklama yapan **Tersane İşçileri Birliği Derneği** ise "Artık yeter! İş cinayetlerine son!" pankartını açtılar. Polislin yoğun yığınak yaptığı eylemde dernek üyeleri "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganlarını attılar. Yapılan açıklamada iş katliamının sorumlusunun patronların derneği olan **GİS-BİR** olduğu vurgulandı. (Kartal)

saneler havzasında bulunan Dearsan Tersanesi'nde gaz sıkışması sonucu patlama meydana geldi. Patlama sonucu biri ağır 6 işçi ağır yaralandı. Patlamanın etkisiyle bir işçinin de iskeleden düşerek yaralandığı bildirildi. Yaralanan işçiler Kartal Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. İşçilerden **İbrahim Bekir Levent**'in durumunun ciddi olduğu belirtildi.

Patlamanın ardından Dearsan Tersanesi

arasında arbeye yaşandı. Bunun üzerine sendika yöneticileri ile tersane işçilerine müdahale eden polis biber gazı kullandı. İşçiler "Artık ölmek istemiyoruz", "Yaşam hakkı istiyoruz" yazılı dövizler açtılar. Eyleme Daersan işçileri de katıldı. Gözaltına alınanlar arasında **LİMTER-İŞ** Sendikasının Genel Sekreteri, Yönetim Kurulu Üyeleri, Eğitim Uzmanı ve üyeleri de bulunuyordu. Sendikacılar ertesi gün serbest bira-

SCT işçilerinin direnişi sürüyor!

Tarsus'ta kurulu olan **SCT Turbo Filtre Fabrikası**'nda çalışan işçiler çalışma koşullarının düzeltilmesi amacıyla sendikaya üye olmuş ve direnişe geçmişlerdi.

Fabrikada çalışan 297 işçi patronun tüm tehditlerine ve baskılarına rağmen sendikaya sahip çıkmış ve uzun bir direniş maratonuna başlamıştı.

Geçen süre içinde sendikanın tüm görüşme girişimlerini cevapsız bırakan patron son olarak da 54 işçinin iş akdini feshetti. Sendikanın grev kararı alması üzerine patron da lokavt ilan etmişti. Patronun sendikayı sokmama ısrarına rağmen işçilerin de işe sendikalı olarak dönme ısrarı devam ediyor.

İşçiler direnişi Mersin kamuoyuna duyurmak amacıyla 29 Ağustos günü sabah saat 8:00'de Huzurkent'te bulunan fabrikanın önünden Mersin'e doğru yola çıktılar.

Sıcağa rağmen oldukça coşkulu olan işçiler "168. gün-Grevdeki SCT işçisi yürüyor-DİSK/Birleşik-Metal İş" yazılı pankartı açarak "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "İşçi-memur elele genel greve" sloganlarını haykırarak yürüdüler. Yürüyüş saat 17:00'de Taşbina önünde basın açıklaması ile son buldu. Burada işçiler adına bir konuşma yapan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı **Adnan Serdaroğlu** patronun jandarmayı harekete geçirerek işçilerin üzerinde baskı kurduğunu, ancak patronun tüm baskılarına rağmen işçilerin moralinin yüksek olduğunu ve direnişin başarıya ulaşacağını ifade etti.

İşçiler burada "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını haykırarak yürüyüşü sonlandırdılar.

(Mersin)

Al-Co işçileriyle dayanışma büyüyor

Kocaeli'deki **Al-Co Tencere Fabrikası** işçilerinin sendikalaşma mücadelesi devam ediyor. 85 işçinin çalıştığı fabrikada işçiler **Birleşik-Metal İş**'e üye olunca patronun jandarma ile işbirliği içinde baskıları artmış, işçiler sık sık gözaltına alınmıştı.

Mücadelelerini sürdüren işçiler aynı zamanda İzmit halkının desteğini de almak için çaba harcıyor. Ve bunun karşılığını da görüyor. Başta çevre fabrikalarda aynı sendikaya üye olan 200'ü aşkın işçi olmak üzere evleri yıkılma tehdidi altında olan mahalleliler, diğer sendikalar ve çeşitli partiler grevdeki işçilere desteklerini sunuyor.

31 Ağustos'ta işçilerle dayanışma amacıyla düzenlenen eyleme AKP dışındaki tüm partiler, sendikalar, kitle örgütleri de destek verdi.

Eylemde patronun Adana'dan pamuk toplayan 200 kadar işçiyi getirterek grevi kırmaya çalıştığını, bu işçilerin sağlıksız koşullarda fabrikada kaldıklarını, ancak işi bilmediklerinden üretim de yapamadıkları belirtildi.

2 Eylül günü ise sabah saatlerinde fabrikada bulunan **150 grev kırıcı işçi**, direnişteki işçilere saldırdı. Saldırıda Al-Co işçilerinden **Engin Er**'in sol ayağı kırıldı, **Seyit Akyıldız**'ın ise sağ bacağı çatladı. İşçiler saldırının patronun talimatıyla gerçekleştiğini söylediler. İşçiler **Uzunçiftlik Karakolu**'na götürüldüler. (Kartal)

KESK Defterdarlık önündeydi

Hükümetle devam eden toplu görüşmelerde masadan çekildiğini açıklayan KESK ülke genelinde eylem yapma kararı almıştı.

Bu amaçla 29 Ağustos günü saat 12.45'te Defterdarlık binası önünde toplanan kamu emekçileri KESK pankartı açarak bir basın açıklaması yaptılar.

"Direne direne kazanacağız", "İşte sendika, işte KESK" sloganlarını atan emekçiler hükümetin taleplerini karşılamasını istediler. KESK Mersin Şubeler Platformu adına basın açıklamasını okuyan **Ünsal Yıldız** KESK'in haklı ve meşru mücadelesini sürdürmeye devam edeceğini belirtti. (Mersin)

"Zafer direnen emekçinin olacak"

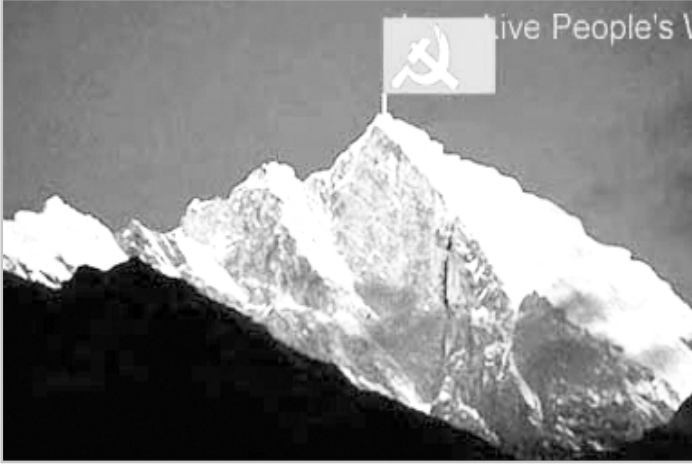
Hükümetin kamu emekçilerine dayattığı % 4'lük zammı kabul etmeyen KESK üyeleri alanlara çıkarak taleplerini haykırdı.

29 Ağustos günü **Orhangazi Parkı**'nda biraraya gelen emekçiler, "IMF hükümeti istifa", "Devlet güdümlü sendikaya hayır" vb. sloganlarla AKP il binasına yürüdü. Burada KESK adına açıklama yapan ESM Genel Başkanı **Kemal Bulut**, hükümetin tutumunu protesto ederek "geleceğimize ve emeğimize kararlı bir şekilde sahip çıkmaya devam edeceğiz" dedi. Ayrıca hükümetin Lübnan'a asker gönderme kararını da protesto ederek "bu kararı da şiddetle protesto ediyor, kararın Meclis'ten çıkmaması için her türlü mücadeleyi vereceğimizi ifade etmek istiyoruz" dedi. (Bursa)

Erzincan'da KESK eylemi

* Eğitim-Sen, BES ve BTS Erzincan'da 29 Ağustos günü saat 17.00'de Eğitim-Sen önünde bir araya gelerek hükümet ile memur sendikaları arasında yürütülen toplu görüşmelerde KESK'in başta hükümet olmak üzere sarı sendikalara karşı tavır koyarak görüşmelerden çekilmesiyle ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında hükümetin ve diğer sarı sendikaların görüşmeler sırasındaki tutumları eleştirildi.

* 1 Eylül günü ise **Erzincan Eğitim-Sen Cumhuriyet Meydanı**'nda saat 17:00'de 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle bir açıklama yaptı. Açıklamada AKP hükümetinin Lübnan'a asker gönderme kararı kınanırken "1 Eylül'ün anlamı, Ortadoğu'da süren savaşa ve işgale karşı olmak, AKP'nin Lübnan'a asker göndermesine engel olmaktır" denildi. (Erzincan)

Hindistanlı Maoistler Nepal Devrimi'ni değerlendiriyor

Nepal'de NKP(Maoist) önderliğinde yürütülen Yeni Demokratik Devrim mücadelesi önemli bir aşamaya ulaşmış bulunuyor. Nepal'de Maoistlerle gerici güçler arasında ciddi taktiksel savaşlar yaşanıyor. Bu nedenle Nepal'deki süreç, gerek karşı devrimci güçler gerekse de dünyadaki ilerici demokratik kamuoyu tarafından ilgiyle takip ediliyor. Dünyadaki tüm ilerici demokratik kesimler feodal-faşist monarşiye karşı devrimi büyük bir başarıyla ileriye götüren Maoistlerin zafere ulaşmasını beklerken, emperyalistler de Nepal'deki gerici güçler üzerinden hâkimiyetlerini yeniden kazanmaya çalışıyorlar. İşte böylesi bir süreçte Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi sözcüsü Azad yoldaş, Maoist Peoples March dergisine Haziran sonunda verdiği röportajda partilerinin Nepal Devrimi hakkındaki görüşlerini aktardı. Bu röportajın belirli bölümlerini aktarmaya çalışacağız.

“Biz, Hindistan’da, Nepal’deki güncel gelişmeleri büyük bir ilgiyle takip etmekteyiz. Nisan ayında Kral Gyanendra’nın gerici, otokratik rejimine karşı, güçlü silahlı mücadelenin de etkisiyle, Nepal halkının verdiği militan kitle mücadelesi gerçekten tarihseldir. Nepal halkı faşist kralın inatçı duruşundan vazgeçmesini ve iktidarını parlamentoya teslim etmesini sağlayarak Nepal tarihinin şanlı bir sayfasını yazmıştır. Onların (Maoistlerin) etkisi kentleri de sarmaktadır. Partimiz Nepal halkının demokrasi ve daha iyi bir toplum için verdiği tarihsel mücadeleyi selamlamaktadır. **Bununla beraber, Hindistan’daki devrimciler Nepal’deki mücadelenin kralla birlikte onun sözde parlamentosunun da yıkılarak iktidarın devrimci ve demokratik güçlerce ele geçirilene kadar sürmesini ummaktadır.** Umuyoruz ki Maoistler inisiyatifi koruyarak süregiden siyasal gelişmelere yön verebilirler. Onlar (Maoistler) kralla uzlaşmak isteyen ve halkın taleplerine ihanet eden 7 parti ittifakıyla yaptıkları ittifakta uyanık davranmaya ihtiyaç duyacaklardır.”

Azad yoldaş Nepal Devrimi’ni ilerletmek için NKP (Maoist)’in belirlediği taktiklere özel dikkat göstermesi gerektiğini vurguluyor. Özellikle iktidarın silah yoluyla ele geçirilmesi, emperyalizmin ülkeden kovulması, feodalizmin tasfiyesi ve halk iktidarının kurulması vb. stratejik hedeflerin her zaman göz önüne alınması gerektiğini belirtiyor. Günümüzde krallığın devrilmesi için Maoistlerin eylem birliği yaptığı 7 parti ittifakının komprador-feodal partilerden oluşunun altını çizen Azad yoldaş, bu partilerle birleşik cephe kurularak Kurucu Meclis yoluyla yeni demokratik bir cumhuriyetin kurulmasının mümkün olmadığını; çünkü iki tarafın da birbirine tamamen zıt sınıfları temsil ettiklerini belirtiyor. Belirli anlarda ortak düşmana karşı karşı-devrimci güçlerin bir kısmıyla ittifaklar yapmanın gerekli olduğunu, Nepallilerin de bunu yaptığını ancak devrimi zafere ulaştırmak için bu güçlerin **sınıfsal karakterlerini akıldan çıkarmamak** gerektiğini, bu ittifakın taktiksel ve geçici bir ittifak olması gerektiğini vurguluyor. “Hiçbir Maoist, cumhuriyet talebiyle veya otokratik cumhuriyeti devirmek için savaşmayı yanlısı bulmaz. Aynı şekilde kimse belirli bir zamanda esas düşmana karşı herkesin bir birleşik cepheye buluşmasına karşı çıkmaz. Söylemesi gereksiz de olsa, bunun gibi birleşik cephe doğalsal olarak yalnızca taktiksel ve hiçbir koşulda devrimin yolunu ve yönelimini belirleyemez, belirlememelidir.” Azad yoldaş bu konuda

2003 Mayıs’ında gerçekleşen Merkez Komite toplantısında Prachanda yoldaş tarafından Nepal’deki parlamenter partiler için yaptığı şu belirlemenin doğru olduğunu söylüyor: “(Nepal’de) Biçimsel olarak monarşi, parlamenter güçler ve devrimci güçlerin yer aldığı üçlü bir mücadele varmış gibi görünmektedir. Ancak özünde ve sınıfsal açıdan bakıldığında mücadelede yalnızca 2 güç (gerici ve demokratik güçler) görülmektedir. Pratikte de kanıtlandığı gibi otokratik monarşik ve parlamenter gruplar arasındaki fark eski devlet içinde iktidarın paylaşımından başka bir şey değildir. **Kanıtlanmıştır ki, Nepal’de (sahte) ulusalcılık adı altında monarşi ve (sahte) demokrasi adı altında parlamenter güçler iktidarın koltuklarını işgal etmeye çalışmakta ve sınıf temellerine bağlı olarak halka ve ulusa ihanet etmekte.**

Sınıfsal ve teorik bakış açısıyla incelediğimizde ve günümüzdeki ateşkesi ve görüşme sürecini ele aldığımızda farklı uluslararası gerici grupların çıkarlarının ve Nepal’deki farklı gerici gruplar arasındaki çelişkilerin çatıştığını görüyoruz. Kraliyet ordusu ve saray unsurları Batılı emperyalizm, özellikle de Amerikan emperyalizmi tarafından, parlamenter güçler ise Güney Asya’da özel hegemonya kurmayı amaçlayan Hint egemenlerince korunmakta ve aralarında sürekli şiddetli bir çatışma yaşanmaktadır. Bu nedenle saray katliamının ardından yaşanan politik gelişmelerin ardından **Nepal’deki monarşik veya parlamenter güçlerin diğerinden daha demokratik ya da daha ulusalcı olduğu gibi görüşlerin yanlış ve zararlı olduğu konusunda partimiz net olmalıdır.** Günümüzde daha da netleşmiştir ki, özel durumlarda çelişkilere yön vermek haricinde monarşik veya parlamenter hiçbir partiyle ideolojik ve politik ilişki geliştirilemez.”

Nepal’de 7 parti ittifakı ile Maoistlerin yaptığı anlaşmada geçici bir hükümet kurularak seçimlere gidilmesi kararı alınmıştır. Ancak 7 parti ittifakı ve emperyalistler bunun için öncelikle Maoistlerin silahları teslim etmeleri ve halk iktidarı organlarının dağıtılması gerektiğini şart koşmuştu. NKP(Maoist) ise bu dayatmaları kabul etmelerinin mümkün olmadığını açıklamıştı. Bu kararı desteklediklerini belirten Azad yoldaş şöyle devam ediyor: “Bu organlar (halk iktidarı organları) eski devlete karşı verilen uzun süreli halk savaşının ürünüdürler ve bunlar NKP(Maoist) tarafından yerel düzeyde görkemli bir şekilde inşa edilen demokratik halk diktatörlüğünün aydınlık ör-

nekleridir. Acil görev ve taktiklerimiz bu organların güçlenmesine hizmet etmelidir ve devrimci Rusya’da ve Çin’de olduğu gibi bunları ayaklanmanın organlarına dönüşecek şekilde kalıba dökmektir. Bu iktidar organlarını sağlamlaştırırken kitleleri isyanlar için seferber etmeye çalışmalı ve mümkün olan anda iktidarın son parçasını da ele geçirmeye önderlik etmek için şehirleri ele geçirmeye çalışmalıyız. Gerçekte, Nepal’in somut koşullarında Maoistlerin önünde yalnızca 2 devrimci tercih bulunmaktadır. Ya kitle ayaklanmalarını yoğunlaştıracaklar ve siyasi iktidarın örgütsel biçimlerini ulusal/tüm Nepal seviyesinde iktidarı ele geçirmeye uygun hale getirecekler ya da sınıfsal güçlerin dengesine bağlı olarak bu mümkün değilse, var olan üs alanlarını güçlendirecek, sağlamlaştırarak ve demokratik görevlerin tamamlanarak sosyalist görevlerin yerine getirilmesi doğrultusunda ilerlenecektir. Böylesi bir süreçte 2 Nepal var olacaktır: **Katmandu ve birkaç şehirdeki gerici Nepal ve kırsaldaki devrimci Nepal.”**

Nepal’de ülkenin % 80’inde halk iktidarının kurulmasını sağlayan Maoistlerin 7 parti ittifakı ile yaptıkları anlaşmanın ardından Hindistan’daki çeşitli karşı-devrimci ve revizyonist partilerin kendilerini de parlamenter mücadeleye davet ettiklerini vurgulayan Azad yoldaş partilerinin uzun süreli Halk Savaşı çizgisinden vazgeçmesinin mümkün olmadığını belirtiyor. “Nepal’deki gelişmelerin ülkemizdeki Maoist harekete ‘olumlu’ (olumludan kastettikleri Maoistlerin silahlı mücadeleyi bırakarak parlamenter politikanın sözde ana akımına katılmalarıdır) etki yapması Hindistan’daki bu partilerin subjektif düşünce ve dilekleridir. Naksalbari’den bu yana 40 yıldır inişli çıkışlı bir hat izleyen Hindistan’daki Maoist hareketten haberdar olan herkes, hareketimizin sağlamlığını bilir. Devrimciler büyük olumsuzluklar ve kusurlarla karşılaşsalar da Hindistan’daki gerçek Maoistler Yeni Demokratik Devrim çizgisinde ve ona ulaşmak için uzun süreli halk savaşı çizgisinde hiçbir zaman tereddüt etmemiş, sürüklenmemiştir. Maoistler yalnızca parlamenter yolu reddetmekle kalmamış, aynı zamanda taktik adı altında seçimlere katılan partilerle de mücadele etmiştir.”

Azad yoldaş özelde Nepal ve Hindistan’da, genel olarak dünya ça-

pında devrimci kuvvetlere revizyonist ve reformist akımlarla dayatılan parlamenter, barışçıl mücadele ile proleter alternatif üzerine Marksist-Leninist-Maoist anlayışı şöyle açıklıyor: “Proletaryaya en uygun hükümet biçimine yönelik Marksist-Leninist-Maoist anlayış, proletaryaya ve kitlelerin geniş çoğunluğuna en iyi şekilde hizmet eden, tartışma kulübü gibi veya yalnızca yasama organı olarak değil, hem yasama hem de yürütme organı olan **Komün, Sovyet veya Devrimci Konseylerdir.** Bu organların temsilcileri seçilirler ve halk kendi çıkarlarının temsil edilmediğini düşündüğünde herhangi bir zamanda görevden geri alınabilirler. Uzun süreli halk savaşı sürecine baktığımızda kitleler tarafından seçilen ve istenildiğinde geri çağrılabilen ve **PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE** tüm anti-emperyalist ve anti-feodal güçlerin yer aldığı demokratik iktidarın üs alanlarında inşa edilmesi bir zorunluluktur.

Yeni iktidarın nasıl kurulduğuna iyi bir örnek Paris Komünü’dür. Orada denenilen kavramlar daha sonrasında SSCB’deki Sovyetlerde, Çin’deki komünlerde ve BPKD’nin (Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin) deneyimlerinde hayat bulmuştur ve günümüzde de dünyanın çeşitli bölgelerinde Maoistlerce kurulan üs alanlarında hayat bulmaktadır. Lenin yoldaş parlamentonun işlevinin en demokratik cumhuriyette bile nasıl olduğunu berrak bir şekilde açıklamış, onu (parlamentoyu) Komünle karşılaştırmış, ve Komünün (ya da Rusya’da Sovyetler ve Çin’de devrimci konseyler) proletarya ve ezilen kitleler için neden en uygun biçim olduğunu göstermiştir.

“Gerçi parlamentarizmden kurtulma yolu, temsili organları ve seçim ilkesini yıkmaya değil, laf değirmenleri olan bu temsili organları “hareketli” kurumlar durumuna dönüştürmeye dayanır. ‘Komün, parlamenter bir örgüt değil, aynı zamanda hem yürütücü, hem de yasamacı, hareketli bir gövde olmak zorundaydı’.”

“Burjuva toplumun iliklerine dek çürümüş, satılık parlamentarizmi yerine, Komün, düşünce özgürlüğü ve tartışmanın yutturmaca halinde yozlaşmadığı organları koyar. Bu organlarda, düşünce özgürlüğü ve tartışma, yutturmaca halinde yozlaşmaz: çünkü parlamenterler (bu örgütlere seçilenler) kendileri çalışmak, yasalarını kendileri denetlemek, bunlar üzerine, seçmenlerine karşı, doğrudan kendileri yanıt vermek zorundadırlar.. Bir demokrasiyi, hatta bir proletarya demokrasisini, temsili organlar olmaksızın düşünemeyiz; ama eğer bizim için burjuva toplumunun eleştirisi boş bir söz değilse, eğer bizim burjuvaziyi alaşağı etme isteğimiz, Menşevik ve Devrimci-Sosyalistlerde olduğu gibi, Scheidemann’lar ve Legien’lerde, Sembat’lar ve Vandervelde’lerde olduğu gibi, işçilerin oylarını avlamaya özgü “seçimlik” bir söz değil de ciddi ve içten bir istekse, demokrasiyi parlamentarizm olmaksızın düşünebiliriz ve düşünmek zorundayız da.” (...)

En önemli nokta, kitlelerin hakkını, herhangi bir burjuva cumhuriyet veya bürokrat burjuva-feodal cumhuriyet biçimi olan seçim yoluyla bir partinin yerini diğerinin almasını temin ederek değil; fakat partiyi ve devleti kitlelerin denetlemesi, yeni bürokratik sınıfının oluşumunun önlenmesi, kitlelerin devlet ve toplumun yönetiminde yer alması ve devrimci geçiş sürecine katılması için yaratıcı ve aktif bir şekilde kitlelerin katılımını sağlayarak temin edebiliriz. Ve partinin öncelikli görevi, karşı devrimi denetlemek ve devrimi proletarya diktatörlüğü altında sürdürerek devrimci dönüşümü her alanda sağlamak için kitleleri örgütlemek ve onlara önderlik etmektir. Ve bu dünya devriminin tarihsel deneyimlerinin özellikle de BPKD’nin (Büyük Proleter Kültür Devrimi) bizlere verdiği en önemli derstir.

Dahası, demokratik ortamda yarışma fırsatı ile kendini koruyan yenilmiş sınıfların iktidara geri gelmesini engellemek ve karşı devrimcileri barışçıl biçimde denetlemek proletarya partisi için mümkün müdür? Bolşevik Partinin Rusya’da devrimden sonra en gerici fikirlerin yönettiği ve hâkim olduğu geri kırsal kesimde siyasi yarışma örgütleyerek seçimleri kazanması mümkün müydü? Aslında Bolşevik parti iktidarı ele geçirdikten sonra, Kurucu Meclis’te azınlıkta olduğu ve bu meclisin gericilerin bir aracı ve devrimci reformların hayat bulmasının ve proletarya diktatörlüğünün uygulanmasının önünde bir engel haline gelmesi nedeniyle hızlı bir şekilde Kurucu Meclis’i dahi dağıtmıştır. Bu yalnızca Rusya’nın meselesi değildir. Birçok ülkede, özellikle küçük meta üretiminin ve köylü ekonomisinin, feodal ideolojinin, kültürün, geleneklerin ve alışkanlıkların gücünün nüfusun büyük çoğunluğu üzerinde hakim olduğu yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde proleter olmayan hatta gerici partilerin anti-emperyalist, anti-feodal pelerin altında iktidara gelmesi oldukça kolaydır (...)

Diğer partilerle siyasi yarışmaya uygun olarak, ÇKP ile yarışan ve çeşitli iktidar organlarının seçimine katılan Demokratik Birlik, İşçi-Köylü Partisi gibi çeşitli partilerin yer aldığı Çin deneyimine sahibiz. Her ne kadar bunlar devrimden sonra 10 yıl yaşasa-

Nepal gibi küçük bir ülkede devrimin iktidarı tamamen ele geçirdikten sonra yaşamasının mümkün olduğunu belirten Azad yoldaş, yaşanacak zorlukların niteliksel olarak tüm devrimlerde görüleceğini vurguluyor.

lar da sosyalizmi desteklemeyi reddettilerinde ve Çin’i kapitalist yola götürmek istediklerinde halk tarafından reddedilmişlerdir. Çin’de politik yarışma Batı-tipi burjuva parlamenter seçimler yoluyla değil de çeşitli organların seçimlerine katılım şekliyle desteklenmiştir. Devrimin gücü olan 4 sınıflı temsil eden demokratik partiler ve örgütler çeşitli organların seçimlerinde yer almışlardır. (...)

ÇKP Yeni Demokratik Devrim döneminde ve iktidarı ele geçirdikten sonra halk demokrasisini veya demokratik halk diktatörlüğünü kurarken tüm anti-emperyalist ve anti-feodal parti ve güçleri birleştirmek için çaba harcamıştır.

1957’de Halk içindeki çelişkileri doğru kavrayalım adlı makalesinde Mao, iktidarı aldıktan sonra ÇKP’nin diğer siyasi partilere yönelik politikasını şöyle açıklamıştır:

“Komünist partinin arzusu ve aynı zamanda politikası demokratik partilerle uzun süre yan yana bulunmaktır. Ancak demokratik partilerin uzun süre yaşaması Komünist Partinin arzusuna değil kendilerini ne kadar iyi akladıklarına ve halkın güvenini kazanmalarına bağlıdır. Çeşitli partiler arasında karşılıklı denetim uzun sürede kurulabilecek bir gerçektir ve zaten uzun süredir karşılıklı öneriler ve eleştiriler yapılmaktadır. Karşılıklı denetim tek taraflı bir mesele değildir, Bu şu anlama gelmektedir: Komünist Parti diğer demokratik partileri denetleyebilir ve tersi de olabilir.”

Çin’de kapitalist restorasyonu ve hükümette ve partide yeni burjuvazinin gelişimini engellemek için çeşitli yöntemler denenmiştir. Mao’nun “Yüz çiçek açsın, yüz fikir akımı birbirleriyle yarışsın”, yine onun “tüm seçilen organlarda Komünist Parti üyelerinin sandalye sayısını sınırlayan ve maksimum olarak bütünün üçte biri olacağını ve sandalyelerin üçte ikisinin de diğer partilerle partisiz unsurların sahip olacağı üçlü sistem” ve “seçimlere katılan siyasi partiler için altı siyasi kriter” vb. kullanılan yöntemlerin yalnızca birkaçıdır. **Demokrasi biçimsel oy kullanma ile sınırlı değildir.** Herhangi bir örgütte önderliğinin kitlelerin ve kadroların sıkı denetiminde olduğu yaşayan bir süreç olmalıdır. Bu ancak partinin ve kitlelerin MLM bilinçlerinin genel yükselişi ve sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasıyla mümkün olacaktır. Çin’de devrimden sonra iktidarı paylaşan çok sayıda parti bulunuyordu. Ancak birlik ilkesel temellere dayanıyordu ve sınıf mücadelesi feodal ve komprador bürokrat burjuva güçlerin haydutlarına karşı derinleştiriliyordu. (...)

Bizim görüşümüz; parti önderliğinin büyük kısmının kitleler içinde çalışmasını ve parti faaliyetlerinin, yetkililerinin çeşitli devlet birimlerinde, özellikle de silahlı kuvvetlerde, üretimin çeşitli birimlerinde vb. yozlaşmalarının engellenmesi için sınıf mücadelesine iktidarı ele geçirdikten sonra da yoğunlaşmalarını her zaman gerekli görüyoruz. Bizler kitleleri partinin ve parti önderlerinin, iktidarı ele geçirmeden önceki devrimci hareket döneminde dahi, yanlışlarını eleştirmeye cesaretlendirmeliyiz. Bizler bir kişiye ya da devrimci otoritenin temsilciliğine yoğunlaşmak yerine kolektif önderliği geliştirmeliyiz. Kolektif önderliği geliştirme ve parti üyelerinin tümünü ve kitleleri karar alma mekanizmasına dâhil etmek yerine bir veya birkaç bireye bağımlılığın etkisini Rusya’da ve Çin’deki büyük geri dönüşlerin, özellikle proleter liderler Stalin ve Mao’nun ölümünün ardından SBKP ve ÇKP’nin revizyonizme kolayca dönmesinden anlayabiliriz.”

Nepal gibi küçük bir ülkede devrimin iktidarı tamamen ele geçirdikten sonra yaşamasının mümkün olduğunu belirten Azad yoldaş, yaşanacak zorlukların niteliksel olarak tüm devrimlerde görüleceğini vurguluyor. “Çin’deki geri dönüşün ardından bütün devrimlerin zorlu koşullarla karşılaştığı doğrudur. **Taktik açıdan konuşursak, günü-**

müz dünyasında, düşman güçleri oldukça güçlüyken öznel güçlerimiz zayıftır. Dünya emperyalizmi devrimci güçlere, ulusal kurtuluş hareketlerine ve halk hareketlerine her yerde büyük bir saldırı düzenlemektedir. Ancak bu madalyonun bir yüzüdür. Aynı zamanda, nesnel koşullar oldukça uygundur. Emperyalizm özellikle de ABD emperyalizmi her yerde insanlar tarafından nefret edilmekte ve emperyalizme, özellikle de ABD emperyalizmine karşı kitlesele halk hareketleri dünya çapında ortaya çıkmaktadır. Günümüz dünyasında tüm devrimler kaçınılmaz olarak emperyalistlerin saldırıları ile karşılaşacaktır.”

Röportajda gazetenin Nepal devriminin geleceği üzerine HKP (Maoist)’in görüşlerinin sorulması üzerine Azad yoldaş şöyle cevap veriyor: “Biz Halk Kurtuluş Ordusu’nun halen silahlı ve tetikte olduğunu söyleyen raporları gördük. Ayrıca Şubat Devrimindeki son ayaklanmanın da referansı var ve Ekim devrimi için hazırlıklar devam ediyor. Yine şehirler de dahil olmak üzere devrimin saflarına yeni güçleri kazandıran büyük kitle eylemlerinin raporları da bulunmakta. Ayrıca ABD emperyalizmi ve Hindistan yayılmacılığının da (yaltakçıları Yechuri de dahil olmak üzere) Maoistlerin silahlarını öncelikli olarak bırakmalarını isteyerek ittifakı sabote etme çabaları da mevcut. Bunun yanında Maoistler silahlarını bırakmayacaklarını ve kamplarını koruyacaklarını açıkladılar. Tüm bunlar Maoistlerin Yeni Demokratik Devrim’e doğru hazır olduğunun gösteren olumlu yönelimlerdir. İki açıdan dikkatli olunmalıdır. Egemen sınıfların ve onların emperyalist ve yayılmacı efendilerinin tuzağına düşmemek, ikincisi **Yunanistan’da, Şili’de, Endonezya’da** ve çok sayıda ülkede görüldüğü gibi ani bir darbeyle komünist katliamı yapılmasına dikkat edilmelidir. Bu ülkelerdeki güçlü kitle temeli dahi katliamları önleyemedi. Fakat bizler NKP (Maoist)’in partiyi ileriye yönlteceğini ve devrimi geliştirerek iktidarı ülke çapında ele geçireceğini bekliyoruz.”

NKP(M) ve HKP(M)’den açıklama

Belli bölümlerini yukarıda aktardığımız ve Hindistan Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi adına yapılan değerlendirilmenin ardından Nepal ve Hindistan gerici basını “Maoistler bölündü” vs. şeklinde çılgınlık atmaya başladı. Bu çılgınlık üzerine **Hindistan Komünist Partisi (Maoist) ve Nepal Komünist Partisi (Maoist)** ortak bir açıklama yayınlayarak “**proleter enternasyonalizm ve MLM temelde ortak kardeşlik ilişkilerine kararlı bir şekilde bağlı olduklarını**” yinelediler. “Her bir ülkede uygulanan tüm taktik sorunlar yalnızca o ülkede faaliyet sürdüren partilerin meseleleridir. Her iki parti de diğer partinin ve aynı şekilde Maoistleri kapsayan Uluslararası Komünist Hareketin olumlu deneyimlerinden öğrenmeye çalışacaklardır” denilen açıklamada “Bunu yaparken, uluslararası komünist hareketin üzerinde ayrıştırdığımız gerçek demokratik gelenekleri

ideolojik, politik ve stratejik sorunları üzerine tartışmaları devam ettireceğiz. Bu tartışma ve fikir mücadeleleri karşılıklı, dönem dönem ve halka açık bir şekilde vuku bulacaktır. Bu farklılıklar, Engels’in söylediği gibi sınıflı toplumlarda toplumdaki sınıf mücadelesinin yansıması olarak fikir alanındaki mücadeleler gibi kaçınılmazdır.” Açıklama şöyle devam ediyor: “Son zamanlarda bir kısım medya, iki parti tarafından halka açık bir şekilde yapılan açıklamalarda bulunan farklılıkları şişirmeye çalıştı. Maoistlerin bölünmesi ve sürekli dağılması gericilerin menfaatinde. Bir kısım medyanın Hindistan ve Nepal arasındaki farklılıkları abartmaya çalışmasından endişe edilmemelidir. İki parti de farklılıklarımızın olduğu konular üzerinde sağlıklı tartışma ve fikir mücadelesini sürdürürken, proleter enternasyonalizmin ruhuyla birliklerini bir kez daha ifade etmektedir.

Proletarya diktatörlüğünü daha da güçlendir!

Başkan Mao, sosyalist devrim döneminin çelişkilerini, sınıflarını ve sınıf mücadelesini derinlemesine analiz etti.

Büyük liderimiz Başkan Mao'nun, Çin Komünist Partisi'nin, Partimizin tarihinde geniş etkiye sahip Dokuzuncu Ulusal Kongresi'ne bizzat başkanlık yapmasının üzerinden bir yıl geçti.

Dokuzuncu Parti Kongresi'nde, Başkan Mao büyük çağrıyla yayımladı: **"Daha da büyük zaferler kazanmak için birleşin."** Partinin Dokuzuncu Merkez Komitesi'nin Birinci Tam Katılımlı Toplantı Oturumu'nda Başkan Mao: **"Bir amaç için birleşin, bu proletarya diktatörlüğünün pekiştirilmesidir. Bu, her fabrikada, köyde, ofiste ve okulda tamamen başarılıdır"** talimatını tekrar vurguladı. Başkan Mao'nun son derece önemli bu talimatını geçen yıl dikkatle uyguladığımız için, hem devrim hem de üretimdeki durum gittikçe iyi oluyor. Proletarya diktatörlüğü Çin'de, Büyük Proleter Kültür Devrimi süresince derinleşme ve etkili mücadele-eleştiri-dönüşüm sırasında sürekli olarak güçlendirildi. Büyük sosyalist anavatanımız **-Çin Halk Cumhuriyeti-** her zamankinden daha pekiştirilmiş, güçlü ve dinçtir.

Başkan Mao'nun bugün, devrimi proletarya diktatörlüğü altında sürdürmeye dair büyük teorisini daha da kavramalıyız. Başkan Mao'nun **"İhtiyatımızı yükselt, anavatanı savun"** ve **"Savaşa karşı hazırlıklı ol, doğal afetlere karşı hazırlıklı ol ve halk için her şeyi yap"** büyük stratejik fikirlerini tamamen hayata geçirme, Dokuzuncu Parti Kongresi'nce saptanan savaş görevlerini daha iyi ve hızlı sonuçlarla yerine getirme, ABD emperyalizminin ve sosyal emperyalizmin saldırganlık planlarına

karşı koyma ve proletarya diktatörlüğünü daha da güçlendirme çabalarımızda muazzam pratik ve geniş etkili öneme sahiptir.

Proletarya Diktatörlüğünü Pekiştirmenin Önemi ve Gerekliliği

Büyük liderimiz Başkan Mao, **"Deneyimimizi özetler ve bir noktaya toplarsak, o, işçi sınıfının liderliği altında (Komünist Parti vasıtasıyla) halkın demokratik diktatörlüğüdür ve işçilerle köylülerin ittifakına dayanmaktadır. Bu diktatörlük uluslararası devrimci güçler ile hep birlikte birleşmelidir. Bu bizim formülümüz, başlıca deneyimimiz ve ana programımızdır"** (Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine) demektedir.

Başkan Mao, Çin Komünist Partisi Yedinci Merkez Komitesi'nin İkinci Tam Katılımlı Toplantı Oturumuna Rapor'unda, Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine'de, Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine'de ve diğer pek çok parlak eserinde, proletarya diktatörlüğünün yurttaki ve dünyadaki tarihi deneyimini bilimsel ve sistematik olarak özetledi. Proletarya üzerine Marksist-Leninist teoriyi miras aldı, savundu ve geliştirdi ve devrimi proletarya diktatörlüğü altında sürdürmeye dair büyük teoriyi ileri sürdü. Bunun tümü, yurttaki kapitalist restorasyona karşı ve dünyadaki emperyalizm, modern revizyonizm ve tüm gericiğe karşı büyük mücadeleyi galip bir şekilde sürdürmek için bize rehberlik etmekte ve muzaffer bir şekilde ilerlemesi için Çin'in sosyalist devrimi ve sosyalist inşasına önderlik etmektedir.

Başkan Mao, sosyalist devrim döneminin çelişkilerini, sınıflarını ve sınıf mücadelesini derinlemesine analiz etti. Proleter devrimin temel programının burjuvazi ve diğer tüm sömürücü sınıfların tamamen devrilmesi ve proletarya diktatörlüğünün burjuva diktatörlüğünün yerini alması olduğunu açıkladı. Zaman ve yeniden Başkan Mao, sosyalist toplumun, içerisinde proletarya ile burjuvazi arasındaki, sosyalist yol ile kapitalist yol arasındaki uzun süreli mücadelenin varolduğu epeyce uzun bir tarihsel dönemi kapsadığını bize öğretti. Kapitalizmi yenmek, kapitalist restorasyonu engellemek ve burjuvazi ile diğer tüm sömürücü sınıfları ortadan kaldırmak amacıyla sosyalizmi kullanmak için, kapitalizmden komünizme geçişin tarihsel dönemi boyunca proletarya diktatörlüğü güçlendirilmelidir ve asla zayıflatılmamalıdır. Bu nedenle, sosyalist eğitimi hayata geçirmek, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi meselesini doğru olarak anlamak ve ele almak, bizimle düşman arasındaki çelişkileri ve halk arasındaki çelişkileri doğru olarak ayırt etmek

ve ele almak gereklidir. Başkan Mao **"Bu sorunun oldukça ciddi bir kavranışını hatırlama tutabilmek ve Marksist-Leninist bir çizgiye sahip olmak için şimdiden itibaren bunu kendimize her yıl, her ay ve her gün hatırlatmalıyız"** demektedir.

Büyük eseri Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine'de, Başkan Mao, proletarya diktatörlüğünü güçlendirmenin önemi ve gerekliği üzerine açık ve etkili bir açıklamaya yapmaktadır. Başkan Mao, devlet iktidarımızı feshetme isteklerinin saçmalığını çürütürken **"...şimdi değil; onu henüz yapamayız. Neden? Çünkü emperyalizm hala mevcut, çünkü yerel gericiilik hala mevcut, çünkü sınıflar ülkemizde hala mevcut. Şu anki görevimiz, ulusal savunmayı pekiştirmek ve halkın çıkarlarını korumak için halkın devlet aygıtını -ana olarak halk ordusu, halk polisi, halk mahkemeleri- güçlendirmektir"** demektedir. Ülkemizde, son 20 yılda sınıflar ve sınıf mücadelesi deneyimi Başkan Mao'nun akıllıca çıkarımının mutlak doğruluğunu tamamen teyit etti. Bu büyük fikir, proletarya diktatörlüğünü sürekli güçlendirmiş, sınıf düşmanlarının vahşi saldırılarını defalarca parçalamış ve sosyalist anavatanımızı sağlamlaştırmış olan Çinli komünistleri, proletaryayı ve devrimci kitleleri silahlandırdı. Bu, ülkemizin her geçen gün gittikçe daha da başarılı olmasını sağladı.

Dönek, gizli hain ve **Liu-Shao-Shi**, Mao Zedung Düşüncesine açıktan açığa karşı koydu ve çabalarını proletarya diktatörlüğünün zorunluluğunu reddetmeye yöneltti. **"Proletarya ve burjuvazi arasındaki başlıca çelişki de çözüldü"**, **"sınıf mücadelesi çoğunlukla sona erdi"** ve **"devletin en önemli görevi sosyal hayatı düzenlemektir"** diyerek **"sınıf mücadelesinin ortadan kalkması"** teorisini aktif bir şekilde savundu. Onun tüm bu saçmalığı, kitleleri felce uğratmayı ve kapitalizmi restore etmek gibi suçlu bir amaç için proletarya diktatörlüğünü feshetmeyi hedefledi. Komplosu bütünüyle iğrençti.

Başkan Mao bize şunu öğretmektedir:

"Sınıflar ve sınıf mücadelesi olgulardır." (Çin Komünist Partisinin Ulusal Savaşta Rolü) Yurtta ve dünyada sınıf mücadelesinin varlığını ve bunun sonucu olarak proletarya diktatörlüğünün gerekliğini reddetmek kesinlikle saçmadır.

"Uluslararası arenada, Çin'deki yenilgisi emperyalizme asla kabul ettirilmedi ve emperyalizm ülkemize karşı entrikacı saldırı ve yıkım faaliyetlerini hiçbir zaman durdurmadı. Çin Halk Cumhuriyeti yeni kurulduğunda ABD emperyalizmi, saldırı mızrak başını ülkemize yöneltip Kore'ye karşı bir saldırı savaşı başlattı ve tam da bugüne dek Çin'in kutsal toprağı Tayvan'ı hala işgal altında tutuyor." Sosyal-emperyalizm, Çin'in proletarya diktatörlüğüne çılgınca saldırı yapmaktadır ve Çin'i emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin bir sömürmesine çevirmek amacıyla kapitalizmi restore etme planlarını Çin halkına empoze etmenin hayalini kurmaktadır. **"Büyük-ölçekli bir saldırı savaşı başlatan ABD emperyalizmi ve Sovyet revizyonizmi tehlikesini asla ihmal etmemeliyiz."** (Lin: Çin Komünist Partisi Dokuzuncu Ulusal Kongresine Rapor)

Emperyalizm, revizyonizm ve gericiilik dünyada varolduğu sürece, proletarya diktatörlüğü tek bir gün bile zayıflatılmamalıdır.

İç arena ile ilgili olarak, proletarya politik iktidarı ülkenin her tarafında ele geçirdikten sonra, temel çelişki **"işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişki"** haline geldi. (Çin Komünist Partisi Yedinci Merkez Komitesinin İkinci Tam Katılımlı Toplantı Oturumuna Rapor) Burjuvazi ve ıslah edilmemiş toprak sahipleri, zengin köylüler, karşı-devrimciler, kötü unsurlar, sağcılar ve diğer karşı-devrimci unsurlar dahil tüm devrik gerici sınıflar proletaryanın liderliğini gasp etmek ve restorasyon umudunu restorasyon teşebbüslerine dönüştürmek için değişmez bir şekilde ellerinden geleni denemektedirler. Partiye ve devlet organlarına gizlice girmiş olan dönekler, düşman ajanları ve katiyen pişmanlık duymayan kapitalist-yolcular, kapitalist restorasyon için kuvvetlerin temsilcileriydi; bir defa fırsatını

buldular mı, politik iktidarı ele geçirir ve proletarya diktatörlüğünü burjuva diktatörlüğüne dönüştürürler. Başkan Mao tarafından biz-zat başlatılan ve öncülük edilen Büyük Proleter Kültür Devrimi, dönek, gizli hain ve Liu-Shao-Chi tarafından idare edilen burjuva komuta merkezlerini yok etti ve onların kapitalizmi restore etme planlarını açığa çıkararak paramparça etti. Bununla birlikte, proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele hala uzun süreli, keskin ve karmaşıktır ve ihtiyatımızı asla gevşetmemeliyiz.

Sınıf mücadelesi, proletarya diktatörlüğünün tüm sosyalist davanın zafer kazanması için temel sihirli silah olduğunu beynelmilel olarak ve dahilen tamamıyla göstermektedir. Proletarya diktatörlüğünü asla unutmamalıyız. Başkan Mao bize Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun arifesinde proletarya diktatörlüğüne dair şunu öğretmektedir: **“Bu iktidar şimdi programımızda yazılıdır; anayasamıza da yazılacaktır. Yiyecek ve giyecek gibi, bu iktidar galip bir halkın bir an için onsuz yapamayacağı bir şeydir. O, emperyalizmin dünyada ve sınıfların ülke içerisinde tamamen ve toplam olarak ortadan kaldırılmasından önce hiçbir şekilde kenara atılmaması gereken mükemmel bir şey, koruyucu bir tılsım, kuşaktan kuşağa geçen değerli bir şeydir.”** (Beyaz Belgeyi Tartışmak Neden Gereklidir?) Sosyalizm inşasının tarihsel dönemi boyunca bu öğretiyi bir an için dahi unutmamalıyız.

Yapacak çok işimiz var. Fakat biz Başkan Mao'nun belirttiği gibi proletarya diktatörlüğünün tılsımını ve kuşaktan kuşağa geçen değerli mirasını sıkıca kavradığımız ve **iki sınıf, iki yol ve iki çizgi** arasındaki mücadelenin ana halkasını kavradığımız sürece tutumlarımızı asla kaybetmeyeceğiz ve sosyalist devrim ile sosyalist inşada yeni zaferler kazanmaya devam edeceğiz.

Proletarya Diktatörlüğünü Pekiştirmek için Sosyalist Devrimi Devam Ettirmek Gereklidir!

Proletarya diktatörlüğünü pekiştirmek için ve her şeyi halletmek, sosyalizmin inşasında yükseği hedeflemek ve daha büyük, daha hızlı, daha iyi ve daha ekonomik sonuçlar elde etmek için, sosyalist devrim devam ettirilmelidir. Üretim araçlarının sahipliğinin dönüştürülmesinde büyük zaferin kazanılmasından sonra, sosyalist devrim devam ettirilmeliydi. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin büyük zaferi kazanmış durumda olduğu bugün, sosyalist devrim hala devam ettirilmelidir.

Sosyalist devrim emperyalizme, modern revizyonizme ve gericiliğe karşı mücadele demektir. Ülke içerisindeki sosyalist devrim, bir geri dönüş sahnelemeye çabalayan burjuvazi ve diğer karşı-devrimci güçlere karşı mücadele demektir.

Burjuvazi ve proletarya arasındaki mücadele kendisini birçok yolla göstermektedir ve çeşitli biçimler almaktadır. Bazen kendisini göze çarpan bir şekilde politik, ideolojik-kültürel ve ekonomik alanda göstermektedir. Mücadele, bu üç alanda değişik biçimler almasına rağmen, politik iktidar sorunu üzerin-

de merkezleşmektedir. Sınıf düşmanları politik arenada karşı-devrimci tahrip edici eylemlerde bulunmakta; ideolojik-kültürel alanda kitlelerin moralini bozmakta ve onları zehirlemekte; ekonomik alanda rüşvet almakta, kamu fonlarını zimmetine geçirmekte ve spekülasyonda bulunmaktadır. Onların suçlu amaçları yegane ve aynıdır. Bu amaç proletarya diktatörlüğünü sabote etmek ve parçalamaktır. Eğer sadece bir yöne veya bir döneme dikkatimizi verip olgulara, izole edilmiş bir yolla bakarsak ya da esas değil sadece yüzeysel tarafı görürsek, metafizik yöntemi takip ediyoruz ve karmaşık olan sınıf mücadelesini basit bir şeye dönüştürüyoruz demektir. Bu alanlardaki sınıf mücadelesini bağımsız değil birbiri ile bağlantılı görmeliyiz. Proletarya diktatörlüğünü politik, ideolojik-kültürel ve ekonomik alanlarda burjuvazi üzerinde çok yönlü bir biçimde uygulamalıyız.

Başkan Mao şunu belirtmektedir: **“Proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mü-**

cadelesi, değişik politik güçler arasındaki sınıf mücadelesi ve ideolojik alanda proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi uzun süre ve dolambaçlı devam edecektir ve bazen çok keskin olacaktır.” (Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine) Sınıf mücadelesinin, dalgalar gibi bazı zaman için yükselen ve sonra bir zaman için düşüş gösteren iniş çıkışları daima vardır. Bu özelliği anlamalı ve kavramalıyız. Ülke içerisindeki sınıf mücadelesi ile uluslararası sınıf mücadelesi birbiri ile bağlantılıdır. Sınıf mücadelesindeki tecrübe, dünyadaki sınıf düşmanının yapmaya çalıştığı, tam olarak bir avuç sınıf düşmanının kısırtmaya çalıştığını bize göstermektedir. Başkan Mao şunu belirtmektedir: **“O, sosyalist bir ülke içerisindeki gericilerin, emperyalistlerin müttefiki olarak, anlaşmazlık ve kargaşa yaratmak için halk arasındaki çelişkilerden faydalanmak suretiyle komplocu amaçlarını başarmak için çabalamaları vakasıydı.”** (Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine) Bu tür düşman komplosunu anlamalı ve ortaya çıkarmada net olmalıyız. Düşmanın tüm tahrip edici eylemlerinin büyük devrimci birliğiyle parçalamalıyız.

Büyük eseri Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine'de Başkan Mao'nun bize öğrettiği gibi: **“Hala serbest olan gizli karşı-devrimcilerin olayların yattığı olmasını kabul etmeyecekleri ve sorun çıkartmak için her fırsatı kesinlikle değerlendirecekleri anlaşılmalıdır. ABD**

emperyalistleri ve Çan Kay-Şek kliği tahrip edici eylemlerde bulunmaları için sürekli gizli ajanlar gönderiyor. Mevcut tüm karşı-devrimcilerden kurtulduktan sonra dahi yenileri ortaya çıkabilir. Eğer gardımızı indirirsek fena halde kandırılabilir ve ciddi bir şekilde sıkıntı çekebiliriz. Karşı-devrimcilerden, sorun çıkardıkları görülen her yerde sıkı bir el ile kurtulmalı.” Emperyalizmin varlığı, ülkemizdeki sınıflar, burjuva ideolojisinin etkisi ve kapitalizmin kendiliğinden güçlerinin çürütücü etkileri daima yeni burjuva unsurlar ve karşı-devrimciler ortaya çıkartacaktır. Bu insan iradesinden bağımsız bir şeydir. Proletarya diktatörlüğünü daha da güçlendirmek için Mao Zedung Düşüncesi'ni canlı bir şekilde öğrenmeli ve uygulamalıyız. Sınıf mücadelesini iyi kavramalıyız, bir avuç gizli ajanı ve karşı-devrimciyi açığa çıkarmalı ve onlara darbe indirmeliyiz.

Burjuvazinin ve toprak sahibi sınıfın gericici ideolojik bakış açılarının tüm türlerini

Emperyalizm, revizyonizm ve gericilik dünyada var olduğu sürece, proletarya diktatörlüğü tek bir gün bile zayıflatılmamalıdır.

eleştirmek için, kapitalist ve revizyonist etkileri ortadan kaldırmak için, tüm kültürel kurumları ve eğitim kurumlarını Başkan Mao'nun proleter devrimci çizgisine uygun olarak dönüştürmek için ve devrimin başarılarını edebiyat ve sanat, eğitim, sağlık çalışması vs. alanlarında pekiştirmek ve geliştirmek için ideolojik-kültürel alanda yapılacak çok iş olduğu iyi bilinmelidir. Politik ve ekonomik cephelelerde burjuvaziye karşı mücadeleyi sürdürüyoruz. Bu mücadele, ülkemizin sosyalist inşasının sürekli olarak yeni ve daha da büyük zaferler kazanması için temel garanti ve güçlü itici kuvvettir. Pratik, proletarya diktatörlüğünü pekiştirmek için sosyalist devrimi devam ettirmenin hayati bir sorun olduğunu göstermektedir.

Başkan Mao, sınıf mücadelesinin kabulünü proletarya diktatörlüğünün kabulüne ve devrimi proletarya diktatörlüğü altında sürdürmenin kabulüne bağlayan gerçek bir Marksist'tir. **“Büyük zaferi kazandık. Fakat yenilen sınıf her zaman mücadele edecektir. Bu insanlar hala etraftadır ve bu sınıf hala mevcuttur. Bundan ötürü nihai zaferden söz edemeyiz. On yıllar için bile. İhtiyatımızı kaybetmemeliyiz.”** Başkan Mao'nun bu öğretisini sıkıca akılda tutmalı-

yız.

Sınıf Düşmanına Doğru Vur!

Başkan Mao bize şunu öğretmektedir: **“Onun [halkın demokratik diktatörlüğü] birinci fonksiyonu gerici sınıflar ile unsurları ve ülkemizdeki, sosyalist devrimine karşı koyan sömürücüleri sindirmek, sosyalist inşamızı mahvetmeyi deneyenleri sindirmek veya başka bir deyişle bizimle düşman arasındaki iç çelişkileri çözmektir. ... Bu diktatörlüğün ikinci fonksiyonu ülkemizi harici düşmanların yıkım girişiminden ve olası saldırısından korumaktır. O durumda bizimle düşman arasındaki harici çelişkiyi çözmek bu diktatörlüğün görevidir.”** (Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine.) Proletarya diktatörlüğünün devlet aygıtı proletaryanın, gerici sınıfları ve gericileri sindirmesi için bir araçtır. Proletarya diktatörlüğü asla gericilere ve gerici sınıflara bir yardımseverlik politikası uygulamaz. **“Eğer devrimci insanlar, karşı-devrimci sınıflara hükmetmenin bu metodunu iyice öğrenmez ise, onlar devlet iktidarlarını korumaya muktedir olmayacak, yerli ve yabancı gericilik bu iktidarı devirip Çin'de yönetimini yeniden kuracaktır ve devrimci insanların başına felaket gelecektir.”** (Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine) Hem emperyalizm, revizyonizm ve gericiliğin gizli ajanları ve Çan Kay-Şek haydut çetesi ve hem de proletarya diktatörlüğüne karşı koyan ve sabotaj eylemleri gerçekleştiren aktif karşı-devrimciler kararlılıkla sindirilmelidir ve devrimci ihtiyat onlara karşı tamamen sürdürülmelidir. **“Zimmetine para geçirenlere, dolandırıcılara, kundakçılara, katillere, suç çetelerine ve kamu düzenini ciddi bir şekilde bozan diğer alçaklara diktatörlük uygulamak aynı biçimde gereklidir.”** (Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine) Devrimci kitleler böyle kişilerin cezalandırılmasını istemektedir. Onları cezalandırmada başarısızlık, kitlelerin isteklerine aykırı düşer.

“Politika ve taktikler Partinin hayatıdır.” (Durum Üzerine Bir Genelge) Büyük liderimiz Başkan Mao'nun kendisi tarafından düşmanla savaş için açıkça belirtilen çizgi, ilkeler ve politikalar proletarya diktatörlüğünü pekiştirmek için güçlü ideolojik silahlardır ve düşmana karşı zafer kazanmak için sihirli silahlardır. Ancak Başkan Mao'nun proleter politikalarını dikkatle uygulamak suretiyle halkın ezici çoğunluğunu düşmana şiddetle vurmak için birleştirebiliriz.

Halk Arasında Demokrasiyi Uygula ve Diktatörlüğü Uygulamak için Halka Güven!

Burjuvazi üzerindeki proletarya diktatörlüğünü pekiştirmek için ve devrimi proletarya diktatörlüğü altında devam ettirmek için, işçi sınıfının liderliği (Komünist Parti vasıtasıyla) üstlenmesi, işçi-köylü ittifakının pekiştirilmesi, devrimci kitlelerin en geniş kesimlerinin harekete geçirilmesi ve birleştirilebilecek tüm güçlerin kazanılması ve onlarla birleşilmesi zorunludur. Diğer bir deyişle, halkın demokratik diktatörlüğünü tatbik etmek zorunludur.

Büyük liderimiz Başkan Mao bize şunu öğretmektedir: **“Bu iki yönün, yani halk için demokrasi ve gericiler üzerindeki diktatörlüğün birleşimi halkın demokratik diktatörlüğüdür.”** (Halkın Demokratik Diktatörlüğü Üzerine) Proletarya diktatörlüğü halkın ezici çoğunluğunun çok küçük bir azınlık üzerindeki diktatörlüğüdür. **“Halktan kitleler için, Komünist Parti tarafından idare edilen, halkın demokratik diktatörlüğünün hükümeti diktatörce veya otokratik değil, demokradiktir.”** (Beyaz Belgeyi Tartışmak Neden Gereklidir?) Gücümüzün bize **“işçi sınıfı, yoksullar ve alt-orta köylüler, yani nüfusun yüzde 90’ından fazlasını kapsayan çalışan kitleler tarafından verilmekte olduğunu bir an için bile unutmamalıyız.”** Ancak, demokrasiyi halk arasında uygulayarak, halkı koruyarak, kitleleri tamamen harekete geçirerek ve kadroların kitleler tarafından denetlenmeyi kabul etmeleri sağlanarak proletarya diktatörlüğü en derin ve en sağlam kitle tabanına sahip olabilir. Halka güvenmek suretiyle düşman üzerinde etkili bir diktatörlük uygulanabilir ve düşmanın etkili bir ıslahı hayata geçirilebilir.

İşçi sınıfı ve köylülük arasındaki ittifaka özel bir önem verilmeli. Politik iktidarın ele geçirilmesi Komünist Parti liderliği altındaki işçi-köylü ittifakına bağlıdır ve politik iktidarın pekiştirilmesi işçi-köylü ittifakına güvenmeyi hala gerektirmektedir. Komünist Parti tarafından yol gösterilen işçi-köylü ittifakı ve bu ittifakın sosyalizmi destekleyen ve sosyalist anavatanımızı seven herkesi birleştirmek için temel olarak kullanılması göz önünde tutulursa proletarya diktatörlüğü sürekli pekiştirilecektir.

Çin’in Büyük Proleter Kültür Devrimi, proletarya diktatörlüğü altında sosyalist demokrasi metodunu uygulamak ve kitleleri tamamen harekete geçirmek suretiyle yürütüldü. O, en geniş ve en derine inen proleter demokrasi hareketi ve sınıf düşmanları üzerinde kitlelerin en etkili diktatörlüğüdür. Büyük liderimiz Mao şuna dikkati çekmektedir: **“Geçmişte kırsal alanlarda, fabrikalarda, kültürel alanda mücadeleler sürdürdük ve sosyalist eğitim hareketini uyguladık. Ama tüm bunlar problemi çözmedi başarısız çünkü karanlık yönümüzü açıkça, çok yönlü biçimde ve aşağıdan göstermek amacıyla geniş kitleleri hareketlendirmek için bir biçim, metod bulamadık.”**... Büyük Proleter Kültür Devrimi deneyimi, ancak görüşlerini serbestçe açıklamaları, büyük harflerle afişler hazırlamaları ve büyük tartışmalar düzenlemeleri için kitleleri yüz milyonlar olarak harekete geçirmek suretiyle Parti’ye sinsice girmiş dönekler, düşman ajanları ve kapitalist yolcuların teşhir edilebileceğini ve onların kapitalizmin restorasyonu planlarının parçalanabileceğini ve bir avuç sınıf düşmanı üzerinde etkili diktatörlük uygulanabileceğini ispatlamaktadır. ...

Büyük Proleter Kültür Devrimi’ndeki proleter demokrasi, merkezizetçiliği ve proleter disiplini zayıflatmaktan ziyade onları sürekli güçlendirir. Demokratik istişareler vasıtasıyla oluşturulan “üçü birarada” devrimci komiteler, kitlelerin görüşlerini geniş çapta isteme temelinde, işçi sınıfının ve yüzlerce milyon devrimci insanın, Parti içerisindeki bir avuç kapitalist yolculardan iktidarı almak için mücadeleleri sürecindeki büyük bir eseridir. Bu iktidar organları geniş bir kitle tabanına sahiptir. Onlar, Mao Zedung Düşüncesi’nce yol gösterilerek, devrimci kitlelerin bilgeliğini ve gücünü tamamen toplayabilir ve Çin Komünist Partisi önderliği altında devrimci kitlelere sınıf düşmanına karşı savaşırken yol gösteren proletarya diktatörlüğünün yetkili kurumları olabilirler.

Başkan Mao şunu belirtmektedir: **“Şimdiki aşama sosyalizmin inşası döneminde, sosyalist devrime direnen ve sosyalist inşaya düşman olan veya onu sabote eden sosyal güçler ve grupların hepsi halkın düşmanları iken sosyalist inşa davasının tarafını tutan, onu destekleyen ve onun için çalışan tüm sınıflar, katman ve sosyal grupların hepsi halk kategorisi içerisinde olur.”** (Halk Arasındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine) Halk ve düşman arasında katı bir ayırım yapmak, proletarya diktatörlüğü altındaki politikaların tümünün temelidir. Eğer sadece, proletarya diktatörlüğünü güçlendirmek arzusuna sahip olup da halk ve düşman arasında net bir ayırım yapmakta başarısız olursak, doğası farklı olan halk arasındaki çelişkileri ve kendimizle düşman arasındaki çelişkileri doğru olarak ayırt etmekte ve ele almakta başarısız olursak, proletarya diktatörlüğünü kuvvetlendirme amacına ulaşamayacağız.

Sosyal olgular karmaşıktır. Bazı koşullar altında, bu iki farklı tür çelişki arasında -bizimle düşman arasındakiler ve halkın arasındakiler- bir ayırım yapmak kolaydır. Bazen o kadar kolay değildir. Problem nerede yatmaktadır? **“Problem, ideolojik hata yapanların, bizimle çelişkisi kendimiz ve düşman arasındaki olanlarla karıştırılmasıdır ve bir süre için onları ayırt etmek zordur.”** Fakat proletaryanın bakış açısına sıkıca sadık kalmak, Mao Zedung Düşüncesi’ni olguları gözlemlenmede güçlü bir silah olarak kullanmakta ısrar etmek, araştırmada ve çalışmada ve sınıfsal analizde ısrar etmek, proleter parti ruhunu sürdürmek, kitle çizgisine bağlı

kalmak ve Parti politikalarına uyan şeylerin yapılmasında kararlı olmak şartıyla bu iki farklı tür çelişki ayırt edilebilir ve doğru ele alınabilir.

“Komünist Parti liderliği altında, bir avuç sınıf düşmanı üzerinde diktatörlük uygulamak için geniş devrimci kitlelere güvenin.” Bu, proletarya diktatörlüğü teorisinin Başkan

Proletarya diktatörlüğünü politik, ideolojik-kültürel ve ekonomik alanlarda burjuvazi üzerinde çok yönlü bir biçimde uygulamalıyız.

Mao tarafından yapılan büyük bir gelişimdir; bu, Başkan Mao’nun devrimi proletarya diktatörlüğü altında sürdürme teorisinin içeriğinin önemli bir parçasıdır. Bunu düşmana karşı mücadelede uygulamak için, liderliği kitleler ile birleştirmek, tamamıyla kitlelere güvenmek, kitleleri cesaretle uyandırmak, araştırmada ve incelemede iyi bir iş çıkarmak ve enerjik bir biçimde bir Halk Savaşı vermek gereklidir.

Halk, nüfusun yüzde 95’inden fazlasını kapsayarak ezici çoğunluğu oluşturmaktadır. Sınıf düşmanları küçücük bir azınlığı oluşturmaktadır ve kitleler arasında dağılmıştır. Kitlelerin harekete geçirilmesi ve herkesin düşmanı denetlemesi şartıyla durum şöyle olacaktır: **“Önceki sömürücü sınıflar emekçi halkın sınırsız okyanusunda boğulmuştur ve onlar istemeyerek de olsa değişmek zorundadır. Hiç şüphesiz, bunlar arasında asla değişmeyecek, onları kemikleştirip düşüncülerinin ilerlemesini Mahşer Gününe kadar önlemeyi tercih eden insanlar vardır, bu da çok önemli değildir.”** (İşbirliği Yapan Birini Tanıtmak)

Mao Zedung Düşüncesi’nin Büyük Kızıl Bayrağını Yukarıda Tut ve Parti Liderliğini Güçlendir

Büyük liderimiz Başkan Mao şunu öğretmektedir: **“Davamıza ileri doğru yol gösteren özdeki güç Çin Komünist Partisidir.”** **“Düşüncemize yol gösteren teorik temel Marksizm-Leninizm’dir.”** (Çin Halk Cumhuriyeti Birinci Ulusal Halk Kongresinin İlk Oturumundaki Açılış Konuşması)

Komünist Parti, proleter sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimidir ve proleter devlet iktidarının özüdür. Proleter devlet iktidarına rehberlik eden düşünüş Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi’dir. Lideri Başkan Mao olan Parti Merkez Komitesi, tüm Parti, ordu ve halk için ülke çapında tek idare merkezidir. Parti Merkez Komitesi etrafında toplanmalıyız ve başka bir merkeze müsamaha etmeyeceğiz.

Dönek, gizli hain ve Liu Shao-Şi utanmazca şunu söyledi: “Meseleleri ele alırken gücü birleştirmek için, tüm kitle çalışması ve kitle mücadelesi kitle örgütlerinin liderliği altında birleştirilmelidir. Parti, hükümet ve ordu onlara sadece yardım edebilir, onlara liderlik edemez.” Onun amacı, gerici anarşizmi, sendikacılığı ve aslında “merkez yok” teorisini olan “birçok merkez” teorisini, Parti li-

derliğine karşı koymak, proletarya diktatörlüğünü lağvetmek ve burjuva diktatörlüğünü uygulamak için kullanılmaktır. Parti liderliğini zayıflatmak demek proletarya diktatörlüğünü zayıflatmak demektir. Parti liderliğini reddetmek proletarya diktatörlüğünü reddetmek demektir. Proletarya diktatörlüğünün Komünist Parti liderliğinden bağımsız olarak var olabileceğini veya proletarya diktatörlüğü aygıtının belirli bir parçasının Parti liderliğinden bağımsız olabileceğini düşünen veya Parti liderliğine karşı kitlesel çizgiyi koyan birisi kesinlikle yanlış yapacaktır.

Ülkemizde, Parti liderliği Başkan Mao tarafından liderlik, Mao Zedung Düşüncesi tarafından liderlik, Başkan Mao’nun proleter devrimci çizgisi tarafından liderliktir. Parti liderliğinin güçlendirilmesi, o nedenle, Mao Zedung Düşüncesi’nin büyük kızıl bayrağını yukarıda tutmamızı, Mao Zedung Düşüncesi’nin canlı çalışması ve uygulanması için kitle hareketini kapsamlı, derine inen ve sürdürülebilir bir biçimde devam ettirmemizi, kitleleri ve kadroları Mao Zedung Düşüncesi ile silahlarmamızı ve iktidarı elde sağlam bir şekilde tutmak ve onu iyi uygulamak için Mao Zedung Düşüncesi’ni kullanmamızı gerektirir. Bu yüzden tüm seviyelerdeki Parti örgütlenmeleri ve devrimci komiteler, Başkan Mao’nun proleter devrimci çizgisi ekseninde daima galip bir şekilde ilerleyebilir. Bu, ülkemizde proletarya diktatörlüğünün pekiştirilmesi için en temel garantidir.

İktidarın kimin için kullanılması sorunu üzerine, Mao Zedung Düşüncesi tüm burjuva görüşlere tamamen karşı çıkan bir bakış açısına sahiptir. Başkan Mao bize şunu öğretmektedir: **“Tüm kalbinizle halka hizmet edin ve kendinizi kitlelerden asla bir an için bile ayırmayın.”** (Koalisyon Hükümeti Üzerine) Proletarya iktidarı Partiye, halka ve sınıfa ait olarak değerlendirilir. İktidarı kullanmak, onu halka, Çin devrimine, dünya devrimine hizmet eden bir araç olarak kullanmaktır. Burjuva bakış açılarına göre, iktidar bir kişiye, küçük bir kliğe veya küçük bir gruba ait olarak değerlendirilir ve iktidarı kullanmak bir kişi, küçük bir klik veya küçük bir grup için ün ve servet kazanmanın bir aracı olarak görülür. Bu sorun üzerinde Mao Zedung Düşüncesi’ne uygun hareket etmeliyiz ve proleter politik iktidarın tüm gerici burjuva bakış açıları tarafından aşındırılmasına kararlılıkla karşı koymalıyız.

“Disiplin bilinci güçlenmektedir ve devrim daima muzaffer olacaktır.” Bu büyük bir gerçektir. Parti liderliğini güçlendirmeli, Partinin bilincini yükseltmeli ve birleştirilmiş Mao Zedung Düşüncesi’nce liderliği kullanmalıyız. Devrimci kitlesel eleştiri bayrağını yukarıda tutmalıyız ve Mao Zedung Düşüncesi’ni; burjuvaziyi, revizyonizmi, Başkan Mao’nun proleter devrimci çizgisine aykırı hatalı sağ ve aşırı “sol” fikirlerin tüm çeşitlerini ve onların üstesinden gelmek için, burjuva bireyciliğini ve aslında “merkez yok” teorisini olan “birçok merkez” teorisini eleştirmek için kullanmalıyız. Proleter devrimci ruhu, bilimsel yaklaşımı, örgüt ve disiplin bilincini kuvvetlendirmeliyiz ve düşüncede, politikada, planda, komutada ve eylemde birliğe ulaşmak için Mao Zedung Düşüncesi’ni bilinçli olarak kullanmalıyız.

Ancak sınıf bilimi, sınıfa doğru politikalarla yön verebilir!

Kamu emekçileri için toplu görüşmeler sona doğru yol alırken, süreci baştan itibaren değerlendirmek, önümüzdeki süreç açısından önemlidir.

Bu süreçte Konfederasyonlar emekçilerin **ekonomik, demokratik, sosyal ve özlük** haklarını temsil etme amacı ile hükümetle pazarlığa oturma borcunu bu dönemde ödediklerini iddia ettiler. Türkiye'de kamu emekçilerini temsil ettiklerini iddia eden üç konfederasyon, aslında TC'nin dönem sözcüsü hükümetle pazarlık yerine önce kendi aralarında pazarlığa oturmalıydı. Asgari müştereklerde ortaklaşıldıktan sonra formalite de olsa, burjuva demokrasiden lehte kazanımlar edinme mantığıyla, sistem temsilcisi hükümetle pazarlığa oturulmalıydı. Ne yazık ki olmadı, olamadı. Nedenleri ayrı bir yazıyla ifade edilecek kadar boyutludur. O bakımdan amaçtan uzaklaşmamak adına fikir bildirmeden konumuza dönmek yararlı olacaktır.

Emeği temsil iddiasında olan üç konfederasyon, bu dönem kendi aralarında net ayrımlarla pazarlığa otururken zaten baştan kaybetmişti. Kaybettikleri nelerdi; elbetteki çok büyük kayıplar değil bu bahsini ettiklerimiz. Zaten konfederasyonların hak alma mücadelesini yasalara hapsedmesiyle en büyük kayıp yaşanmıştı. Toplu görüşme 4688'in (**Sendikalar Yasası**) içeriğinin sonucudur. Bu üzerine yorum getirmeye çalıştığımız, emekçileri giderek sistemin kollarına hapseden politikalarıdır. Bu yasa ve dolayısıyla toplu görüşme gibi sistemin emekçilere biçtiği kaftana uymak için emekçileri bürokratizme teslim eden konfederasyonların, sendikaların politikalarıdır, bu sonuçları Türkiye emekçilerine yaşatan. Ancak fiili-meşru mücadeleden ödün vermeden, yasadan icazet beklemeksizin emekçilerin güvencesinde olan toplu sözleşme ve grev silahımızı doğru zamanda ve tarzda kullanmanın, ekonomik ve politik gücüne yön verecek konfederasyonlar emekçileri temsil iddiasında bulunabilirler.

Konfederasyonları genel değerlendirenken tabi ki **KESK'i ayırmak** sınıf mücadelesine, emeğe olan borcumuzdur. Gelinen aşamada yanlış, eksik, yetmez politikalarını bilince çıkarmak, tartıştırmak ve alternatifini üretmek de bir o kadar emeğe olan borcun zorunluluğudur.

Evet, KESK ülkede diyalektik olarak inişli çıkışlı yaşanan sınıf mücadelesinin mesleki kitle örgütlenmeleri mücadelesi bo-

yutuyla tarih yazmıştır. **KESK'i oluşturan sendikalar meşruluğunu sokağın gücüyle kazanmış, bedeller ödemenin onuruyla mücadeleyi büyütüştür.** Çatı örgütlülük olan konfederasyon, böyle kazanılmıştır. Başka bir gerçekliği de, mesleki örgütlenmelerin mücadelesini işçi sınıfının bilimi ışığında örmeye azımsanmayacak pratikler yaratmasıdır. **Ekonomik mücadeleyi politik mücadeleyle bütünleştirmenin ağır aksak da olsa çabasını pratikle kanıtlamıştır.** Ancak yaşanan süreç KESK'in mücadele pratiğinden uzaklaştığını, süreci göğüsleyecek politikardan yoksun olduğunu, sınıfa kan kaybettiğini pratiğiyle kanıtlamaktadır. Yani egemen sınıflar en çok da çalışanlar üzerinde bu kadar pervasızlaşmışken, emekçilerin mücadelesinin de büyütülmesi, daha güçlü örgütlülük ve politikaların geliştirilmesi gerekirken gerçeklik bunun çok uzağındadır. Konfederasyon, **emekçilerin öz gücüne güvenme** ilkesini, sokakların tarih yazan gücünü unutmamış gibidir. İçinden geçmekte olduğumuz süreç gerçekliğin böyle olduğunun aynasıdır. Peki, ama neden? Nedenleri bizce ayan beyan ortadadır. İşte sorgulanması, kafa yorulması aciliyet gerektiren tam da burasıdır. KESK'in bünyesinde örgütlü olan eğitimcilerin sendikası **Eğitim-Sen** coğrafyamızda en aktif mücadele yürüten emekçilerin kitle örgütlerindendi, mücadelesini toplumsal mücadele ile birleştirmenin tarihini yaratmıştı. Tarihinde ilk kez egemenlere karşı kamuda çalışan üyesi olsun olmasın tüm emekçilerin haklarını temsil etme yetkisini kaybetti, yani çalışanlar ona bu yetkiyi vermedi. O yetkinin bürokratik çabasının niceliğe yoğunlaşmaya teşvik etmesinin, payı büyüktür gelinen bu sürecin yaşanmasında. Ama sistemin kanallarını sınıfın çıkarları doğrultusunda kullanmanın koşullarını oluşturma bakımından elbette ki kayıptır. **Bu mantıktan hareketle kanımızca yasaların işçileri ve emekçileri kalıba koyma, yasalara hapsedme, devletin güdümünde tutma amacıyla hazırladıkları çalışanların yasalarını lehimize dönüştüremedik.** Dönüştürebilmenin koşulları var mıydı? Vardı ve halen vardır, olacaktır. Aksine bunu yapamadığımız gibi tam da sistemin istediği menzilde ummadıkları kadar hızla yol aldık ve

her geçen gün sistemin arenasına kaydık. Kendi mücadele sahamızı ve geleneğimizi giderek gerilerde bıraktık. Peki, bu politik süreçler KESK ve bünyesindeki sendikaların yönetimleri tarafından görülmedi mi, elbette ki görüldü. Farkında olunarak yaratılmış bir süreçtir bu yaşananlar. Yani yönetimlere hakim olan gruplara yön veren ideolojilerin politikalarıdır emekçileri bu sonuca taşıyan ve 1800'lerde dünyada kazanılmış hakların bir bir ellerimizden gitmesine sessiz kalmamıza neden olan. Konfederasyon uzun zamandır demokratik merkezîyetçilik ilkesinin merkezîyetçilik yanını işletmiş, demokrasiyi epey uzaklarda bırakmıştır, tabanın sesine kulaklarını tıkamıştır. Merkez Yürütme Kurullarını oluşturan kutsal ittifakların siyasi politikalarının icraatına girişmiştir. Konfederasyon işçi sınıfı biliminden kopuk politikalarla yön bulmaya çalıştığı süreçte yeni kazanımlar edinmek bir yana emekçilerin iş, sosyal güvenceleri dahil, kazanılmış haklarının kaybını dahi engellemek gerçekliğinden uzaktır.

Bizce KESK toplu görüşme masasına oturmakla doğru olanı yaptı ve doğru zamanda kalktı. **Zaten bizce bu laftan ibaret pazarlığın amacı egemenleri ve güdümündeki konfederasyonları teşhir etmenin aracına dönüştürmek olmalıdır.** Bu dönem bunu biraz başarabilmişken eylem takviminin yetersizliği gücü doğru kullanamadığımızın kanıtıydı, sokakları kullanmaktaki yetersizliği her geçen gün daha fazla ortaya çıkan KESK, bu yetmezliğinden, fiili-meşru mücadeleye dönerek, işçi sınıfı biliminin yön verdiği sınıf sendikacılığı perspektifiyle kurtulabilir. Kamu-Sen, Memur-Sen gibi yasaların izniyle hareket ederek, fiili-meşru mücadeleyi hatırlamakta zorlanan, bürokratizmin kelepçelerini takarak sistemin güdümünden kurtulamaz. Bu sistemin parlamentosundan medet

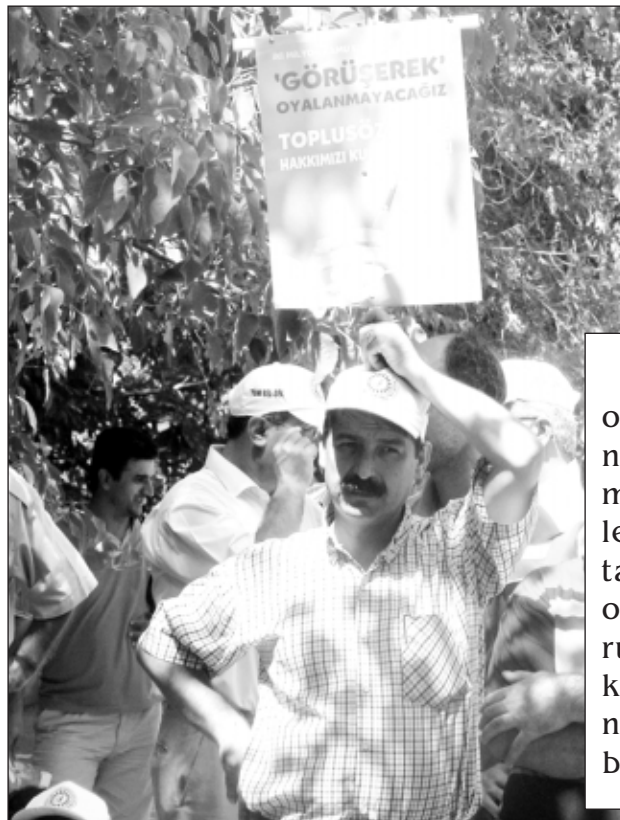
umarak sistemi reformlarla düzelteceğini zanneden, sınıfı sistem içine çekme çabasında olan revizyonist ideolojilerin anlayışları karar alma organlarında buldukları sürece sınıf, sistemin kulvarına her geçen gün biraz daha kaydırılacaktır.

İşçi sınıfı biliminden beslenen **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik** faaliyetçileri olarak, bizim görevimiz sınıf bilimini kuşanmada ısrarı bırakmadan iş kolu örgütlerimizin karar alma organlarında bulunmaktır. Ve sınıf bilimini kuşananlarla eylemde ortaklaşmanın mütevazı uygulayıcısı ve sürdürücüsü olmaktır.

2000'den sonra dünyada ve ülkede saldırı yasalarıyla iş güvencesiz, sosyal güvencesiz, 16-17 saat çalışma koşullarının dayatıldığı günümüz koşullarında işsizlerin, ücretli, sözleşmeli, vekil, mevsimlik, gündelik, taşeron çalışanların sorunlarıyla ortaklaşmanın ve bu alanları örgütlemenin fiili meşru mücadele olanaklarını yaratalım. Sınıf, gelinen aşamada bilimine her zamankinden çok muhtaçtır, sınıfı kendimizden başlayarak bilimle donatmanın, örgütleyerek emeğinin karşılığını ve haklarını geri almanın yeni kazanımlarla eşit paylaşımı yakınlaştırmamızın üst boyutta çabasına girişelim. Bulduğumuz her alanda ve çalışma koşullarında örgütlülüğü savunalım. Neden örgütlü olmamız gerektiğini anlatma, açıklama amacından ödün vermeden emekçilerin (hangi statü ve koşullarda olursa olsun, kamuda, özelde, taşeron, işsiz vs.) ortak örgütlenmesinin savunucusu olalım ve bunun koşullarını oluşturalım.

Bulduğumuz, çalıştığımız alanlarda örgütlenme ve mücadele süreçlerinin karar alma süreçlerinde söz sahibi olabilmenin koşullarını yaratalım. Bunu bulduğumuz alanlarda sınıf bilimini kuşanıp doğru tarzda, fedakâr bir çalışma tarzıyla, görev ve sorumluluk bilincine sadık kalarak, bulduğumuz ortama güven vererek yapabiliriz. Gelinen aşamada sınıf bilinçli çalışma ve örgütlenme tarzına her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Görevimiz sınıf bilimiyle örgütlenmek ve örgütlemektir, somut durum her zamankinden müsaittir.

(ÇUKUROVA DDSB)

KESK ülkede diyalektik olarak inişli çıkışlı yaşanan sınıf mücadelesinin mesleki kitle örgütlenmeleri mücadelesi boyutuyla tarih yazmıştır. KESK'i oluşturan sendikalar meşruluğunu sokağın gücüyle kazanmış, bedeller ödemenin onuruyla mücadeleyi büyütüştür.

Çelişkilerimiz gerilememizin değil, ilerlememizin anahtarıdır!

Bir karar veya ortak bir eylemin neden yerine getirilmediğini değerlendirirken öncelikle bir özne olduğumuzu kavrayarak değerlendirmeye kendimizden başlamak önümüzde duran bir sorumluluğumuzdur.

“Eğer proletarya ve köylüler iktidarı kendi ellerine alırlarsa, son derece özgür bir biçimde komünlerde örgütlenirlerse ve bütün komünlerin eylemini, sermayeye darbe indirmede, kapitalistlerin direnişini ezmede ve özel mülkiyete ait demiryollarını, fabrikaları, toprakları... vb. bütün ulusa, bütün topluma devretmede birleştirirlerse, bu merkezîyetçilik olmaz mı? En tutarlı merkezîyetçilik, hem de proletarya merkezîyetçiliği olmaz mı?” (Lenin)

Lenin'in sözünde de bahsettiği gibi merkezîyetçilik irade birliğine bağlı bir işleyiştir, bunun üzerinden oluşan bir ilkedir. Bu, Proletarya Partisi'ne kimliğini veren ve fertleri, komiteleri, kolektifleri... vb. arasında sağlanmış irade birliğidir. Bir partinin gücü; bunun üstünde yükselen eylem birliğinden gelir. Bunlar bir örgütü, çelikten bir örgüt yapan, ona ideolojik, politik ve pratik kimliğini kazandıran kavramlardır. Bir parti, bunları sağlamaştırdıkça, çelikleşir, kuvvetlenir. Güç konusunda önemli olan kafa sayısı değil, işte bu saydıklarımız üzerinden gelişen ve kendini kitlelere kabul ettirerek oluşan politik güçtür, önderliktir.

Her ne kadar ideal olan bu olsa da her zaman için böyle olmayabilir. Açık ki; Proletarya Partisi, devrimin, sosyalizmin ve bunlar üzerinden komünizme gidişin bir aracıdır. İşleyişi, emeğin örgütlenişi, siyasi eğitimi ve daha pek çok pratiği sosyalist sistemlerin içindeki pratiklere benzer. Nasıl ki sosyalizm toplum için bir geçiş aşamasıysa, Parti ve Örgütlülük kişilerin, komitelerin burjuva yaşamdan devrimci yaşama, sınıf bilinçli proleterler olmak için bir geçiş aracıdır. Sosyalizm bu noktada çelişkilerle doludur. Çünkü arkasında geçmiş toplumların, sosyo-ekonomik düzenlerin ağır tortusu vardır. Başkan Mao; çelişkilerin yaşanmayacağı “yekpare mermi” misali parti düşünenlere “aptallar” diyerek onlara çelişkinin evrenselliğini hatırlatmıştır. Parti içerisinde de çelişkilerin olabileceğini, bunların doğru değerlendirilirse Proletarya Partisi'ne dinamik olacağını be-

lirtmişti.

Bu çelişkilerin, kendiliğindencilğe bıraktığında eylem ve irade birliğini zedeleyeceği, yukarıdan zembille “çözüm” beklenirse bireyleri ve komiteleri pasifleştireceği kensindir. Unutulmamalıdır ki, Halk Savaşı halkın inisiyatif kullanmasına dayanır. Bir komitenin işlevi, örgütlü bir bireyin misyonu, onun Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ışığında inisiyatif kullanmasında yatar. Ancak kendiliğindencilik, sorunu dışarıda aramak, çözümü başkalarından beklemek; bu çelişkileri zararlı hale getirir.

Bugün merkezi kararları kavramayıştığımızdaki, yanlış tarzlarda uygulayıştığımızdaki, ideolojik-politik geriliğimizdeki önemli etkenlerden biri de çelişkiyi ve çelişkinin yasalarını çok fazla kavramamış olmamızdır. Bilinmeyen bir olay veya kavrama müdahale etmek, onu devrimin bir silahı haline getirmek de haliyle olanaksızdır. Bir karar veya ortak bir eylemin neden yerine getirilmediğini değerlendirirken öncelikle bir özne olduğumuzu kavrayarak değerlendirmeye kendimizden başlamak önümüzde duran bir sorumluluğumuzdur.

Bir İnsan da Kalsa, Çelişki Evrenseldir

Genel olarak Proletarya Partisi'nin büyük bir kolektif mekanizma olması; çelişkilerin çeşitli ve çok olmasının da bir sebebidir. Bu Marksizm-Leninizm-Maoizm'e aykırı bir durum değil, gayet doğaldır. Özellikle herkesin burjuva-feodal toplumdaki kendisini kopartarak örgütlü yaşamı seçtiğini düşünürsek, hepimizde zaaf ve hastalıkların olması, farklı düşünce mekanizmalarına sahip olması gerçekliği bu durumun baş nedenidir.

Her bir hastalık ve zaafın gerçekte devrimci değil, küçük burjuva algılayış ve düşünüşten kaynaklı olmadığını söylemek ise imkânsızdır. Her birey ve komite kendi içinde küçük burjuva yönlerle devrimci yönlerin çatışmasını yaşar. Bu kaçınılmazdır, bunun adı

çelişkinin evrenselliğidir.

Bu düzenden kopan her insanın aklında yüzlerce çelişki vardır. Tecritte kalan ve insanlarla iletişimi kesilmiş bir insanın bile aklında kolektif ve bireyci yaşam arasında süren çelişkisi mevcuttur. Bu da demektir ki, değil kolektif/komite, bir insan da kalsak çelişkiler olacaktır. Çünkü çelişki içtedir, dışarıda aramak düşülebilecek en büyük hatadır, yanlıştır.

Bizim zaaf ve hastalıklarımıza karşı yönümüzü belirleyen şey bu çelişkilerimizi nasıl ele aldığımız, ne yönde çözmeye çalıştığımızdır. En temeline inildiğinde ise kafamızdaki çelişkiler nihayetinde doğru ile yanlış arasındaki çelişkilerdir ve bir seçim yapılması/yaptırılması gereklidir, devrimci müdahale de budur, statükoları kırarak irade göstermek, inisiyatif kullanmak.

Maoizm'le beraber Marksizm ve Leninizm, içimizdeki çelişkileri aşmanın ve doğru ile yanlış arasındaki seçimde doğruyu yön olarak belirlemenin en güzel araçlarından bir tanesini, iki çizgi mücadelesi'ni kazanmıştır. Marksizm-Leninizm-Maoizm'de her çelişki çizgi haline gelirse de, iki çizgi mücadelesinin ilkeleri kaçınılmazdır. Çünkü doğru tarz, doğru metottur.

Bu noktada kardeş Partilerden de öğrenmek lazım. Peru Komünist Partisi'nin nasıl çelikleştirdiğine ve 6 yıl gibi kısa bir sürede nasıl stratejik denge aşamasına geldiğine bir bakalım. Gonzalo, Parti içerisindeki her bireyin ve kadronun başlangıç noktasının ideolojik-politik seviyesi olduğunu söylerken, onları geliştiren ve çelikleştirenin Halk Savaşı, Halk Savaşı içerisinde yaşadıkları çelişkilerde devrimci yönü seçmeleri olduğunu söylüyor. Kendisine Parti'nin gücünün nereden geldiğini sordukları zaman ise kadroların, komitelerin, üyelerin... vb. bir bütün olarak Parti'nin doğrudan yani devrimci olandan yana kullandığı kararlardan bu gücün geldiğini söylüyor.

Peki, böyle bir çelikleşme mümkün müdür? Evet, mümkündür. Tarih bize bunu göstermiştir, bu Marksizm-Leninizm-Maoizm

ile yazılmıştır, yarın da bunu tasdik edeceğiz. Bu eylemimiz sırasında ise işleteceğimiz silahlarımızdan biri olan, çelişkilerimizi ilerlemenin aracı olarak kabul eden iki çizgi mücadelesini iyi kavramalıyız.

Teoriden Pratiğe, Yenilgiden Zafere; Çelişkilerimizi Değerlendirelim

Bir ilke olarak Proletarya Partisi'nin asla ama asla bir tartışma kulübü olmadığını ortaya koyalım. Her bir düşüncenin eylem gücü vardır ve bu güç pratikte hayat bulmalıdır. Başkalarından önce kendi çelişkilerimizi kendi mekanizmaları içinde ilkeli tartışmalarda tartışmalı, politik kökenlerini hem pratiğimizi hem de düşüncelerimizi değerlendirerek ortaya çıkartmalıyız; yoksa dört yana yumruk sallarız. Böyle yapmazsak subjektivizm, salt askeri bakış açısı, dogmatizm gibi bir dizi ideolojik zaafı uğramamız içten bile değildir. **“Her ip koptuğu yerden bağlanır.”** İpin koptuğu yerleri ve neden koptuğunu bulmadan onu sağlam şekilde bağlayamayacağımız kesindir. Amacımız geçici, idare eden değil kalıcı ve öğretici çözümler bulmaktır, devrimci çözümler bulmaktır. Bulduğumuz burjuva karargâhlarımızı bombalamalıyız, buna başkasından değil kendimizden başlamalıyız. Ancak amacımız sadece yıkmak değil yerine kendi kızıl siyasi üslerimizi kurmak olmalıdır. İktidar mücadelemizi düşünelim. Nasıl ki iktidarı parça parça almaktan bahsediyorsak, çelişkilerimizi de parça parça aşacağız. Her birinin yerine kızıl siyasi üsler kurarak iktidarı alacağız.

Bahsi geçen konuşma ve tartışma özgürlüğü, yani demokrasimiz, merkezi önderlik altında, böyle işlemelidir. Yaptığımız sorgulamaların, değerlendirmelerin bilimsel olmasının yanında diğer önemli yönü de ne için yapıldığıdır. Bizler, hataları ve zaafı hastamızı/kendimizi iyileştirmek için, merkezi kararları ve yönelimleri kavramak ve uygulamak için gerekli teknik, tarz ve araçları geliştirmek için tartışmalı ve eleştirelimiz.

Amacımız geçici, idare eden değil kalıcı ve öğretici çözümler bulmaktır, devrimci çözümler bulmaktır.

Politik bir şekilde ilkelerimizi ortaya koymadan yaptığımız/yapacağımız her tartışma, her eleştiri-özeleştiri, aldığımız her kararın; bizi pratik içerisinde karşılaştığımız çelişkilerde burjuva kutba yönelteceği, yanlışlara götüreceği kesindir. Ama bu kıstaslarla yapılan her pratik, irade ve eylem birliğini güçlendirir, bu sayede daha disiplinli bir şekilde bürünürüz. Yüzler, binler tek bir adam gibi hareket eder.

Demokratik merkezîyetçiliği doğru bir şekilde kavramak, örgütün eylem ve irade birliğini güçlendirir. Eleştirilerle özeleştirilerin birleşmesi, çelişkinin içinde kendimizi de koyarak değerlendirmemiz doğrunun, devri-

min aydınlık yolunu açar. Bu konularda doğru şekilde kullanılan İki Çizgi Mücadelesi, dayandığı ilkeler ve taktikler sınıf savaşımı içinde; Halk Savaşı'nda silahlarımızdan birini teşkil eder, biz bunları doğru kavradıkça çelişkilerimiz mermilerimize dönüşür. Silahın sustuğu ve yanlış kullanıldığı yerler ise tükenişin başlayacağı yerlerdir.

Misyonumuzu Kavrayalım, Savaşı Yükseltelim

Devrime giden yolda Proletarya Partisi sadece bir araç teşkil eder. Ancak onun çelikleşmesi, gelişmesi, kitlelerle bütünleşmesi

Halk Savaşı'nın kilit noktasıdır. Eylem ve irade birliğini güçlendirmek için hareket etmeyen binler bir araya da gelse Halk Savaşı'nı yükseltmeyecekleri kesindir. Proletarya Partisi; komiteleri ve fertleri çelişkilerini aştıkça ilerleyecek ve ilerletecektir. Bunlarla beraber kitlelerin tam anlamıyla önderliğini alacaktır. Bunlar gerçeklerdir ve gerçekler bize dosttur, bizden yanadır.

Mao'nun da dediği gibi Proletarya Parti çelişkilerin partisidir. Bahsi geçen çelişkilerimizin bir günde sihirli değnek deymiş gibi aşılacağı kesindir. Hepsini bir süreç işidir. Halkımızda tepkiler artmaktadır, emperyalizm düne oranla daha fazla saldırmakta ve

uşak iktidarları da sürüklediği krizden çıkmanın yollarını aramaktadır. Gelişen halk muhalefeti patron-ağaların yeni TMY'yi çıkarmasına sebep olmaktadır. Böyle bir zamanda bizler de süreci karşılamak ve devrimi yükseltmek için harekete geçmeliyiz.

Çelişkilerimiz oturup tartışarak değil, işte tam bu pratiğin içinde aşılacaktır. İlke olarak koyduğumuz şeyi tekrardan hatırlayalım; **"Parti bir tartışma kulübü değildir. Düşüncenin eylem gücü vardır."** İşte bu yüzden bin yıl çok uzun zamandır. Bir gün bu yüzden kısadır. İdeolojimizi kavramak, pratiğe koymak ve Halk Savaşı'nı yükseltmek için güne sarılmamızdır.

PUSULA

BİR DAMLA PETROL, BİR DAMLA KAN!

"Özgür" kapitalist toplum gözünü açtığından bu yana özgürlüğün, emekçileri sömürme ve ezmenin yeni bir sistemi demek olduğu görüldü. Dün, kapitalistler "sanayi özgürlüğü" bayrağı altında en haydutça savaşları yürütüp, "çalışma özgürlüğü" bayrağı altında emekçileri iligine kadar sömürüp, soymaktan çekinmemiştir. Dün sermaye birikiminin vazgeçilmez zenginliği olan altın, elmas gibi değerli madenler uğruna "uygar olmayanları" uygarlaştırmak amaçlı kanlı sömürge seferleri düzenlemekten çekinmeyenler, bugün "bir damla petrol" uğruna benzer kanlı seferler düzenlemektedir. Kapitalist ekonominin kalp pili, damarlarında dolaşan kan "petrol", kapitalist ekonominin vazgeçilmez yaşam suyu. Onun bu vazgeçilmez ekonomik ihtiyacı onu yeni enerji kaynaklarına sahip olma yönelimine sokmaktadır. Bugün kapitalist sistemin petROLSÜZ yaşaması, onun oksijensiz yaşaması gibi "İmkânsızdır." Bundandır ki başta ABD ve İngiltere olmak üzere bütün kapitalist sömürü merkezleri, Ortadoğu'nun sahip olduğu yeraltı ve yerüstü enerji kaynaklarının rakipsiz yegane sahibi olmak istiyor. Bu kaynakların geçiş güzergahlarını güvence altına alıp, kontrol ve denetimini ellerine almak istiyor. Enerji kaynaklarının hiçbir koşulda "kendi kendini idare edemeyen geri uygarlığa" bırakılmasını istemiyor.

Kapitalizm, sürekli kriz içinde olan uyuşturucu bağımlısı bir canlıya benzemektedir. Nasıl ki, tepeden tırnağa organizmasının her bir hücresi uyuşturucuya bağımlı hale gelmiş bir canlı, uyuşturucu olmadan yaşayamıyorsa, aynı şekilde sürekli kriz içinde olan kapitalizmin, (kapitalizmin krizi sermayenin krizidir) yeni enerji kaynakları olmadan soluk alması mümkün değildir. Onun sürekli krizi, onu "bir damla petrol" uğruna emekçi kanı akıtmaya zorlu-

yor. Ortadoğu'nun yağmalanmasına, pazarlarının yeniden paylaşılmasına zorluyor. Bu yüzden Ortadoğu güzergahını topyekün bir savaş eksenine dönüştürmekten çekinmiyor. Enerji kaynaklarına hâkim olma dürtüsü kapitalizmin saldırgan özelliği için yeterli neden oluyor. Bu yüzden savunmasız mazlum halklar, yükselen beton uygarlık altında katledilmek, kan gölü içinde boğulmak isteniyor.

Sömürü ve zulüm üzerine kurulu iktidarlar egemenlik uğruna gerçekleştirdiği haksız savaşlarına barbar saldırganlıklarına "haklı ve makul bir gerekçe" bile bulmadan ve bu gerekçeyi dünya kamuoyuna açıklamaya, onları "inandırmaya", saldırısına meşru bir "haklı ve demokratik" kılıf bulmaya çalışmadan kolay kolay saldırıya geçmez. En azından belli bir kesimi tarafsız hale getirmeye çalışır. Bu gerçeklik, sömürü ve zulüm üzerine kurulu toplumlarda egemen sınıfların örgütlediği saldırı savaşlarının önemli bir özelliğidir. Köleci sistemden bu yana sömürge saldırıları için işleyen bu yasa, egemenlerin doğal savununu zırfı olmuştur. Sömürü ve yağma amaçlı gerçekleştirilen saldırı savaşlarının haksız yüzünü örtmeye, saldırı amacını gizlemeye çalışan hiçbir söylem, sömürü ve zulüm gerçekliğini gizleyememekte, barbar yüzünü örtbas edememektedir.

Kapitalizmin ilk gelişim sürecinde sermaye birikimi elde etmek için dünyanın "keşfedilmemiş" topraklarındaki altın, elmas ve diğer değerli madenlere sahip uğruna en barbar saldırılar düzenleyen sömürgeciler, sömürge saldırılarına gerekçe olarak "uygar olmayan barbar kavimleri" uygarlaştırmayı öne sürmüşlerdi. Ancak, sömürge saldırıları sonucu, yerli halklar sahip oldukları zenginlikleri kaybettikleri gibi bir kısmı tarih sahnesinde silinip yok oldu, geri kalanlar ise boyunduruk altına alınarak köleleştirildi. Latin Amerika, Uzak Doğu Asya, Orta Asya,

Kara Afrika halklarının tarihleri sömürgeciliğin vahşi ve barbar saldırıları ve azgın yıkımlarıyla doludur. İnsanlık tarihinin önemli gelişim ve değişim kesitlerinde zorba ve soyguncu iktidarlar, "hasmını uygarlaştırmak, demokrasiyi tesis etmek, meşru müdafaa hakkını kullanmak" için saldırdığını iddia etmiştir. Oysa en barbar en vahşi, kanlı saldırı savaşları sonucunda büyük yıkım ve talanlar yaşanırken bile egemen zorbalı bu yalan iddialarından ve asılsız gerekçelerinden bir an olsun vazgeçmemiştir. Enkaz yığını altında bırakılan şehirler, talan edilen uygarlıklara ve kan gölü içinde boğulmak istenen halkların yaşadıklarına bakıldığında, zorbalıların söylemlerinin hiç birinin gerçek olmadığı görülmüştür.

Dünden bugüne birkaç yüz yıllık tarih boyunca kapitalistler tarafından "Özgürlük" kavramının her kullanımı, "özgürlüğün geri uygarlıklara götürülmesi" söylemi, her zaman sermayenin egemenlik eğilimini güçlendirmek amaçlı olmuştur. Kanlı saldırılarını gizlemenin bir parçası ve dünya halklarını aldatmanın bir silahı olmuştur. "Özgürlük" kavramı aynı zamanda dünya halklarına yönelik ideolojik saldırının bir parçası olmuştur. Tarih boyunca kapitalist "özgürlük", işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamlarında maddi ve manevi köleliğin, yıkım ve acıların diğer adı olmuştur. Bugün Irak'ta, Afganistan'da, Lübnan ve Filistin'de yaşananlar bu gerçekliği fazlasıyla doğrulamaktadır.

Kapitalist-emperyalist sistem özünden ve karakterinden hiçbir şey kaybetmeden varlığını, işçi sınıfı ve dünya halklarının sömürü ve hegemonyası üzerinde kurarak devam ettiriyor. Dün de yoğun bir manipülasyon saldırısı içinde halkların bilincini bulandırıp, gerçekleri saptırarak, saldırılarına masumane kılıflar biçiyordu. Bugün de aynı tarzda hareket edip, halkların bilincini kuşatıp, gerçekleri saptırıyor. Ancak söylemlerle yaşananlar arasındaki korkunç uçurum, halkların bilincinde farklı şekilde yankılanmakta ve halkların uyanışı ağır da olsa artmaktadır. Amerikan kamuoyunda her geçen gün Irak işgaline karşı gelişen ve yaygınlaşan halkın tepkisi bu gerçekliği kanıtlamaktadır.

ABD emperyalizmi dünyada egemenlik üstünlüğünü pekiştirmek, diğer kapita-

list ülkelerle arasındaki farkı büyütme, yaşadığı aşırı üretim krizini kontrol altına almak amaçlı Ortadoğu'nun Orta Asya'nın enerji ve doğal kaynaklarını yeniden paylaşmak, yegane sahibi olmak istemektedir. Bunun için projeler, politikalar ve taktikler geliştirmektedir. Bunun için askeri saldırılarını artırmakta bölgedeki savaş makinesi uşağı İsrail'i devreye sokmaktadır. Emperyalizmi saldırgan ve barbar kılan işçinin emeği sömürsü üzerinde yarattığı sermayedir. Kapitalist sermaye doğası gereği kendi ülkesinde işçiyi ezer, küçük mülk sahibini mahveder bir işsizler ordusu yaratır, dünyada ise bütün pazarların rakipsiz tek hâkimi olmak ister. **Kapitalist sermayenin bütün dünyanın egemen olma doyumsuz dürtüsü onu haksız savaşlara, her türlü insanlık dışı saldırganlığa iter.** Rakiplerini alt ederek, paylaşılmış pazarları yeniden paylaşarak egemen olmaya çalışır, bütün bu gerçeklik kapitalist sermayenin varlığıyla açıklanır.

Emperyalizmin ve savaş makinesi Siyonist uşaklarının Ortadoğu halklarına yönelik her saldırısı kapitalist-emperyalist sermayenin gerçek yüzünü daha fazla ortaya koymaktadır. Ve bugün ABD emperyalizmine ve İsrail Siyonizmi'ne karşı halkların yükselen öfke ve tepkisi, Vietnam işgalinden bu yana hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Bu öfke Ortadoğu gericiliğinin en güçlü dayanağı olan İsrail'e karşı direniş ve kahramanlık savaşına dönüşecektir. İsrail karşısında bozguna uğramış düzenli Arap ordularının başaramadığı "O yenilmez ve karşı durulamaz" olan mit yıkılmaktadır. İsrail ordusuna karşı direnen Hizbullah hareketi, Batı ve İsrail tarafından "onuru zedelenmiş Arap ulusuna" ilham kaynağı olmayı sürdürüyor

Kendisini "yenilmez ve karşı durulmaz" olarak Arap ulusuna tanıtan Siyonizm Ortadoğu halklarının direnişi karşısında parçalanacaktır. Ezilen dünya halklarının geleceği, insanlığın geleceği emperyalizme ve onun saldırgan uşaklarına karşı verilecek cevaba bağlıdır. Bu cevap kan ve gözyaşı içinde yıkım ve sürgün pahasına verilecektir. "Yeni bir Ortadoğu" nun hamuru kanla yoğrulmak istenirken halkların silahlı direnişi bölgeyi deprem yerine çevirerek, sömürü ve zulmün efendilerine hak ettikleri dersi vermekte gecikmeyecektir.

“Nepal halkı yeni bir isyana hazırlanmalıdır!”

Petrol zammına karşı sokak çatışmaları

Nepal’de Nisan ayında gerçekleşen halk ayaklanmasının ardından ilk sokak çatışması geçtiğimiz günlerde yaşandı. Halk hareketine ihanet ederek kralla anlaşan ve hükümeti kuran yedi parti ittifakı halkın baskısı sonucu Maoistlerle görüşmelere başlamış ve Kurucu Meclis seçimlerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Öz itibarıyla faşist partiler olan bu partilerle kralla karşı birleşen Maoistler, barış görüşmeleri sürecini kullanarak örgütlülüklerini ve kitle desteğini artırmaya ve bu gerici partileri teşhir etmeye yoğunlaşıyor.

18 Ağustos tarihinde hükümetin petrol fiyatlarına zam yapması üzerine Kathmandu’da yapılan sokak eylemleri hayatın durmasına neden oldu. Üniversite öğrencileri tarafından başlatılan eylemlere taksi şoförleri de katılarak trafiği bloke ettiler. Esnaf da eyleme kenk kapatarak destek oldu. Sokakları dolduran eylemciler barikatlar kurarak ve ateşler yakarak kolluk kuvvetleriyle çatıştılar. Ülkedeki 8 büyük parti örgütü ve NKP(Maoist) de yaptıkları açıklamada zammın geri alınmasını, aksi halde barışçıl bir kent ayaklanmasına başvuracaklarını vurguladılar. Benzeri eylemler diğer 10 şehirde de yaşandı. 48 saat süren eylemlerin ardından hükümet zammı geri almak zorunda kaldı. BBC’nin haberine göre eylemciler Maoistlere destek olan sloganlar atıyorlardı.

Ateşkes süresi uzatıldı

3 aylık ateşkesin dolduğu 28 Temmuz günü açıklama yapan Prachanda, ateşkes sürecini 3 ay daha uzattıklarını belirtti. Geçtiğimiz sene yapılan 3 aylık ateşkes ve kurulan ittifakla halk hareketinin geliştiğini, kralın kovulduğunu ve halkın özlem ve taleplerini yansıtan toplumun dönüşümü için çeşitli anlaşmaların yapıldığını vurgulayan Prachanda, buna rağmen hükümetle sözde parlamentonun ilerlemeyi engelleme amaçlı çabaları olduğunu belirterek hükümeti uyardı. Maoistlerin barış görüşmelerini ciddiyetle ele aldığını belirten Prachanda, hükümetin bu davranışlarının arkasında yabancı güç merkezlerinin bulunduğunu açıkladı. “Hükümet halk hareketini bastırarak ilişkilerini geliştiriyor ve partimiz hakkında yanılsamalar yaratıyor. Şayet hükümet ateşkes ve barış görüşmelerini güçsüzlüğümüz olarak yorumluyorsa hükümeti ve sözde parlamentoyu uyanmaya davet ediyoruz.”

Maoistlerin anayasa taslağı açıklandı

Geçici Anayasa Taslağı Hazırlık Komitesi’ne NKP (Maoist)’in önerdiği “Nepal Federal Demokratik Cumhuriyeti Anayasası Taslağı” açıklandı. Taslakta ülkenin egemenliğinin, bağımsızlığının ve toprak bütünlüğünün sağlanması ve korunması gerektiği ve tüm devlet iktidarının tek kaynağının Nepal halkı olduğu vurgulanıyor. Devletin ve toplumun, ezilen ve sömürülen sınıf, ulus, cinsiyet ve toplulukların temel sorunlarını çözecek bir şekilde kurulmasının vurgulandığı taslakta bir diğer önemli konu da ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınması ve 9 ayrı ezilen milletin özerk cumhuriyetler şeklinde örgütlenmediği federal bir devlet politikasının sürdürül-

mesi gerektiğinin savunulmasıdır.

Taslakta ilkeler olarak ise, monarşi ve feodal otokrasinin kalıntılarının son verme, feodal-empyralist sömürü ve baskıya karşı her alanda demokratik değer ve kuralların yaşam bulması da yer alıyor. Yine çok-partili rekabetçi sistem, herkese oy hakkı, periyodik seçimler, hukukun üstünlüğü, temel haklar, laiklik ve insan hakları kavramlarına bağlı olunması vurgulanıyor. Bunlarla birlikte feodal toprak ilişkile-

rine son vererek “toprak üretenindir” şiarına uygun olarak toprak reformu programının kabul edilmesi ve hızlı bir ulusal sanayileşme programına hayat verilmesi de taslakta yer alan maddelerden bazıları. Tüm ülkelerle, özellikle Hindistan ve Çin’le eşit, karşılıklı çıkarıya dayanan ilişkilerin kurulması ve şu ana kadar yapılmış olan haksız/eşitsiz anlaşmaların iptal edilmesi de vurgulanıyor. Herkese söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğü sağlanmakta, yasalar önünde herkesin eşit olduğu kabul edilmektedir. Eğitim, sağlık, emeklilik ve iş hakkının her bireyin doğumdan gelen hakkı olduğu savunuluyor. Ataerkil ve kast ilişkilerine son vermek ve kadına yönelik baskıların son bulması, kız çocuğa mirastan pay hakkı, özgür eş seçimi ve boşanma hakkı da taslakta yer almaktadır.

Geçiş döneminde ülkeyi yönetmek için Geniş Ulusal Politik Konvansiyon’un oluşturulmasının önerildiği taslakta bu konvansiyonun 101 üyesinin yedi parti tarafından, 101 üyesinin Maoistler tarafından, 101’inin ise demokratik kitle örgütleri ve demokratik harekete katılan çeşitli şahsiyetler arasından seçilmesi öneriliyor. 1 yıl içinde Kurucu/Halk meclisinin seçiminin yapılması öngörülüyor. Bu meclisin ise 225 üyeden oluşması, 90’ının 9 özerk cumhuriyeti temsil etmesini, 125’inin genel seçimle belirlenmesi, 10’unun ise zaman veya marjinal grupları temsilen yer alması öneriliyor.

BM’ye mektup krizi

Maoistlerle Yedi Parti İttifakı arasında yapılan 2 anlaşmaya göre geçiş hükümeti ve kurucu meclis seçimleri sürecinde Kraliyet Ordusu ile Halk Kurtuluş Ordusu kendi kamplarında ve kışlalarda hareketsiz kalacaklar ve bu anlaşma maddesi BM temsilcilerince gözlemlenecekti. Bu doğrultuda 9 Ağustos’ta Prachanda ile hükümet başkanı Koirela, Annan’a gönderdikleri 2 ayrı mektupla anlaşmanın maddesine uygun olarak BM’nin gereken hazırlığı yapmasını istediler.

Ancak hükümetin 2 Temmuz’da BM’ye gizli bir mektup yolladığı ortaya çıktı. Söz konusu mektupta hükümet, Maoistleri silahsızlandırmada BM’nin kendilerine yardımcı olmasını talep ediyor. Hükümetin hıleye Halk Ordusunu silahsızlandırarak devrimi yenilgiye uğratmayı planladığı bu şekilde ortaya çıkmış bulunuyor. Konu üzerine 24 Temmuz’da açıklama yapan Prachanda, partilerinin hükümetin bu pratiğini sert bir şekilde protesto ettiğini belirterek Maoistlerin silah bırakmasının düşünülemez ve ka-

Hükümeti kurmak için acelelerinin olmadığını, kendilerinin bu devlet yapısı içinde bakanlık peşinde koşan bir parti olmadığını, devlet yapısı halkın özlemleri ve sorunların çözümü doğrultusunda tamamen değişmeden hükümet kurmayacaklarını vurgulayan Prachanda, Yedi Parti Hükümetinin eski generaller ile gizli çalışmalar yaptığını ve halkın taleplerine cevap vermediğini belirtti. Prachanda temel meselelerin görüşmelerle çözülemeyeceğini, çünkü görüştükları partilerin hizmetçilik yaptığını, efendilerinin ise ülke dışında yaşadığını söyledi. “Bu nedenle Nepal halkı yeni bir isyana hazırlanmalıdır” diyen Prachanda bir yandan görüşme yaparken öte yandan halk ayaklanması için hazırlık çalışmalarının çelişki olmadığını, barış görüşmeleriyle de belirli adımları atabilecekleri kanaatinde olduklarını belirtti. Şayet halk hareketine ihanet edilirse Ekim Devrimi’ni silahsız bir halk isyanıyla başarabileceklerini düşündüklerini belirten Prachanda, hükümet gizli çalışmalarına devam ederse halkın silahlı olarak devrimi gerçekleştireceğini, biçimi nasıl olursa olsun bu devrimi NKP(Maoist)’in destekleyeceğini vurguladı.

Nepal’deki sınıf mücadelesinin geldiği bu özgün durumun devrimin mi karşı-devrimin mi lehine çözümleneceğini zaman gösterecektir.

İRAN

Tekstil işçilerinin eylemine destek

Uzun süreli iş anlaşması ve sendikal temsilcilik hakkı için mücadele eden tekstil işçilerine ülkenin dört bir yanındaki değişik sektörlerde çalışan işçilerin verdiği destek giderek artıyor. Bu destek polisin eylemdeki tekstil işçilerine saldırmaya sonucu daha da artmış bulunuyor. Örneğin, otomobil sektörü İran Khodro atölyelerindeki işçiler tekstil işçileri ile dayanışmak ve de onlara dönük polis saldırısını protesto etmek için grev yaptılar. Ortadoğu’nun en büyük otomobil fabrikası olan İran Khodro atölyelerinde 30 bin işçi çalışıyor.

FİJİPİNLER

Toyota işçilerinin eylemine saldırı

Bağımsız sendika TMPCWA’nın üyesi olan 200 işçi bir eylem yaparak çalışma bakanlığının, bundan böyle Toyota işçilerinin temsilcisi olarak sadece patrona bağlı bir sendikayı tanıyacağı yönünde kararını, Manila’daki Çalışma Bakanlığı önünde protesto ettiler. Bakanlık önünde yoğun önlem alan polis, eylemcilerin bakanlık binasına girmesini engelleyerek saldırı ve çok sayıda işçiyi yaralayarak, aralarında sendikacıların da bulunduğu 21 kişiyi, “İsyana teşvikten” gözaltına aldı. Kulusang Mayo Uno (1 Mayıs Sendikası-KMU) ise sendikal haklar üzerindeki baskıları protesto etme çağrısı yaptı.

Hindistan'da Coca Cola'ya karşı protestolar

Hindistan'da son yıllarda Coca Cola ve Pepsi'ye yönelik kampanyalar ve gösteriler giderek büyüyor. Ağustos ayı başlarında açıklanan Çevre ve Bilim Merkezi'nin raporunda Cola ve Pepsi ürünlerinde bulunan tarım ilacı artıklarının Avrupa'da kabul edilen düzeyin 24 kat üzerinde olduğu belirtildi. Bu raporun ardından en az yedi Hindistan eyaleti Cola ve Pepsi'nin satışlarını kısmen yasakladı. Kerala eyaletinde bu ürünlerin sa-

tışı ve üretimi tamamen yasaklandı. Karnataka eyaleti Coca Cola'yı mahkemeye verdi.

Bu gelişmeler karşısında ABD'nin Uluslararası Ticaret sekreterlerinden Franklin Lavin, "Hindistan'ın yabancı yatırımları çekmek ve tutmak için çabalar harcadığı bir dönemde, yabancı şirketleri istemeyenler tartışmalara hakim hale gelirse bu bir talihsizlik teşkil edecek" diyerek üstü kapalı bir tehditte bulundu. Bu tehditler karşısında Hindistan Merkezi hükümetinin Sağlık Bakanı, raporun yanlış olduğunu söyledi.

İçecek devlerine karşı mücadele

Hindistanlı köylülerin Cola ve Pepsi ile mücadelesinin tek nedeni bu değil. Coca Cola ve Pepsi ayrıca, Hindistan'ın kuraklıkla karşılaşan bölgelerinde yeraltı su kaynaklarını tüketerek su kesintilerine ve su kaynaklarının kirlenmesine yol açtı.

Kongo halkı köleleştirilmeye çalışılıyor

Kongo'da geçtiğimiz günlerde, emperyalist güçlerin müdahaleleriyle gerçekleşen seçimlerde oyların % 45'lik bir bölümü, ülkeyi yağmalama çabesindeki emperyalist güçlerle işbirliği halindeki Kabila'ya çıktı. Bu oyların büyük bölümü ise doğu bölgesinden gelen oylardı. Bu bölgedeki halk Kabila'nın kendilerini Ruanda'nın saldırılarına karşı koruyacağını düşünerek oy verdiklerini söylüyor. Oysa emperyalistlerin müdahaleleri sonucu seçimlerin

galibi olan Kabila'nın yabancı güçlerle işbirliği yapmanın yanı sıra, bunların tekellerinden ayda 250 bin dolar aldığı söyleniyor.

Seçimin diğer adayı Bemba ise oyların sadece % 20'lik bölümünü aldı, bunlar ise ülkenin batısından gelen oylar. Çünkü bu bölgedeki halk Kabila'dan nefret etmekte ve O'nu ülkenin zenginliklerini yabancı tekellere peşkeş çekmekle suçlamakta.

Seçimler öncesi yaşanan çatışmalar bir "ateşkesle" sonlandırılmış ancak bu "ateşkes" Kongo halkına barış ve huzur getirmemiştir. Seçimlerin bitmesiyle birlikte Kongo'yu yağmalama çabalarına hız veren emperyalist güçler, "Barış Gücü" vb. müdahalelerle, Kongo halkının tepkilerin bastırmanın önlemlerini de artırıyor. Kısacası, Kongo baskından beri hedeflendiği gibi, ülkedeki Kabila vb. işbirlikçilerin de katkısıyla, giderek emperyalistlerin tam egemenliği altına sokularak, halkı köleleştirilmeye çalışılıyor.

Evrensel Bakış

"BATI DEĞERLERİ" DENİNCE ANLAŞILMASI GEREKENLER

Tüm dünyanın gözlerini Filistin ve Lübnan'daki gelişmelere diktiği günlerde, bu gelişmelerin gölgesinde kalan bir terör histerisi yaşanmaktaydı. İngiltere'de başlayan bu histeri, çok kısa sürede tüm Avrupa'yı içine alacak biçimde genişlemeyi sürdürüyor. Ancak bu terör histerisinin son yıllarda giderek artan insan temel hak ve özgürlüklerine dönük gaspları büyütmenin yeni bir adımı olduğu bugün artık iyice açığa çıkmış bulunuyor.

İngiltere, Almanya, Fransa, Finlandiya ve Portekiz içişleri bakanları geçtiğimiz hafta Londra'da AB Hukuk Komiseri ve Anti-Terör Koordinatörü ile bir toplantı gerçekleştirdiler. Konu elbette "teröre karşı" nasıl daha "etkin" mücadele edileceğiydi. Özde ise bu buluşma bir yılı aşkın bir süredir hazırlığı yapılan anti-demokratik "önlemlerin" nasıl ve hangi yöntemlerle artırılacağını kapsıyordu.

Bilindiği gibi Avrupa'da son dönem yaşanan "terör" paniği sadece Londra havaalanıyla sınırlı kalmamıştı. 31 Ağustos'ta Almanya'nın Koblenz ve Dortmund şehirlerinde içinde bomba olduğu iddia edilen iki bavul bulunmuş ve ardından 21 yaşındaki Lübnanlı Öğrenci Yusuf Muhammed E. olayın sorumlusu olarak yakalanıp tutuklanmıştı.

Bu gelişmelerin yaşandığı günlerde Almanya İçişleri Bakanı Wolfgang Schauble "terörist tehdidin" kendilerine hiç bu kadar yakın olmadığını söylüyordu. Ve bu durumda kitlesel ölümleri

engellemek için bireysel özgürlüklerden vazgeçilmesi gerekebilirmiş! Bu ise, yetkileri artırılan gizli servislerin, kişilerin internet, telefon vb. her türden özel bilgilerine engelsiz ulaşması, bunları uzun sürelerle saklayabilmesi, keyfi soruşturmalar, seyahatlerde sınırlar arası bilgi alışverişinin artırılması da dahil kişilik hak ve özgürlüklerine saldırıların daha da artırılması anlamına geliyor. Ve "önlemlerin" başlıca hedefine ise, potansiyel suçlu olarak görülen, başta Ortadoğu ve Asyalı olmak üzere, bu ülkelerde bulunan mülteciler ve yabancı kökenliler konuluyor. Ortadoğu ve Asya kökenlilerin potansiyel "terörist" olarak değerlendirilmesi 11 Eylül'den bu yana artık olağan bir durum haline geldi. Özellikle de ABD'nin o tarihlerden başlayarak birçok Ortadoğu ve Asyalıyı keyfi biçimlerde gözaltına aldığı, uzun sürelerle sorgusuz-sualsiz tutukladığı biliniyor. Sınırlarda bu kesimlere dönük alınan önlemlerin ise olağanüstü boyutlara ulaştığı da. Sınırlardaki uygulama artık tam bir paranoya haline almış durumda. ABD'nin saldırganlık politikalarına artık tam destek verdiklerini çeşitli vesilelerle açıklayan AB emperyalistlerinin de aynı paranoya derecesindeki "önlemlere" sarılması elbette kaçınılmaz olacaktı. Özellikle de Lübnan'a asker göndermede yarıştıkları şu günlerde...

Emekçi halklara dönük hak gasplarıyla birlikte, emperyalist saldırganlığın şiddet politikasını daha da üst boyutlara

çıkarmanın zeminini genişletmeye hizmet eden bu panik ve korku atmosferine ilişkin bir "değerlendirme" de Bush'tan geliyor. Bush, gerek Londra Havaalanı gerekse Almanya'nın iki şehrindeki trenler etrafında yaratılan "terör" kompolarına ilişkin, bunların Lübnan ve Irak'ta yaşananlarla ilişkisi olamayacağını, esas olarak hedef alınanın "Batı Değerleri" olduğunu söylüyor!

Tabi ki "Batı Değerleri" denilince anlaşılması gereken bizim açımızdan şunlardır: Afganistan ve Irak işgalleri ve buraların halklarına dönük katliamlar. Filistin ve Lübnan halklarının başına yağdırılan bombalar, yıkılan binalar altından çıkarılan sayısız çocuk cesetleri, köyleri-kentleri yerle bir edilen milyonlarca insanın mülteci durumuna düşmesi ve tüm bu ülkelerde toplam sayıları yüz bini geçen insanın katledilmesi, işçi-emekçi yığınlara dönük sosyal yıkım saldırıları vb.. Evet "Batı Değerleri"nin anlamı tam da budur! İnsana ve insanlığa düşman olanların değerleri de zaten ancak bunları kapsayabilir...

İnsanlık tarihinin sayfalarına adını kanla yazdıranların arasındaki yerini ilk sıralarda alacak olan Bush "Batı Değerlerine saldırı" derken, ihraç etmeye çalıştıkları bu "değerlerin" nasıl iflas ettiğini ve girdikleri bataktan nasıl çıkacaklarının hesabını yapıyor aslında. Afganistan'da işgal karşıtı direniş buradaki işgal güçlerine zor günler yaşatmaya devam ederken, işgalciler açısından esas bataklık Irak olmayı sürdürüyor. Özellikle de işgallerin baş mimarı ABD emperyalizmi açısından.

Ne Irak hükümeti ne de Irak halkı Amerikan politikalarına yeterli desteği vermiyormuş ve bu durum Bush'ta hayal kırıklığı yaratmış! Bush başkanlığındaki ABD emperyalistlerini bu türden açıklamalara iten esas neden ise, Lübnan ve Filistin saldırıları sırasında Hizbul-

lah'ın çağrısıyla 100 binden fazla insanın Bağdat sokaklarında yaptığı işgal karşıtı eylemdir.

Bu gelişmelere bağlı olarak, ABD emperyalizminin "çözümü", Irak yönetimini bir çeşit darbeyle düşürmekte gördüğü ve bu yönlü hazırlıklar yaptığı söyleniyor. Direnişi bitirmeyi "beceremeyen" Irak yönetiminin yerine askeri bir yönetimin getirilmesiymiş istenilen. Tıpkı yenilgileri kesinleştiğinde Vietnam'da yaptıkları gibi... Tüm bunlar elbette bilinçli olarak yayılan spekülasyonlar da olabilir. Ancak şu kesin ki, ABD emperyalizmi Irak batağından çıkmanın yollarını arıyor. Hem de acil olarak... Çünkü bu bataklık Lübnan saldırısı ile hızlandırılan İran ve Suriye'ye dönük saldırı hazırlıklarının önünde de ciddi bir engel oluşturuyor. Aslında olan ise, Ortadoğu'daki cephe genişledikçe bataklığın da genişlemesi.

Ve bu bataklık giderek daha fazla sayıda ülkeyi de içine çekmekte. Bu ülkelerden biri ise Lübnan'a asker gönderme niyeti netlik kazanan Türkiye. Türkiye egemenleri Ortadoğu'daki işgallere artık fiilen ortak olma anlamına gelen bu eğilimle birlikte, toplumsal muhalefetin her çeşidine karşı tehditlerini de artırmaya başladılar. Genelkurmay Başkanlığına Büyükanıt gibi sicili kontra faaliyetlerle dolu birinin getirilmesi ise, şu süreçte emperyalistlerin işgal-katliam ve her türden şiddet politikalarını en iyi hayata geçirecek kişilere duyulan ihtiyacın ürünüdür.

Ancak şiddetin karşı şiddeti doğurması gerçekliğinden hareketle, başta işgal altındaki Ortadoğu halkları olmak üzere, gerek Türkiye halkı gerekse tüm ezilen halklar emperyalistlerin ve de onların uzantılarının halklar üzerinde oynadıkları oyunları er geç boşa çıkaracaktır. Bundan kimsekinin şüphesi olmasın!

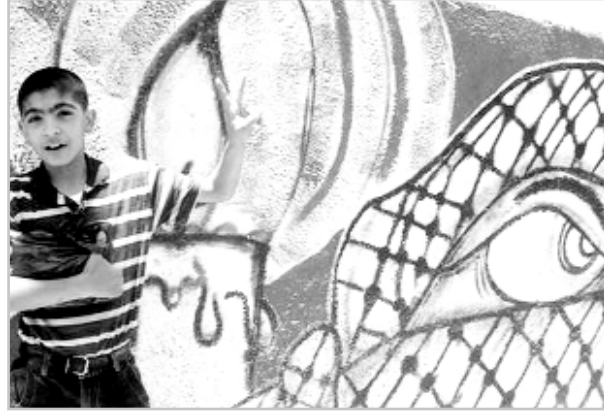
26-27 Temmuz 2006, Bir Zeit

Sabah saat 07.15. Ürdün-İsrail sınırına doğru yol alıyorum. Heyecan, endişe ve mutluluğun iç içe geçtiği karmakarışık duygular içindeyim. Tarih **26 Temmuz 2006**. İsrail'in Lübnan saldırıları başlayalı henüz 2 hafta olmuş, Gazze yine ateş altında ve ben her şeye rağmen Filistin'e gidiyorum.

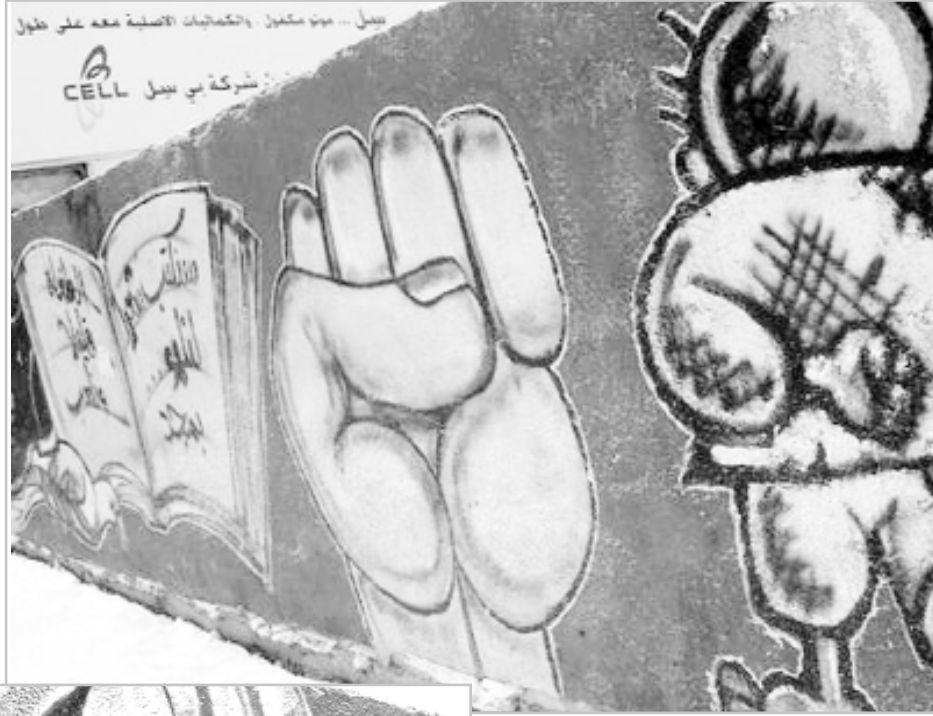
Bir Zeit Üniversitesi'nin her yaz düzenlediği uluslararası yaz kampı programına kabul edilmişim sevincini yaşamadan kamp güvenlik ve yetersiz katılım gerekçesiyle iptal ediliyor. Program koordinatörünü arıyor, ve yine de Ramallah'a gitmek istersem bana kalacak bir yer ayarlayıp ayarlamayacaklarını soruyorum, 'memnuniyetle' cevabını alınca hazırlıklar başlıyor. Önce Amman'a (Ürdün) gidiyor, 6 gün burada kalıyorum.

Amman, Filistin için bir ön hazırlık görünümünde, tanıştığım insanların yüzde yetmiş Filistinli, şehir mülteci kamplarıyla dolu. Sabah 8'de 45 dakikalık kısa bir yolculuktan sonra **Kral Hüseyin** (Allenby) Köprüsü'ne varıyoruz. İlk pasaport kontrolünden sonra köprüyü geçip İsrail tarafına varıyoruz. Ortalık ana baba günü. Küçük bir otobüs terminali görünümündeki sınırdaki 200'e yakın Filistinli, ve sayıları onu geçmeyen yabancı kuyruktaki. Bir Arap görevli pasaportları toplayıp İsraili görevlilere teslim ediyor ve bavullarını alıyor. Sonra uzun bir bekleme başlıyor. Sıra bana geldiğinde ise görevli Türk olduğumu fark edince İsraili olana sesleniyor ve beni direkt içeri alıyorlar. İki X ray cihazından sonra prizma şeklindeki bir alete giriyorum ve üzerine bir çeşit spreyleniyor ve üzerime bir çeşit spreyleniyor. Sonra beni yanına çağırarak görevli sorgulamaya başlıyor: "Nereye gidiyorsun, böyle bir zamanda neden İsrail'e geldin? Neden durum kötüleşince planlarını iptal etmedin? Ramallah'ta ne işin var? Orada akrabalar var mı? Neden İsrail üniversitelerinden birine değil de Bir Zeit'e gidiyorsun? Onlarla nasıl irtibata geçtin? Orada neler yapacaksınız?"

Buna benzer onlarca sorunun ardından görevli **'ikna'** olup beni ikinci sorguya gönderiyor. Sıraya girip 40 dakika kadar bekliyorum. 5 gişe var ve hepsinde 20-25 yaşlarında bayan askerler. Kuyrukta ise ağlayan çocuklar, beklemekten yorulup bir köşede uyuyanlar, korku ve endişe dolu bakışlarla bekleyen Filistinliler var. Sıra bana geldiğinde görevli pasaportumu alıyor, ve **"sen yabancısın, yan tarafa"** diyor, burası Filistinliler için. Hayal kırıklığıyla yan gişeye geçip burada beklemeye başlıyorum ve arkamdaki 3 kişinin Türkçe konuştuğunu fark ediyorum. Pasaportumu gişeye bırakıp yanlarına gidiyorum, eski dönem 2 milletvekili ve bir doktor, Kudüs'ü ziyaret ediyorlar. Sohbet ederken görevli çağırıyor. Bir önceki sorgudakilere benzer soruların ardından **"o adamlarla ne konuşuyordun, nereden tanıyorsun"** diye soruyor ve orada tanıştığımıza inandırmakta epey zorlanıyorum. Bazı soruları dönüp dönüp tekrar soruyor, öyle bir baskı var ki kendimi suçlu gibi hissediyorum. Soğukkanlılığı koruyarak sakince hepsine cevap verdikten sonra giriş ve 3 aylık kalış iznini alıyorum. Sonradan öğreniyorum ki Batı Şeria'ya gideceğini söylemek bile çoğu zaman reddedilmek için yeterli bir sebepmiş, bu yüzden oradaki yabancılar hep gizliyorlar. Didik didik edilen bavullarımı almak için yeni bir kuyruğa giriyorum. Bu sırada önümde duran 20'li yaşlardaki bir gence işlemin geri kalanını ne kadar süreceğini soruyorum. İki haftada bir bu sınırdan geçtiğini söyleyerek bunun son aşama olduğunu söylüyor. Faris, Bir Zeit mezunu şu an **Youth & Peace Forum** (Gençlik ve Barış Forumu) isimli bir sivil toplum kuruluşunun başkanı. Çeşitli ülkelerin yetkilileriyle görüşerek Filistin gençliğini anlatıyor, gençlik değişim programlarını organize ediyor. Ramallah'a gideceğimi söyleyince, ortak bir taksit tutmamızı öneriyor, böylece Kudüs üzerinden giderek 4 otobüs değiştirmekten kurtuluyorum, ve bir yol-

Filistin Günlüğü

ya umutla bakan gözlerini görmek beni de umutlandırıyor.

29 Temmuz 2006, Ramallah

Ahmet'le birlikte Kültürel İncelemeler Bölümü'ne gidiyoruz ve bir derse girmek için izin alıyoruz. Konu: **Çağdaş Arap Düşüncesi**. Ders Arapça işleniyor ama daha çok genel ortamı merak ettiğimden benim için fark etmiyor. Kız öğrencilerin bazıları örtülü bazıları değil, erkek-kız karışık oturuyorlar. Hoca, bir konuyu tartışmaya açıyor ve herkes o konudaki fikrini söylüyor. İlgi ve katılım yüksek, ve yabancı olduğumuz aşikar olduğu halde kimse dönüp bakmıyor. Buna şaşıyorum çünkü diğer Arap ülkelerinde durum çok farklı. Örneğin Ürdün'de ya da geçen yaz gittiğim Suriye'de sokakta bir bayan olarak tek başına yürümek çok zor, çünkü hem sözle, hem de bakışlarla sürekli rahatsız ediliyorsunuz erkekler tarafından. **'Batılı'** kadınlara karşı kalıplaşmış bir bakış açısı var maalesef, benim gibi Müslüman olup Arapça bilemeyenleri, 'Batılı' görünenleri ise hiç anlamıyorlar. Batı Şeria'da ise turist yok. Oradaki tüm yabancılar okumak için ya da yardım için orada bulunuyorlar ve belki de bu yüzden yaklaşım çok farklı, saygılı ve samimi. Tabii Filistinlilerin eğitim ve kültür düzeylerinin fevkalade yüksek olmasının da payını unutmamak lazım.

Dersten sonra öğle yemeği için kafeteryaya gidiyoruz. Yemekler bizimkilere çok basit, ama daha çok sebze ağırlıklı. Sabahları bizim gibi simit ve tost yapıyorlar, ama simitleri bizimkilerin dört katı büyüklüğünde. Simitin arasına kaşar ve mantar koyarak tost yapılıyor ve yanında Türk kahvesine çok benzeyen, aroması daha fazla olan kahve içiliyor.

Kasanın yanındaki içecekler çekiyor dikkatimi. Bizde İsrail'e yardım ettiği için protesto edilen, satın alınmayan Coca Cola ve Nestleler sıra sıra dizilmiş. Herkes de alıp içiyor. Ahmet'in durumla ilgili açıklaması şöyle: **"Biz doğrudan İsrail ürünlerini kullanmıyoruz sadece, Amerikan ürünlerine kimsenin itirazı yok."** El Fetih, İslami Cihad ve Hamas gruplarının yoğun şekilde örgütlendiği bir okulda bu durum çok ilginç. Gruplar arasındaki iletişimi soruyorum, hiç çatışma yaşanmış mı? İnanılmaz bir hoşgörü ortamı var. Kampüsü gezmeye devam ediyoruz. Filistin'de olduğumuza inanmak gerçekten zor, daha çok Bilkent'e benziyor burası, spor salonları ve modern amfileriyle.

PACE bölümüne gidiyoruz, yani Filistin ve Arap çalışmaları. Burada yabancı öğrenciler bir ya da iki dönem gelerek, sosyal bilimler, tarih, siyaset bölümü ve Arapça dersleri alıyorlar. Burada oku-

mak kolay olsa da gelmek yürek istiyor. İsrail'den turist vizesi alarak geliniyor ve buraya geleceklerini söylediklerinde vize başvurusu genelde reddediliyor, 1 ay ve 3 ay gibi aralıklarla Ürdün'e giriş çıkış yapmaları gerekiyor, yine Filistin'e geleceklerini gizleyerek. **Kadın Çalışmaları Bölümü'**nde tanıştığımız Besne Hanım, özellikle kız öğrencilere çok zorluk çıkarıldığından yakınıyor. 5 km uzakta köyde kalan öğrencilerin kampüse geliş yolları zaman zaman İsraili askerler tarafından kapatılıyor ve okula gelişleri 3 saati bulabiliyor. Buradan Halka İlişkiler bürosuna geçiyoruz ve Brezilyalı Laurie ile tanışıyoruz, 4 aydır burada çalışan Laurie hayatından ve Filistinlilerin misafirperverliğinden çok memnun. Bize öğrencilerin barışla ilgili yaptıkları çalışmalardan ve İsraililerin engelleme girişimlerinden bahsediyor. Bu arada akşam **Ramallah Kültür Sarayı'**nda 700 kişinin katılacağı, çocukların sergileyeceği bir dans gösterisi olacağını öğreniyor ve hemen biletlerimizi ayırtarak yola çıkıyoruz.

Cemal Reşit Rey Konser Salonu tadında olan merkeze geldiğimizde yine şaşkınlık içindeyiz. Tüm Filistin elit tabakası burada. Lüks arabalar kapıda park etmiş, hanımların saçları yapılmış, beyler takım elbiseler içinde ve birçok basın mensubu var. 15'i kız 15'i erkek 12-17 yaş arasındaki gençlerden oluşan topluluk, yöresel kıyafetleriyle şarkılar söylüyor, folklor oynuyor dans ediyorlar. Gösterinin sonunda Milli Eğitim Bakanı çıkarak bir konuşma yapıyor, eğitimin ve sanatın kültürlerinin devamı için olan öneminden bahsediyor ve gösteriyi Lübnan ve Gazze'de hayatını kaybedenlere ithaf ediyor.

Gösteri bizim 'Anadolu Ateşi'ne öyle benziyor ki, bahsetmeden edemiyoruz ve aldığımız cevap karşısında şaşıyoruz: **"Onları davet ettik ama güvenli olmadığı gerekçesiyle gelmediler ve çok da sıcak davranmadılar."**

Yurda giderken dolmuşta **Canago** adında Japon bir kız oturuyor yanıma. 8 aydır buradaymış, siyaset bilimi ve Arapça üzerine çalışıyor ve tüm zorluklara rağmen burayı çok sevdiğini söylüyor. Ne gibi zorluklar deyince, her 3 ayda bir, bazen her ay Ürdün'e gidip tekrar vize alma çilesini, sınırdaki uzun bekleme saatleri, şehirde yürürken birden İsraili askerlerin gelip havaya ateş açmasını anlatıyor. Bir kez de gece 3'te gelip evini aramışlar, **"ama bir şey yapmadılar"** diyor soğukkanlılıkla **"sadece baktılar."** Bu sırada telefonu çalıyor ve gayet akıcı bir şekilde Arapça konuşuyor.

Ertesi gün Cuma, yani tatil. Şehre geldiğimizde ortalık süt liman, saat 1.30'da, Cuma namazından hemen sonra Hamas'ın önderliğinde bir gösteri yapılacağını öğrenince Al Manara meydanına gidip yerimizi alıyoruz. Ellerinde Hamas bayrakları olan 1000 kişiye yakın bir topluluk meydana geliyor ve İsrail aleyhine sloganlar sonrasında tekbirlerle yürüyorlar. Dörtte birini kadınların oluşturduğu grubu uzun uzun izliyorum, birkaç kişiyle konuşuyor ve bol bol resim çekiyorum. Güvenliği Filistinli polisler sağlıyor, Cuma günleri için olağan bu gösteride hiçbir olumsuz olay yaşanmıyor.

Gösteriden sonra bir mülteci kampı görmek üzere **El Jalazone** kampına gidiyoruz. Ramallah'ın çok yakınındaki bu kamp, tipik bir Anadolu köyünü andırıyor. Merkezde bulunan Filistinli Çocuklar Kulübü'ne giderek hem kulübün çalışmalarına hem de kampın genel durumuyla ilgili bilgiler alıyoruz Başkan **Ayman Ramahi'**den. 1957'de kurulan kamp Birleşmiş Milletler'in kontrolünde. Artık yerleşik bir hayat var, insanların çoğu Ramallah'ta iş bulmuş çalışıyor, çocuklar okula gidiyor ama yarın ne olacağı belirsiz. Yaşadıkları kamp kiralanan bir bölge, her an kovulabilirler. Toprağı ekimleri yasak. Ortalama haftada 2 defa İsraili askerler tanklarıyla gelip **"güvenliği"** sağlıyorlar. Ramahi'ye göre tek yaptıkları halkı korkutmak. Çoğu zaman sebepsiz bir yere birilerini tutuklayıp götürüyorlar. Yetişkinlik sınırı 13 yaş olduğundan, hapishanelerin yüzde 65'i 18 yaş altı çocuklarla dolu. Bu arada kampta 13 bin kişi yaşıyor ve yarısı 18 yaş altı. **Devam edecek**

Büyük bir özveri, emek ve heyecanın içinden süzülen bir çalışmanın daha eşliğindeyiz. **Tohum Kültür Merkezi** olarak geçtiğimiz yıl 27-28-29 Mayıs 2005 tarihlerinde "Kısa filmler TKM'de halkla buluşuyor" şiarıyla düzenlediğimiz Kısa Film Festivalimizin bu yıl ikincisiyle kapınızı çalıyoruz.

Üreten, yaratan halkın içinde bir TOHUM olmuştuk. İnsanı temel almıştık. Sorunsuz bir şekilde emeğin gasp edilebilmesi için yozlaştırılan, değerleri iğdiş edilen, onuru yok edilen, direnci kırılmış İNSAN yaratmaya çalışanlara karşı, emekten yana, onuru, direnci ve tüm güzel değerleriyle İNSAN'I sahiplenen kültür cephesinde bir TOHUM olmuştuk.

Konserleri, tiyatroları, şiirleriyle karşılıklı dayanışma ve dostluk içerisinde bulunduğumuz kültür merkezimizde eserlerini sunan tüm sanatçı dostlarımızın özverili ve alçakgönüllü katılımları gerek kültür merkezimizin gerekse kültür cephesinin önemli kazanımı olmuştur.

Biz sanatı dünyayı anlamının ve değiştirmenin araçlarından biri olarak görüyoruz. Her sanat yapıtı bir kültürün ürünü olarak ortaya çıkar. Ve insanların belli bir kültür düzeyinde buluşmalarını sağlamakla kalmaz, içinden çıktığı kültürü de ileriye taşır. Sinema sanatı ise aynı anda pek çok insana hitap edebilmesi bakımından önemli bir görsel sanat dalıdır. Her şeyden önce insanları deşarj edici, geçici bir süre insanları sorunlarından uzaklaştırıcı değil onları düşünmeye, araştırmaya sevk edici, sorunları tartışmacı ve çözüm önerici olmalıdır.

Kısa film, uzun bir öykünün başlığı ya da çarpıcı bir paragraftır. Anlık karelerin yıllık etkileri vardır. Bu etkiyi profesyonel bir ruhla halkımızla buluşturmak, sinemayı özelde kısa filmi, marjinalikten çıkarmak, yeni yetenek ve ürünleri keşfetmek için sarf ettiğimiz emek ve özverinin karşılık bulacağını umuyor ve inanıyoruz.

Kısa film festivalimiz **25-26 Kasım** tarihlerinde **Tohum Kültür Merkezi**'nde gerçekleşecektir. Festivale katılacak filmlerin son kabul tarihi **1 Kasım 2006** tarihidir. Konu sınırlaması yoktur. DVD ve VCD formatındaki ürünlerinizle festivalimize renk katmanızı diliyoruz ve sizi üretimlerinizi paylaşmaya davet ediyoruz.

Yakında açılacak olan internet sitemizden ayrıntılı bilgi sahibi olabilirsiniz.

KISA FİLM NEDİR?

Kısa Film, resmi bir konsept içerisinde tanımlı bulunmasa da gösterdiği bazı karakteristik özelliklerle şu şekilde yorumlanabilir;

Kısa süre içerisinde sinema kurallarına ve sanatına sadık kalarak, yönetmenin kendi tercihinde bir yöntemle anlaşılır eserler yaratmasıdır. Kısa film, potansiyelinde derin bir özgünlük ve sınırsızlık barındırmaktadır.

Kısa Film türleri, **Deneysel**, İmgesel, **Canlandırma**, Kurmaca olarak bölümlere ayrılır. Bazı tanımlarda bu sıralamadan İmgesel veya Kurmaca türlerinin aynı tutulduğu da görülmüştür. Kendine özgü yapısında yönetmenin en özgür olduğu ve belki de tamamen kendi tarzını yarattığı en belirgin tür, isminden de anlaşılacağı gibi Deneysel kısa filmlerdir.

Süresi hakkında resmi bir açıklama olmasa da, genel kısa film konseptinde süre oranı 7-8 dk, eğer daha büyük bir prodüksiyon ve amaç farklı ise tüm intro ve jenerikler dahil 15-17 dakika civarındadır. Fakat genelde bu süreleri yarışma ve festivaller kendi olanakları içinde belir-

Tohum Kültür Merkezi 2. Kısa Film Festivali

lerler, örneğin bir yarışma veya festivalin belirlediği en düşük süre 59 saniye, en yüksek süre ise ortalama için 29 dakikadır.

Bunun yanında, amaca göre değişen süre belirlemeleri de olabilir, örneğin sadece 10 saniyelik eserlerin yarıştığı yarışmalar da bulunmaktadır.

Son olarak, festival ve yarışmalardaki kısa filmleri izleyerek, aklınızda belli bir kısa film konsepti oluşturabilirsiniz. Buna rağmen bir yarışmada derece alan film diğerinde yarışmaya kabul dahi edilmeyebilir, bu nedenle aşırı örneklenmeden ziyade kendi özgün eserlerinizi ortaya koymanızda yarar var. Kısa Filmler genel olarak MiniDV kameralar kullanılarak çekiliyorlar. Tabii imkânları geniş ve ya daha büyük prodüksiyonlara kalkışanlar film olarak da çekim yapıyorlar.

Fakat normal bir kısa filmci veya sinema öğrencisinden bahsedecek olursak, gerek görüntü kalitesi, gerek edit sırasında sağladığı avantajlardan dolayı kesinlikle DV sistemler idealdir.

Bunun dışında; Hi8/V8 - D8 - VHS gibi farklı video kamera formatları da bulunmaktadır. Fiyatları bu türlere göre daha pahalı olan MiniDV sistemler yerine önerilebilecek en doğru seçim analog sistemler altında Digital kayıt yapan Digital 8 (D8) kameralardır. Bu kameralar hem tatin edici bir görüntü kalitesine sahip (ama kesinlikle DV kadar değil) hem de tıpkı MiniDV'ler gibi non-lineer edit sırasında güzel avantajlar sağlarlar.

Diğer sadece analog olan VHS gibi çözümler hem çok kötü görüntü kalitesine sahiptir hem de dijital edit sırasında onlardan faydalanmak hiç kolay değildir.

KISA FİLM TÜRLERİ

En çok merak edilen konulardan biri, Kısa film türleri ve bu türlerin anlamları. Bu yüzden kısa film türleri hakkında biraz bilgi vermek doğru bir karar olacak. Burada açıklanacak bilgiler herhangi bir akademik dayanağa bağlı değildir, tamamen tecrübe ve gözlemlere bağlı kalarak hazırlanmıştır.

Kısa Film türleri Kurmaca

En sık rastlanan kısa film türlerinden biri. Genel olarak konulu bir hikayenin sinema diliyle "kısa" yoldan anlatılması esasına dayanır. Bildiğimiz filmler gibi serim-düğüm-çözüm gibi noktaları bulunur. Fakat kısa filmin doğasında bulunan "özgün" yaklaşımdan dolayı, filmin yönetmeni kendi anlatım ve kurgulama dilini de kısa filmine katar/katabilir. Herhangi bir süre şartı olmamasına rağmen genel olarak 20 dakikayı aşmazlar.

Deneysel

En özgün kısa film türlerinden biridir. Tamamen yönetmenin kendi dilini deneme esasına dayanır. Bir hikâye, fikir ve hatta bir söylem, deneysel bir şekilde yaratılmış ve tamamen olabildiğince özgün bir şekilde anlatımı esasına dayanır. Örneğin, deneysel filmlerde yönetmen kendi ışık, kadraj, ses... v.b anlayışını savunur ve bu savunduğu özgün dili kullanarak filmini hazırlar. Kısacası standartların ötesinde ve birbirine en az benzeyen filmlerin çıktığı türlerden biridir. Fakat bu özgünlük bazı kişiler tarafından tamamen yanlış değerlendirilmekte, sinema kurallarına sadıklık ve sinematografik tecrübeyi çok fazla gerektirmemesi gerektiğini, dolayısıyla hata payını en çok kaldıran tür olarak benimsenmesi gibi korkunç bir yanlış tutuma neden olmaktadır. Deneysel film, bu sapırmayla birlikte maalesef konuyla hiçbir ilgisi olmayan insanların bile, hazırladıkları bazı hareketli görsellerin "kısa film" ilan edilmesine de sebep olmuştur.

Canlandırma

Bir dönem kurmaca kısa film ile kıyaslanmaya kalksa da, canlandırma kısa film dediğimiz tür, aslen animasyon temeline dayanmaktadır. Bilgisayar teknolojisi ya da tamamen el işçiliğiyle hazırlanan, 2 ya da 3 boyutlu anime edilmiş eserler olarak bilinir.

Kısa Filme dair unsurlar: Senaryo

Senaryo, hepimizin bildiği gibi bir film içinde neler geçeceğini -konuyu ifade eden, karakterleri- onların diyaloglarını içeren, olayların nerede ne zaman geçtiğini belirten, ortamı tasvir eden ve bazı durumlarda yönetmene yardımcı olması için kamera hareketlerini dahi içeren dokümanlardır.

Storyboard

Senaryoya sadık kalarak hazırlanan filmde görülecek kamera açılarını ifade eden resimler dizisidir. Bunu bir bant karikatür gibi düşünebilirsiniz. Çekim sırasında kameranın hangi açıdan neleri göreceği konusunda en önemli referanslardan olan storyboard'ın sanatsal kalitede ciddi çizimler olması gerekmiyor. Genel bilgileri ve görüş ayrıntılarını içeren basit çizimler olması çoğu zaman yeterlidir.

Mekan -Mekan Cast'ı

Filmdeki olayların nerede sahneleneceği konusunda bir plan yapmalısınız, senaryoda ifade edilene en yakın veya olaylara en uygun mekanı bulmanız veya yaratmanız gerektirir. Varolan mekanları keşfedip filminizde kullanmak üzere belirlemeniz tıpkı rollere göre oyuncu dağıtımına gibi mekan cast'ı olarak ifade edilir.

Işık

İlk deneyimlerini yaşayan kısa filmci arkadaşların nedense ihmal ettiği hatta "pek de önemli değil" gibi söylemlerle ifade ettiği, fakat aksine en önemli bileşenlerden biridir. Hareketli fotoğraf sanatı olan sinemanın özünde ışığın önemi tartışılmazdır. Filmlerde kullanılan renklerin bile önemi olduğu göz önüne alınırsa, istenen etkiyi yaratmakta ışığın etkisi ciddi derecede ön plandadır.

Ses

Teknik yetersizlik durumlarında kalitesini muhafaza etmek her zaman mümkün olmayan ve ilk deneyimlerde genelde kalitesi ikinci planda bırakılan bileşendir. Video sistemleri kullanarak bir Kısa Film çekiyorsanız, muhtemelen kamera üzerindeki mikrofonları kullanacaksınız fakat bu, yukarıda da belirttiğimiz gibi kaliteyi ikinci plana götürecektir, sesteki gürültüler ve düşük netlik oranı filminizin genel kalitesini düşürecektir. Bu sebepten çekimlerinizde ileride bahsedeceğimiz Boom gibi harici ses yakalama aygıtları kullanmanız gerekecektir.

Kurgu - Montaj

Açıklama yapmadan önce genelde yanlış bilinen birşeyi düzeltelim. Kurgu, sinema kurallarına sadık kalarak (önceden belirlenmiş akademik kurallara göre), çekilen sahnelerin nerelerde nasıl kesilip bir sonraki sahneye nerede nasıl bağlanacağı, sahnelerin nasıl sıralanacağı gibi bir filmi kuran sistemdir. Montaj ise kurguda belirlenen noktaların fiili olarak kullanılmasıdır.

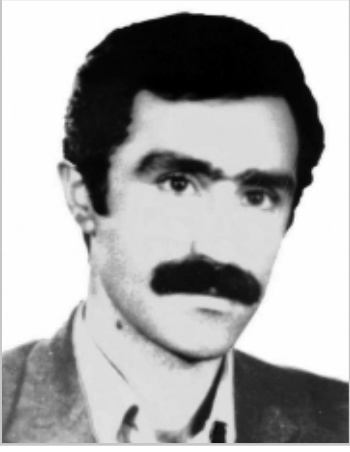
Kurgu sinema sanatında başlı başına ciddi bir başlıktır, ona şimdilik girmeyeceğiz. Montaj konusu ise çekim yaptığınız kameraya bağlı olarak (amatör kısa filmcilere yönelik açıklama yaptığımız için Video kameralara bağlı kalyoruz) lineer veya non-lineer adını verdiğimiz ve kabaca Analog veya Digital yöntemlerle çekilen görüntülerin, sıralanması bağlanması, gerekli görsel eklentilerin yapılmasıdır. Lineer (doğrusal) montaj analog montaj setlerinde, non-lineer (doğrusal olmayan montaj) ise bilgisayar sistemlerine bağlı ortamlarda yapılır. Bu arada birçok montaj operatörünün aynı zamanda kurgu bilgisi olduğu ve/veya birçok kurgucunun da montaj bilgisi olduğu açıktır.

Devam edecek

Tohum Kültür Merkezi
İrtibat tel: 0212 643 22 33

Adres: Soğanlı Mah. Mimarşinan Cad. 62/5
Bağcılar-İstanbul

'İlkinki kadar tereddütsüz...'

Ruhumuz üşüyordu.
Zindanlara ve yoksul evlere,
Ve zirvelerde yol gözleyenlere
O kahredici haber düşünüyordu
Cihanımız, canımız;
Öğretmen önderimiz
İlkinki kadar ikirciksiz
İlkinki kadar tereddütsüz
Yaşamını sancak sancak öreker
Dilini duvarlara gömerek
Ser verip sır vermeyerek
Ölümsüzlerin katına uçuyordu...

Bu coğrafyada işçi sınıfı ve emekçilerin 'onur' duydukları kişiler ve olgular ile egemenlerin ve onların sömürü çarkından nemalananların 'gurur' duydukları kişiler ve olguların taban tabana zıt olması kuşkusuz karşı sınıflardan olmasındandır. Var olan sistem işçi sınıfı ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi amacıyla hizmet etmekteyken, sistemin devamını sağlamak için 'kurşun atan ve kurşun yiyenler' 'Türkiye seninle gurur duyuyor' sesleriyle karşılanır ve uğurlanır. İnsanca yaşanacak özgür günler için eşitliğin ve adaletin türküsünü yükselten, geleceği yaratmak, varolan sistemi yıkmak ve esaretin zincirlerini parçalamak isteyenler ise vurulup düştüklerinde bir kızıl karanfil gibi 'ölümsüzdür...' sloganıyla uğurlanırlar. Burjuvazinin parayla ve kanla kirlenmiş 'gurur'una karşılık, özgürlük türkülerini söyleyerek iz bırakıp gidenlerin 'onur'u vardır, topyekun halkların kurtuluşuna adanmış... İşte bu yüzden vatansızdır onlar, tüm dünya halklarının mücadelesinde yaşarlar, dilleri dinleri ırkları ayırır görmeksizin... Paranı karıştırdığı her şeyde olduğu gibi burjuvazinin

'gurur'u da çıkarlarına göre saf değiştirir, onlar için bugün çok değerli olan yarın kullanılıp atılmış kirlenmiş bir peçetedir. Gazi Katliamı içerisinde yer alan polislerin ceza aldıklarında mahkemede söyledikleri bunun binlerce örneğinden biridir: 'Biz, sadece emri yerine getirdik, emir verenlere bir şey olmadı. Harcandık.' İnsanca yaşanacak bir dünya kurmak için çabalayanlar, ömrünü bu yola verenler herhangi bir karşılık beklemedikleri gibi, paylarına düşen hapisliktir, işkencedir, ayrılıktır, yoksulluk ve yoksunluktur, baskıdır çoğu zaman. Tüm bunlara karşın tüm varlığıyla inanmanın getirdiği coşkur, sevinçtir, yarınlar duyulan umuttur, bugünü yaratan emektir... 'Emir'le değil bilincinde oldukları ve inandıkları bir dava içindir tüm emekleri. Yanlızsız olmadığı gibi, ağır hatalar da vardır kimi zaman, pek çok güzelliği içlerinde taşıdıkları gibi, onca zaafı da taşıırken. Yüreğini ve bilincini halkın safına koyanların korkusu yoktur halktan, karanlık kapılar ardında adına 'derin' sıfatını ekledikleri devletlerinin yüreği korkuyla dolu, göğsü iğne batırsan boşalacak havasıyla çalınla ortalıkta gezinenlerinden değildir çünkü. Şırnak'ta apartmanda 3 ayrı kilitli kapıdan geçtikten sonra evine varabilen ama oturup kahramanlık türkülerini uyduranlardır onlar korkanlar, 1 Mayıs Mahallesi'nde ara sokaklara girmeye korkup evlerin içine gaz bombası atanlardır...

Gideni arkada kalandan yaşatma, insanoğlunun ölümsüzlük isteğinin belirtisidir. Dede, soyunu torununda yaşatır, oğul babayı. Sistem 'kahramanlaştırdıklarını' okul, hastane gibi kamu binalarında zorla yaşatmaya çalışır. Onların 'Baba' Süleyman Demirelleri vardır 'Bana sağcılar suç işliyor dedirtemezsiniz' diyecek kadar yüzüstü, ancak para babalarının babası olmuş, yoksulların midesindeki ekmeği küçültmüş üvey babası. Bizim Süleyman Cihanlarımız vardır önderlerinden aldığı bayrağı aynı inanç ve kararlılıkla ardındakine devretmiş... Binlerce yiğit halk evladından biridir O, en zor dönemlerde üstlenmiştir en ağır yükleri, en zor sınavlardan geçmiştir alınının akıyla... Susurluk Davasından yargılanan özel hareketçi katil İbrahim Şahin zaten ona bir şey yapmayacak olan mahkemeden kaçmak için 'Hafızamı kaybettim' yalanını uydurmuştur. Sahip olduğu tüm değerler, daha doğrusu değersizlikler bugün alınıp yarın bırakılabilir, hatta en çok parayı verene göre yer değiştirebilir. Oysa iş-

kencede katledilişinin üzerinden 25 yıl geçmiş olmasına rağmen hala anısı taptaze Süleyman Cihan'ın. Hiçbir güç O'nu halkın yüreğinden ve bilincinden silmeyeceği gibi, tıpkı 16 yaşında katledilmesine inat adı binlerce kişiye konulan Filistinli direnişçi Lina gibi onun adı da yüzlerce kişide yaşıyor şimdi. Haykırılan her sloganda, atılan her taşa, çalınan her kapıda, zorlukları göğüslemeyle ilgili yapılan her sohbet ilk cümlelerden biri olarak yaşıyor şimdi. 'Geçmişten güç almak' denildiğinde, geleceği inançla yazmak denildiğinde ürettikleri ve kattıklarıyla kilometre taşlarından birini oluşturuyor O.

Öğretmen olduktan sonra sürdürdüğü aktif siyasal mücadele ile 'Halkın öğretmeni' aynı zamanda öğrencisi olmuştur O. İstanbul'da Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurarak bizzat başkanlığını yapmıştır. O'nun yoğun faaliyetleri sonucu Proletarya Partisi 1. Konferansı yapmıştır. Aranır duruma düştüğü günlerde nereye baksanız oradadır O, halkıyla iç içe düşmanın elinin uzanamadığı yeredir. 12 Eylül'le birlikte korku ikliminin yaygınlaştığı en koyu karanlık günlerde Proletarya Partisi, 2. Konferansı'nı Şubat 1981'de yaparak, silahlı mücadeleyi yürütme kararını alırken, Süleyman Cihan MK üyeliğine ve MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçilmiştir.

Çunta koşulları tüm hızıyla sürerken O, faaliyetlerinin koşturmacasıdır. En zor koşullarda onu yılmıya düşürmeden azimle koşturmasını sağlayan güç, hiç kuşkusuz bilimseldir, özgür yarınlara olan inançtır. Eylül, hüznün ayıdır derler; 12 Eylül'ün karanlığını lanetlediğimiz yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde 'Darbeciler yargılsın' diye haykırırken, O 25 yıl öncesinden bunun gerçekleşeceğinden, halk düşmanlarının eninde sonunda halka hesap vereceğinden şüphe duymuyordu, buna eminiz. Çünkü O, halkına ve onun öncüsüne güveniyordu. 28 Temmuz 1981'de düşmanın eline geçtiğinde de yüzünde bu inanç vardı. Düşmanın sevincini hayal kırıklığına dönüştürdü yarınlar ve halkına duyduğu inanç. Kimliğini dahi kabul etmeyerek hem Partisinin hem Türkiye devrimci hareketinin yüz aklarından biri oldu. Kaypakkaya'dan sonra işkencede katledilen 2. Genel Sekreter olarak tarihteki ve halkın yüreğindeki yerini aldı 15 Eylül'de. Şimdi bir parça Eylül hüznünü taşısa da kalbimiz, şairin dediği gibi soruyoruz: "Ölü mü denir şimdi onlara?"

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Sırma Boyoğlu 14 Eylül:

1958 yılında Erzurum'un Refahiye ilçesinde doğan Sırma Boyoğlu devrimci düşüncelere abisi Ali Rıza Boyoğlu'ndan etkilenerek sempati duydu.

14 Eylül 1978'de Tuzla'da bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist gruba aralarında Sırma Boyoğlu'nun da bulunduğu devrimci demokrat güçler tarafından müdahale edilir. Müdahaleye karşı hazırlıklı olan sivil faşistler silahlı saldırıda bulunur. Silahlar Ali Rıza Boyoğlu'na çevrildiği sırada Sırma Boyoğlu abisini kurşunlardan korumaya çalışırken aldığı kurşun yaraları sonucu şehit düşer.

Zühre Dersim 14 Eylül 1988:

"İyi ki dünyanın güzelliklerine düşman, düzenbazlıkları görüyoruz. İyi ki hayatımıza mal olacak kadar zulümleri biliyoruz. Bundan değil mi af dilemiyor ve affetmiyoruz" diyen, yüreği kavganın tam ortasında memleket sevgisiyle yanıp tutuşan TKP/ML taraftarı Zühre Dersim, 14 Eylül 1988 yılında İnceci'de yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Bektaş Daşgöl 16 Eylül 1994: 1 Haziran 1945

Yılında Sivas'ın Kangal ilçesinde dünyaya gelen Bektaş Daşgöl, Berlin'de TKP/ML'nin düşünceleri ile tanışır. ATİF Türkiyeli İşçiler Derneği'nde aktif olarak çalışır. Daşgöl yakalandığı karaciğer hastalığı sonucu 16 Eylül 1994 yılında ölümsüzeleşir.

"Burjuva karargahları bombalayalım"

"Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin deneyim ve dersleri proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi, sosyalizmin kapitalist yola karşı galip gelmesinin, proletaryanın burjuvaziyi alt etmesinin derin hazineleri ile doludur. Bu derslerden yararlanamayanlar, bunu reddedenler geriye dönmeye mahkum olacaklardır." Başkan Mao'yu ölümünün 30. yılında saygıyla anıyor, bu vesileyle aşağıdaki yazıyı okurlarımıza sunuyoruz...

"Biz, kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adadık" diyen Mao, 1965'lerin sonuna gelindiğinde, kitlelere ve partilere şöyle sesleniyordu: "Burjuva Karargahlarını Bombalayalım"

Mao'nun, kitlelere ve ÇKP'nin binlerce üyesine yaptığı bu çağrı içi boş bir çağrı değil, bugüne kadar dünya tarihinde görülmemiş ve ilk defa bir proletarya diktatörlüğü altında, proletarya "adına" proletaryanın karargahlarını ele geçirmiş, kendine "komünist" diyen burjuvalara yönelikti.

Bu, aynı zamanda burjuvazi ile proletarya arasındaki ezeli ve ölümlü bir iktidar mücadelesinin yeni bir biçime bürünmüş şekliydi. 1965, 10 Kasım'nda başlatılan Büyük Proleter Kültür Devrimi fırtınası,

Çin'de ve dünyada yeni altüstleri yaşatacak denli de güçlü, bir "Doğu Rüzgarı"ydı.

BPKD, Sosyalist Çin'de yeni burjuvaziyi alt etmenin önemli bir aracı olmuştu. Mao, BPKD öncesi, 1965 Ocak'ında MK-SB Genişletilmiş Toplantısı'nda, revizyonizmin nerede olduğunu ve tehlikenin nereden geldiğini şöyle açıklıyordu: "Parti Merkezinde boy gösterirse ne yapacaksınız? Böyle bir olasılık vardır ve çok ciddi bir tehlikedir."

Mao, bizzat MK toplantısında yine MK içinde revizyonizmin ciddi boyutlara ulaştığını, buna karşı mücadelenin kaçınılmazlığını da ortaya koyduğu gibi, bu mücadelenin yine MK içinde verilmesini yeterli görmeyip, daha açık, bu kez kitleleri direkt bu mü-

cadelenin içine çekmeyi ileri sürdü ve Kültür Devrimini başlatma kararı aldı.

Bazı revizyonistlerin ileri sürdüğü gibi, BPKD, başı boş ve kendiliğindenci bir eylem değil, bizzat Mao önderliğinde başlatılan ve bu devrimi yürütmesi için seçilen bir komitenin inisiyatifindeydi ve bu komite direkt SB'ye bağlıydı.

Bu komite; "Kültür Devriminden Sorumlu Grup" (KDSG) olarak adlandırılıyordu. Elbette zamanın 800 milyonluk Çin'inde kargaşalıkların olmamasını beklemek, sınıf mücadelesinin ne olduğunu anlamamak olacağı gibi, kitle mücadelelerini, düzenli orduyu merasim kıtası olarak görmek, kitleleri tanımamak anlamına gelir.

Mao, revizyonizmin yıkılmasının temel

şartının kitlelerin sosyalizme sahip çıkmasından geçtiğini çok iyi biliyordu. Zira kitleler harekete geçirilmeden, kitleler bu çatışmanın içinde direkt taraf olmadan, revizyonizm yenilemeyeceği gibi, revizyonizm bir defa yenilse bile eğer kitlelerin denetimi, hareketi devam etmezse yeniden daha güçlü şekilde ortaya çıkma tehlikesi vardır.

Mao ve ÇKP'li komünistler, Çin'deki revizyonizme karşı, Mao'nun kitleler üzerindeki prestijini ve muazzam etkisini kullanarak, parti içindeki revizyonistleri tasfiye edebildi, ama o, kitlelerin revizyonizme karşı harekete geçmesini, kitlelerin karışıklık çıkarmasını, sokaklara dökülmesini istedi. Çünkü, kitleler böyle bir devrimle ileriye doğru sıçramalar yapacaktı.

Kitle çizgisi ve kitlelere yaklaşım konusunda Uluslararası Komünist Hareket'in Mao'dan öğreneceği çok şey var. BPKD, aynı zamanda proletarya önderliğinde revizyonizme karşı bir kitle hareketidir. Revizyonizme karşı kitlelerin ayağa kaldırılmasıdır. Komünistler, kitlelerin ayağa kalkmasını, devrim için istemişlerdi, ama o zaman iktidar burjuvazinin elindeydi.

BPKD ile de proletaryanın ve emekçilerin kendi iktidarlarını korumaları için sosyalist maskeli burjuvalar olan revizyonistlere karşı ayağa kalkıyorlardı. Sınıflar var olduğu sürece geriye dönüşler tehlikesi hep olacaktır, ama geriye dönüşleri engellemenin biricik yolu da, kitlelerin kendi devrimlerine sahip çıkmaları, "sosyalist" maskeli revizyonizmi görebilecek düzeye gelebilmeleridir. Bu da, kitleleri sürekli sınıf mücadelesinin içinde tutmakla olabilir.

BPKD sırasında Mao'nun taktiği çok açıktır. Önce küçük çatışmalar ile düşmanın gücünü ölçer, tali sorunlar üzerinde güç dengesini korumaya ve kavramaya çalışır ve düşmanın en zayıf noktasını yakaladıktan sonra, buradan vurur.

BPKD'nin daha başlangıcında, Çin'de revizyonizmin babası ve dayanak noktası esas olarak Liu Şao-şi olmasına karşın, ilk önce hedef olarak bunu almadı, bunların zayıf noktalarını ele aldı ve yükledi. Bu konuda halkın en zayıf noktası ise, Liu Şao-şi'nin ve Pekin Belediye Başkanı olan Peng Çeng'in desteği ile sürekli -tabii dolaylı bir şekilde- Mao'ya ve onun görüşlerine saldıran Wu Han'dı.

Wu Han, aynı zamanda Peng Çeng'in yarıdmcısı bir burjuva enteliydi. Mao önce işe buradan başladı. Bunun yazdığı ve sahneye koyduğu; "Hay Juy'un Görevden Alınışı" adlı oyunun eleştirilmesini istedi ve bu konuda görevi; BPKD'nin önderlerinden ve Mao'nun ölümünden sonra Çin revizyonistleri tarafından "Dörtlü Çete" olarak adlandırılanların içinde yer alan Yao Wen-yuan'a verdi.

Yazı 30 Kasım 1965'de Şanghay'da yayınlanan Halkın Günlüğü gazetesinde çıktı. Bu yazının Mao'nun görüşleri olduğunu bilmeyen yoktu. Üstelik bu yazı, revizyonizmin kalesi olan Pekin'de değil Şanghay'da yayınlanmıştı.

Mao'nun da sonradan itiraf ettiği gibi, böyle bir yazıyı revizyonizmin kalesi haline gelmiş olan Pekin'de "yayınlatamazlardı". İşte BPKD'nin ilk meşalesi böyle yakıldı ve revizyonizmin en küçük kalesinin topa tutulmasıyla başladı.

Liu Şao-şi ve Peng Çeng, silahların kendilerine döneceğini bildikleri için hemen Wu Han'a özeleştiriyaptırdılar. Ama bu özeleştiriy revizyonizmin bir manevrasından başka bir şey değildi.

Mao, BPKD'ni yöneten (KDSG) gruba bilerek Peng Çeng'i sorumlu yaptı ve "Wu Han Davası"ni soruşturma görevini de buna verdi. Amacı, kendi politikasını revizyonistlere de uy-

gulatmak ve revizyonist cepheyi sürekli daraltmaktı ve aynı zamanda, Mao'nun kendi deyimi ile Peng Çeng'i "arı kovanının içine itmiş" oluyordu.

Mao'nun bu usta Marksist taktiğini eleştirilenler hala vardır: "Neden BPKD'nin hedefi olan bir kişiyi KD'nin başına getiriyor?" diye. Sınıf mücadelelerinin düz bir rotada yürüdüğünü sananların görüşüdür bu. Çünkü Mao; "Acayip yaratıklar ve canavarlar -dediği revizyonistlerin- gerçek yüzlerini olayların akışı içinde fazla.." gizleyemeyeceklerini sınıf mücadelesindeki engin deneyimlerinden biliyordu.

Nitekim, Peng Çeng, kendini daha fazla gizleyemedi, KDSG'un sonuç raporunda yaptığı yolsuzluk açığa çıktı. Ancak, Kültür Bakanlığı, Mao'nun ve daha bir çok Mao yanlısı yazıların basında çıkmasına engel oluyordu. Bunun üzerine Mao, 1966 Nisan'ında sert bir konuşma yaptı: "Parti'nin Propaganda Bölümü Cehennem Kralı'nın sarayıdır. Kahrolsun Cehennem Kralı! Bütün kölelere özgürlük! Her eyaleti ayaklanmaya çağırıyorum, Merkeze karşı baş kaldırılmalı... Cehennem Kralı'nın sarayını parçalamalıdır."

Mao'nun bu sert çıkışlarından sonra, parti yazınlarında "kara çete" olarak adlandırılan revizyonistlere karşı yazı akını başladı. Partinin önemli yayınları ve bir çok baş yazarı Mao'nun direktifleri doğrultusunda revizyonizmi eleştirmeye başladılar.

Bu olayların ardından 14 Nisan'da Ulusal Halk Konseyi, Peng Çeng'in Parti karşıtı eylemlerini incelemek için toplandı. Resmi olarak Kültür Devriminin (önce ismi böyleydi, daha sonra Ağustos'ta; Büyük Proleter Kültür Devrimi) diye adlandırıldı.) 16 Nisan 1966'da başlatıldığı açıklandı, aynı yılın Mayıs ayında ise, Peng Çeng ve daha bir çok revizyonist yazar ve görevliler görevlerinden alındılar.

Böylece Mao, BPKD'nin daha ilk aylarında, arı kovanına soktuğu revizyonist yöneticileri, kitleler önünde teşhir ederek saf dışı etmesini bilmişti, ama mücadelenin esasları daha yeni başlıyordu.

Mao, Peng Çeng'in başında olduğu Kültür Devriminden Sorumlu ilk grubun, tasfiye edilmesini ÇKP-MK'nın Mayıs 1966'daki toplantısında başarmıştı. Bu toplantıda, eski KDSG'un tasfiye edildiği ve MK'ya bağlı yeni bir KDSG oluşturulduğu kararı alındı ve Mao'nun hazırladığı ve MK'ca kabul edilen meşhur "16 Mayıs Genelgesi" parti örgütlerine dağıtıldı. Bu Genelge'nin yayımlanmasıyla, BPKD yeni bir boyut kazanıyor ve yeni bir aşamaya geçiyordu. BPKD'nin nasıl yürüyeceği, hedeflerinin ne olduğu, hangi çizgiye vurulması gerektiği, revizyonizmin nerede olduğu, "Cehennem Kralı"nın kimler olduğu genel hatlarıyla açıklanmış ve partiye bu konuda aydınlatıcı ve teorik yol göstericilik ortaya konmuştu.

Artık ikinci aşaması, kitlelerin harekete geçirilmesini oluşturuyordu. Bunun yolu ise, Duvar Gazeteleri (Dazubao)ni her tarafta çoğaltmak, kitlelerin eleştirilerini dazubao'larla dile getirmesinin yolunu açmaktı. 1966'nın 25 Mayıs'ında ilk dazubao, revizyonizmin kalesi olarak bilinen Pekin Üniversitesi'nde asıldı.

Bu ilk dazubao ile Pekin Üniversitesi hareketli günlerine adım attı, bu aynı zamanda Kültür Devriminin tarihi bir dönüm noktasını da oluşturuyor ve ünlü 16 Mayıs Genelgesi parti ve kitleler içinde beklenen etkisini yaratıyordu.

Öte yandan kapitalist yolcular da boş durmuyor, karşı engeller çıkarıyor, "kamu düzenini bozma" gibi gerekçelerle, eylemlere katılanlara baskı uygulama yoluna gidiyorlardı. Tabii, bu dönemde salt kapitalist yolcularla baş etmenin yanı sıra kendilerini, "en keskin Maocu"

gösteren başka "şeytanlar" da vardı. Bunun başında Lin Biao geliyordu.

Revizyonizmi yenmeyi amaçlayan Mao, parti içi dengeleri de gözetiyor, öncelikle iflah olmaz revizyonistlere karşı, parti cephesini genişletmeyi hedefliyordu. Bu nedenle de, bazı unsurların olumsuzluklarına "geçici" olarak göz yumuyordu. Revizyonizme karşı mücadele uzun erimli ve hala kimin kazanacağı belli olmadığı gibi, mücadelenin tek bir muharebeyle kazanılması olasılığı da yoktu.

Mao; "zaferi kimin kazanacağı belli değil" derken, uzun erimli mücadeleyi kastediyordu, ama bu mücadeleyi proletaryanın kazanacağından emindi. İlerde burjuvazi iktidarı geri alsa bile, halkın onlara rahat yüzü göstermeyeceğinden de emindi. Çünkü o, halka ve Çin proletaryasına sonsuz bir güven duyuyordu. Ama, onun esas sorunu kitleleri harekete geçirmekti, Marksist teori, kitlelerde ete kemiğe bürünürse bir anlam kazanacaktı.

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, kendi deneyimleri ile doğru ve yanlış ayırt etmeli, halkın adına bir başkaları karar vermemeli, kitleler bilinçlerini mücadele ederek özgürleştirmeliydi. Çin toplumu BPKD ile büyük bir silkinin içine girmişti, bundan geriye dönüş olamazdı ve bütün yöneticiler payına düşen eleştirileri alacaktı. Ve öyle de oldu.

Mao'nun öngörülleri doğrulandı.

"Yangını ben başlattım... Görebildiğim kadarıyla kitleleri sarsmak iyi bir yöntemdir... Yıllardan beri (Partideki revizyonistleri) nasıl tepe taklak edebileceğimi düşündüm durdum... sonunda en etkili yöntemin kitleleri sarsmak olduğunu anladım."

Mao, kendi ilk dazubao'sunu 25 Mayıs'da yazdı ve o meşhur; "Burjuva Karargahları Bombalayın" başlığını taşıyordu. Başta Liu Şao-şi olmak üzere revizyonistlerin ele başları, Mao'nun bu çağrısının kimi hedeflediğini çok iyi biliyordu ve tepkilerini de gösterdiler. Liu Şao-şi; "Komünist Partisi'ne karşı baş kaldırmayı hoş görmeyiz" diye yanıt verirken, Mao'nun karşısında durabileceğine de inanmıyordu.

Ama, bu, aynı zamanda revizyonizmin ÇKP içindeki gücünü de gösteriyordu. Bu nedenle Liu Şao-şi kliği boş durmuyor, BPKD'ni tersine çevirmek için yoğun çaba harcıyorlar ve karşı-devrimci eylemlerini geliştiriyorlardı.

Liu Şao-şi, Parti içindeki yetkisini de kullanarak, gericiliğe karşı ayaklanmaları "karşı-devrimci" eylem olarak niteliyordu. Elbette bu tutum, birçok geri düzeydeki kitleleri etkiliyor, ne tarafta yer alacağında çelişkiye düşürüyordu. Çünkü, Liu, "Devlet Başkanı" sıfatını taşıyordu. 30 yıldan fazladır ÇKP'nin üst düzeyinde yer alıyordu.

1966 Ağustosuna gelindiğinde gençliğin dışında köylülerin ve işçilerin büyük bölümü sessizdi, BPKD'nin ateşi oraları daha sarmamıştı. Ancak, Mao, devrim ateşini işçilere yaymadan başarı şansının olmadığını da biliyordu.

Bunun üzerine MK 1966 Ağustosunda toplandı. MK içindeki revizyonistlerin tüm engelleme çabalarına karşın, Çin'de "16 İlke" olarak bilinen kararlar alındı ve Partiye yayımlandı.

MK toplantısından ve 16 İlke'nin yayımlanmasından sonra, 1966 Mayıs'ından itibaren kurulmasına başlanan Kızıl Muhafız'lar, Tienanmen'de Mao'nun da katıldığı bir milyondan fazla insanın toplandığı bir mitingde ilk defa insanların karşısına çıktılar. Mao, bu tür milyonların katıldığı çok sayıda toplantıda hazır bulundu, ama konuşma yapmadı.

Kızıl Muhafız sayısı kısa sürede 13 milyona çıkmış, ülkenin her tarafına yayılmıştı. Kızıl

Muhafızlar'ın, dışarıdaki revizyonistlerin ve bunları "Mao'nun canileri" olarak gösteren emperyalist burjuva basınının iddialarının tersine, yetkilileri görevden alma, silah taşıma, tutuklama gibi görevleri yoktu. Tek bir görevleri vardı; eleştirmek, önderlik etmek, "dört eski alışkanlıkla mücadele etmek" gibi görevleri vardı.

Çin'de kitleler ilk defa bu kadar özgürleşmişlerdi. Her tarafta duvar yazılarıyla kendi görüşlerini dile getiriyorlar, eleştirilerini ve eleştirdikleri kişilerin isimlerini açıkça yazıyorlardı. Böylesine bir özgürlük, yer yüzünde ilk defa oluyordu denirse fazla bir abartı olmayacaktır.

Kruşçev ve bilimem revizyonist ve emperyalist burjuvazinin, kitlelerin bu özgürlük hareketine; "anarşi", "başı boşluk", "her şey yıkılıyor" vb. değerlendirmeleri, özünde hepsinin de kitlelerin özgürleşmesinden korktukları için değil mi? Mao ise; "Eski yıkılmadan yeni kurulamaz" yanıtını veriyordu.

Kültür Devrimi'ni yakından izleyen gazeteci-yazar Han Suyin, Mao'nun kitleleri harekete geçirmesini şöyle değerlendiriyor:

"Çin mutfağının geleneksel yemek yapma yöntemiyle Mao'nun devrimci yöntemi arasında ilginç bir benzerlik vardı. Çinli bir aşçı, eti ve sebzeleri iyice doğradıktan sonra kızgın tavaya atıp iyice karıştırır; Mao da Çin'in tüm toplumsal katmanlarını büyük bir kargaşa ortamında harmanlıyordu. Tarihin hiç bir döneminde düzensizlikten bu kadar az korkan ya da halk kitlelerine böylesine güvenen; onların bütün benliği ile karıştığı büyük bir tufandan yepyeni bir bilinç ve düzen ile çıkacağını görebilen ikinci bir lidere rastlamak olanaksızdır."

Yazarın "olanaksızdır" değerlendirmesini abartılı bulsak da, Mao'nun sınıf mücadelesinde kitlelerin rolünü çok iyi gördüğünü ve ezilen yığınlara sonsuz bir güven duyduğunu, toplumsal diyalektiğin ustası olduğunu bir kere daha ortaya koyması açısından önemli bir değerlendirmedir.

Kaynak: Partizan 2001 sayı: 40

GÜNDE DÜN...

8 Eylül

1941. Vietnam halkının ölümsüz önderi **Ho Şi Minh** Vietnam Bağımsızlık Örgütü'nü kurdu.

1943. Nazi Mahkemesi'nin mahkum ettiği gazeteci Julius Fuçık idam edildi.

9 Eylül

1984. Devrimci sanatçı **Yılmaz Güney** hayatını kaybetti

12 Eylül

1980. 12 Eylül darbesi ile Askeri Faşist Cunta yönetime el koydu.

12 Eylül askeri darbesi sonrasında 7000 kişinin idamı istendi. Askeri Yargıtay 124 idam cezasını onayladı. 50 kişi idam edildi. Askeri yönetimde, gözaltında ya da hapishanelerde, "doğal olmayan ölüm" sayısı 229 oldu. İnsan Hakları Derneği'nin kayıtlarına göre 12 Eylül döneminde:

650 bin kişi gözaltına alındı. 230 bin kişi yargılandı. 1 milyon 683 kişi fişlendi. 141, 142 ve 163. maddelerden 71 bin kişi, yasadışı örgüt üyesi olma iddiasıyla da 98.404 kişi yargılandı.

20 Eylül

1992. Özgür Gündem gazetesi yazarı **Musa Anter** Diyarbakır'da kontr-gerilla tarafından katledildi.

1985. Halkın sanatçısı **Ruhi Su** hayatını kaybetti.

Bir ülke varmış, eğitim parasız“MIŞ”

Okulların açılmasına kısa bir zaman aralığı kala, eğitim öğretim üzerine tartışmalar yine gündemde. Öğretmenlerin ve velilerin baş belası olan zorunlu bağışlarsa her yıl olduğu gibi bu yıl da toplanmaya başlandı. Her yıl yasadışı olarak velilerden toplanan ve “**kayıt parası**” olarak adlandırılan uygulamada bu yıl rekor kırılıyor.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın yayınladığı genelge, bu konuda ayrı bir noktayı teşkil ediyor. MEB'in yayınladığı genelgede “**kayıt parası alınmayacak**” denir-

k e n ,

İlkokula yeni başlayacak bir çocuk için; velinin toplamda 21 kalem (başlık) altında yapacağı yıllık harcamaların toplamı 2 bin 258 YTL. Ortaokula başlayan (eğitim sisteminin yeni düzeninde bu lise demek oluyor) bir öğrencinin velisinin ise yapacağı yıllık ortalama harcama 2 bin 800 YTL.

YTL (yani 2 milyar TL) katkı ve kayıt parası verenlere kadar herşey var. Ama bunlar arasında en önemlisi şu; şehrin bir ucunda oturan bir aile çocuğunun okuyabilmesi için kayıt parasını karşılayamadığından ötürü şehrin diğer ucundaki bir okula kayıt yaptırabiliyor. Bunun için muhtarlardan diğer yerlerde oturan akrabaları üzerine ikametgah senedi alıyor. Daha sonra ise “**öğrencinin bu semtte ikametgah etmesinden**” ötürü kaydı diğer okula rahatça yapıyor.

Bir diğer uygulama şekli ise velilerden alınan zorunlu “**bağışlar**.” Karşılaştığımız her öğrenci ve veli açıkça zorunlu “**bağış**” verdiklerini söylüyor. Bunların değişik bir örneğini ise bir okurumuzdan öğreniyoruz. Kardeşini okula kayıt yaptıran okurumuz, bu sırada kendilerinden 2 bin YTL eğitime katkı payı(!) istediğini söylüyor. Yaşadıkları semte yakın olduğundan ve eğitim seviyesinin iyi olmasından ötürü bu okulu seçtiklerini anlatan okurumuz, 2 bin YTL'yi karşılayamayacaklarından ötürü neredeyse kayıt yaptırmaktan vazgeçeceklerini anlatıyor bize. En sonunda ise işin olurluğunu buluyorlar; kırtasiyeye gidilip okulun çeşitli ihtiyaçları alınıyor; kâğıt, kalem, ataç-igne vb. Bunlar okul idaresine veriliyor ve kayıt yapılıyor.

Eğitimciler uygulamaya karşı...

Açıklama yapan Eğitim-Sen ise bu uygulamaların Anayasa'da geçen “**devlet okullarında eğitim ve öğrenim ücretsizdir**” ibaresine ters düştüğünü, hiçbir meşru veya yasal dayanağının olmadığını anlatıyor. Eğitim-Sen Genel Sekreteri Emirali Şimşek yaptığı açıklamada; “**Eğitim-Sen şube ve temsilcileri öğrenci ve velilerin yasal hakları ile ilgili olarak kendilerine yardımcı olacaktır. Kayıt dönemlerinde, çeşitli adlarla alınan paraların hiçbir yasal dayanağı yoktur**” dedi.

Bu tarz uygulamaların hem Anayasa'da;

ve ailelerinin durumlarını çok iyi biliyorum.”

Öğretmenimiz bize aileleri anlatırken şunu fark ediyoruz; bir iki aile haricinde tüm aileler orta gelirli insanlar. Ve maaşlarının yarısını çocuklarının okumaları için seferber ediyorlar; “**Bizler öğretmeniz, tüccar değil. Ben hiçbir veliye zorla ‘para vereceksin, yoksa kaydı yapmayız’ diyemem. Okumak isteyen okusun. Ama önüne siz ekonomik bir şey koyarsanız kimse okumaz, çünkü okuyamaz!**” diyor öğretmenimiz.

Yasal olarak ayarlanan “**eğitim kurullarının**” çoktan çıktığını izah eden öğretmenimiz sözlerine şöyle devam ediyor; “Geçmişte, babamın anlattığı kadarıyla, liseler insanlar için bir kurtuluştu. Şimdi dönün ve halle bakın. Ortalıkta üniversite diplomalı ameleler geziyor. İşsizlik üst boyutlara doğru gidiyor. Ve tüm bunların arasında eğitim mekanizmasına bakın. ‘**Paran varsa okursun**’ diyorlar. Gelsinler de Doğu’da bir okula girsinler. Kimin parası var.”

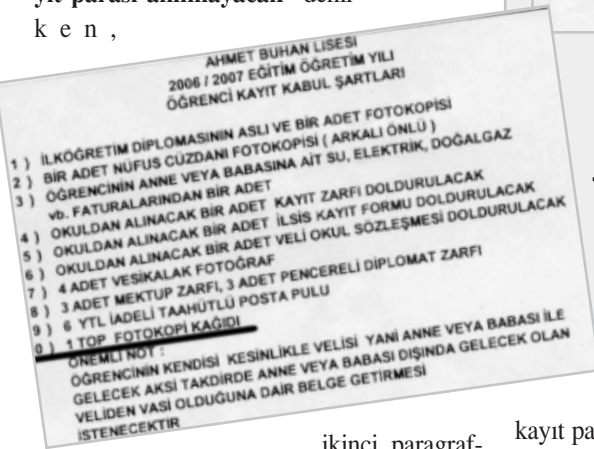
Bir tarafta idari amir sayılan birisi bile bu uygulamaları meşru bulmazken diğer tarafta “**bu iş böyle olacak**” diye genelge yayınlayan bir bakanlık, bir devlet. Anayasası’nda “**eğitim ücretsizdir**” yazıyor, lakin ücretli şekilde devam ediyor. Eğitimcisi bile buna vurgu yapıyor; “**Bize kayıt parası deniyor. Yatılı okullarda bu işler daha da karışık lakin kaymağı daha fazla. Farklı konuları da var. Ama tüm eğitimci arkadaşların kafaları şu konuda net olmalı; biz öğretmeniz, tüccar değiliz.**”

Örgütlü harekete karşı örgütlü yanıt...

Eğitim-Sen bu konuda velilere yönelim sunmaya çalışıyor. Eğitim-Sen İzmir Şubesi “**kayıt parası, katkı parası**” gibi başlıklarla alınan zorunlu bağışlarla ilgili şimdiden dava açmış. Dava, uygulamanın Anayasa ihlali olduğu gerekçesiyle kabul edilmiş ve karar velilerin lehine çıkmış. Şu anda karar Danıştay’da.

Diğer yandan ise veli ve öğrenci derneklerinin olduğu birçok yerelden ise bu konuya itiraz sesleri geliyor. Ve biz yine son olarak düşüncesini aldığımız müdür yardımcısı öğretmenimizin sözleri ile yazımızı noktalyoruz; “**Bu örgütlü şekilde yapıyor. Yalnız bir okul değil, hepsinde oluyor. O zaman hem eğitimciler hem de veli ve öğrenciler örgütlenmeli. İlkokuldan üniversiteye kadar paralı bir eğitim olamaz, diplomalı amelelik olamaz. Halkımızın bu konudaki tek eksiği örgütlenme meselesi. Diğerleri bireysel şekilde tavır koyduğunda dalga önünde çakıl taşı gibi eriyip-devriliyor gidiyor! Öğrenci derneği, veliler derneği vb. gibi örgütlenmeleri olanlar ise haklarını söke söke alıyor.**”

Sistemin iflasına da değinen öğretmenimizin tek sözü var; “**Bu konuda kör olanlar açıklanan ÖSS sonuçlarına baksın, göreceksiniz. Paralı eğitim tüm sistemi batırca-**”

ikinci paragrafta hıyileyle karışık “**bağış kabul edilir**” ibaresi bulunuyor. Oysa ki birçok okulda bu uygulama yasadışı ve gayrimeşru olduğu için bu para “**bağış**” olarak alınıyor.

Tabii ki bu sorunda olayın en önemli iki yanını öğretmenler ve veliler oluşturuyor.

Velinin işi zor; “Paran varsa çocuğun okur!”

Eğitim-Sen’in yaptığı bir açıklama yazımıza başlarken faydalı olacaktır. 28 Ağustos Pazartesi günü Ankara’daki genel merkezinden açıklama yapan Eğitim-Sen, velilerin bir yıllık harcamasını açıkladı. Açıklamada **Alattin Dinçer**’in basına ve kamuoyuna sunduğu bilgiler şöyle;

İlkokula yeni başlayacak bir çocuk için; velinin toplamda 21 kalem (başlık) altında yapacağı yıllık harcamaların toplamı 2 bin 258 YTL. Ortaokula başlayan (eğitim sisteminin yeni düzeninde bu lise demek oluyor) bir öğrencinin velisinin ise yapacağı yıllık ortalama harcama 2 bin 800 YTL.

Katkı payı (okula ilk kayıta alınan zorunlu “**bağış**”) bu harcamalar içinde ise yaklaşık % 50 ile % 80 arasında yer tutuyor. Bu yıl velilerden toplam 400 YTL katkı parası alınacak. En yüksek katkı payı, yıllık ortalama 400 YTL ile İstanbul’da iken, ardından **Ankara, İzmir, Bursa, Kocaeli ve Konya** geliyor.

Yani bir veli, kantin harcamaları, kırtasiye ihtiyaçları, kitapları, diploma parası vb. 21 kalemlik başlıklar altında 2.258 YTL para ödemek zorunda. Bu sadece yıllık. Veliler ise şimdiden sıkıntılı.

Velilerle yaptığımız kısa sohbetlerde bu gerçeği ortaya koyuyor. Birçok veli okullar noktasında da sıkıntılı. Bizim sohbet ettiklerimiz arasında 400 YTL’den tutun da 2 bin

“Vatanı olmayan Romanların artık evleri de yok!”

İstanbul Küçükbakkalköy semtinde yaklaşık iki ay önce yıkım yapan Belediye'nin evsiz bıraktığı “vatan-sız” Roman vatandaşlarla görüştük. Toplumda en çok ezilen milletlerden biri olan Romanlar kimlikleri yüzünden her gittikleri yerde eziliyorlar. Küçükbakkalköy'e gittiğimizde rastgele bir esnafa Romanların yaşadığı yeri soruyoruz. Aldığımız cevap tek kelime ile Romanlara bakışı özetler nitelikte. “*Kokuyu takip et bulursun!*”

Yukarıda da belirttiğimiz gibi mahalle halkı Romanların mahalleden atılmasını istiyor. Bu nedenle yıkım-

larda yalnızlaşıyorlar. Herhangi bir hırsızlık ya da başka bir adli olay olduğunda polis direkt Romanların yaşadığı yerlere gidip sorgusuz sualsiz işkence yapıyor insanlara. Bir keresinde diye anlatıyor 60 yıldır Küçükbakkalköy'de yaşadığını söyleyen yaşlı Roman teyze; “*Şu yan tarafta barakası olan bizim burada hurdacılık yapan ve küçük bir barakası olan bir çocuk vardı. Hırsızlık olayı olmuş, gelmişler hiçbir şey demeden çocuğu dövmüşler. O kadar çok dövmüşler ki, çocuk neredeyse komaya girmiş. Haşat etmişler çocuğu. Sonra da şu*

aşağıda yol kenarına bir yere atmışlar. Artık öldü diye mi attılar bilmiyoruz.”

Yıkımlar için 1000 kadar Çevik Kuvvet çok sayıda panzer ve akreple polis ekibi gelmiş. Polis mahalle halkına “*Siz bir şeye dokunmayın biz eşyalarınızı alacağız*” demiş, ancak bırakalım eşyaları almayı, evlerin üzerinde çocuklar varken yıkıma başlamış. Buna karşı direnen çocukların babasını da linç edercesine meydan dayığına çekmiş. Ellerinde tapu tashih belgesi olmasına rağmen evleri yıkılan Romanlar, üstüne üstlük polis tarafından linç edilmekten kurtulamıyor yani.

Mahallede yaşayan Romanlar çatışma anında yaşananlara dair bir sürü çarpıcı olay anlatıyor; “*Burada polis set kurdu biz geçemedik. Biber gazı sıktılar bir kadın arkadaş bayıldı. Onu kenara götürmemize bile izin vermediler. Çocukların, bebeklerin gözüne biber gazı sıktılar.*” Aynı genç devam ediyor anlatmaya; “*Bu arada çocukları çatıdayken yıkım yapılan adam var ya? İşte o yerden son gücüyle kalktı ve polisin birine taş attı. Polis yaralandı, daha sonra bayılıncaya kadar dövdüler onu. Bir hayvana bile böyle vurulmaz. Bize yaptıkları muameleyi hayvanlar bile görmüyor!*”

Belediye tarafından yıkılan evler yerine yeni apartmanlar yapılacağı ve Romanlara satılacağı söyleniyor. “*Biz nereden verelim 100 milyar parayı?*”

diye soruyor Romanlar. Mahallenin yaşlıları, “*Bizim sattığımız çiçeği zorla alıp çöpe atıyor zabıtalara, çöpten kâğıt toplamamıza izin vermiyorlar. Peki, biz nereden ödeyelim bu parayı? Bizim elimizden işimizi alıyorlar, evimizi yıkıyorlar, üstüne bir de utanmadan ‘size ev satacağız’ diyorlar. Biz hırsız değiliz, ama bunca zulme karşıda hırsızlık yaparsak haksız da değiliz. Benim çocuğum evde aç ağlıyor ben nasıl dayanayım, nasıl hiçbir şey yapmayayım?*” şeklinde konuşuyor. “*Canımızdan başka hiçbir şeyimiz kalmadı alacakları, ya bizi denize döksünler ya da kurşuna dizesinler daha iyi*” diyerek düştükleri durumu ifade ediyor gençler.

Yıkımlar sırasında bir kişi de “*polise mukavemet etmek*”ten tutuklanmış. “*Biz yemeğe ekmek bulamıyoruz nereden arayıp soracağız ne oldu diye?*” diye anlatıyor tutuklanan gencin yakınları. Yıkımlardan sonra mahallenin yaşlıları toplanıp Belediye'ye gitmişler ama sonuç yok, “*Size ev vereceğiz*” demekle yetinmiş “*yetkili*”ler. “*İnsanlarımız çok cahil, hangi kapıyı çalacağımızı bilmiyoruz*” diyor birçoğu. Dışlanmışlıklarının verdiği eziklikle ne bir başkasından yardım isteyebiliyorlar, ne de artık güvenmedikleri Belediye'den bir şey bekliyorlar. “*Benim oğlum asker bu vatan için askerlik yapıyor. Ama bize, sokak köpeklerinin bile girip yatmadığı bu barakaları bile çok görüyorlar*” diyor bir başkası. (Kartal)

“Benim oğlum asker bu vatan için askerlik yapıyor. Ama bize, sokak köpeklerinin bile girip yatmadığı bu barakaları bile çok görüyorlar”

İşçi-köylü'den

**“Askerlik yan gelip yatmak değildir”
Ezilen halkların kanını akıtmaktır**

Türk egemen sınıflarının Lübnan'a asker gönderme isteğinin arkasında ne bazılarının iddia ettiği gibi **“bölgedeki etkinliğimizi artırmak”**, **“süper ligde oynamak”**; ne Lübnan halkını İsrail saldırılarından korumak; ne ateş“kes”i güvence altına almak ne de bölgesel barışa hizmet etmek var. **“İnsani”** gerekçeler öne sürerek (halkın İsrail saldırılarından korunması, barışın sağlanması vb.) asıl yapılmak istenen planları gizlemek, ülkemizin bu düzenleme içindeki rolünü hasıraltı etmeye çalışmak, asker gönderme konusundaki **“muhalefeti”** vatan hainliği yakıştırmasına kadar vardır asıl olarak egemenlerin işine gelmektedir. Lübnan'a gidecek olan Türk askerinin kesinlikle yerel güçlerle çatışmaya girmeyeceği, halka zarar vermeyeceği, Hizbullah'ın silahsızlandırılmasında görev almayacağı, zaten Lübnan ordusunun kendisini devam ettireceği ve ülkesini koruyacağı yönlü söylemler ise koca bir yalandan ibarettir. Gidecek olan Türk askerlerinin, özellikle gerilla savaşına karşı mücadele noktasındaki deneyimlerinden kaynaklı emperyalistler için oldukça faydalı olacağı söylemlerinin yanında, Lübnan ordusunun bırakalım ülkesini, kendisini korumaktan bile aciz olduğu geçirdiğimiz saldırı süreci ile ayan beyan ortaya çıkmıştır zaten. Bu belirlemelerin ardından şu çok net söylenebilir ki; Türkiye'nin Lübnan'da ABD ve İsrail'in çıkarlarını korumaktan başka hiçbir görevi ve misyonu yoktur.

“Orada mazlum çocukların öldürülüşünü gördüğümüz zaman içimiz kan ağlıyor. O masum annelerin, kadınların, yaşlı insanların bombalar altında öldürülüşünü gördüğümüz zaman içimiz kan ağlıyor ve diyoruz ki; **‘niye duruyoruz?’** Peki yapılması gereken ne? Oturduğumuz yerden yan gelip yatarak gazel atmak mı? Konuşmak mı? Kuru kuru laflar yapmak mı? Yoksa orada verilecek olan bir mücadelede veya oluşturulacak gücün içerisinde yer almak mı? Şu anda hükümet olarak bizim kanaatimiz yer almaktır. Çünkü yer

alacağız ki gündem belirleyelim. Yer alacağız ki mazlum insanların yanında bulunalım” şeklindeki sözleri ile asker göndermenin **“haklı”** gerekçelerini sunan Erdoğan, Cumhurbaşkanı'ndan çocuklarını kaybeden ailelere kadar herkesi suçlamakla bu gerçekleri karartabileceğini düşünüyor. A. N. Sezer'in **“bizim hiçbir ulusal çıkarımız yok”** sözlerinin ardından asker göndermeye karşı çıkmayı vatan hainliği olarak nitelendiren Erdoğan; Balıkesir'de yapılan anahtar teslim töreninde de **“şehit cenazesi görmek istemiyoruz artık”** diye seslenen bir kişiyi azarladı. **“Bakınız, askerlik her halde yan gelip yatma yeri değil... Hepimiz askerlik yapıyoruz... Hepimiz askerlik yaptık... Terör bir beladır... Her yerde var... Buna karşı bu mücadeleyi uzun soluklu olarak yapıyoruz, yapacağız...”** diyerek sözcüsü olduğu hükümetin bu konudaki tahammülsüzlüğünü ve sabırsızlığını ortaya koymuş oldu.

Son günlerde asker gönderme vesilesi ile artırılmak istenen milliyetçilik dalgasıyla birlikte burjuva-feodal basında etkileyici bir şekilde verilmek istenen cenazeler sırasında yaşamını yitiren askerlerden birinin annesinin, **“vatan sağolsun demiyorum. Devlet benim oğlum için hiçbir şey yapmadı, o koşarak askere gitti ancak devlet ne çelik yelek ne de zırhlı araç verdi, bunları çok gördü...”** derken, bir diğerrinin ise **“yavrumu en iyi okullarda okuttum, zorla askere aldılar. Oğlum sinek bile öldüremezken insan öldürsün diye dağa çıkardılar... Oğlum şehit değil, pisi pisine öldü! Hakkımı helal etmiyorum!”** şeklinde konuşması süreçte önemli tartışmalara yol açtı. Yaşanan asker gönderme tartışmalarını **Orgeneral Yaşar Büyükanıt**'ın Genelkurmay Başkanlığı'na atanması ve yaptığı açıklamalar ile birlikte ele aldığımızda önümüzdeki sürecin devlet tarafından nasıl şekillendirilmek istendiğini anlamak zor değildir.

Şurası bir gerçek ki, Türk hakim sınıfları bir yandan emperyalistler ve uşak-

larının çıkarları gereği konumlanırken; diğer yandan da içteki saldırılarını artırmaktadır. Bizim önümüzdeki önemli görevlerden bir tanesi de geniş halk kesimlerine bu saldırıların birbirinden bağımsız olmadığını kavrayabilmektir.

Nasıl ki emperyalist-kapitalist sistemin saldırıları sadece **Afganistan**, **Irak**, **Filistin**, **Lübnan**, **İran**, **Suriye** ile sınırlı değil, başta Ortadoğu halkları olmak üzere bütün ezilen dünya halklarına yönelikse, onların ülkemizdeki uşaklığını yapan komprador burjuva ve toprak ağalarının saldırıları da sadece işçilere, kamu emekçilerine, köylülere, öğrencilere, esnaflara, kadınlara yönelik değil, tüm emekçilere, ezilenlere yöneliktir. Bu bilinçle bakılmadığında bilimsel bir analiz gücüne sahip olunamaz, köklü ve kalıcı direniş ve mücadele geleneği yaratılamaz. Önce tek tek direnişlerin olması bizim önüne, bu parçalı direnişleri adım adım ortaklaştırıp, büyütüp geliştirme görevini koymaktadır. Bugün zayıf ve cılız da olsa, (kaldı ki yaşanan bir takım direniş ve eylemleri cılız değerlendirmek çok doğru değildir) parçalı ve dağınık da olsa her alanda mücadele ve direniş nüveleri ve geçmişten günümüze dek gelen kesintili olarak devam edip gelen tecrübeler vardır. Örneğin **1 Mayıs Mahallesi Gecekondu Direnişi**, **Koca Mustafapaşa Direnişi**, seyyar satıcıların, işportacıların, esnaf ve zanaatkarların, köylülerin toprak işgalleri, anti-emperyalist eylemler vb.

Burada önemli olan, geçmişte elde edilen bu deneyimlerin günümüzün gerçekliğiyle bütünleştirilmesidir. Bu bütünlüğü yakaladığımız oranda geçmişin layıkınca bugüne taşınmış oluruz. Farklı alanlarda örgütlenen mücadelelerin birleştirilip, merkezileştirilmesi, ortak talepler temelinde mücadele geliştirilip, yaygınlaştırılması daha kalıcı kazanımlar elde etmemizi sağlayacaktır.

Lübnan ve Filistin halklarının direnişi ve ülke gündemini oluşturan asker gönderme tartışmaları ile ilgili birçok eylem örgütlenmektedir. Yukarıdaki perpektifle bu saldırı sürecini yorumladığımızda yapacağımız tüm eylem ve etkinliklerde vurgu yapmamız gereken noktanın burası olduğu ortaya çıkmaktadır. Unutmamak gerekir ki Proletarya Partisi'nin gücü, işçi sınıfının ideolojik-politik hattını devrim mücadelesinin önderliğinde inşa edebilmesi için işçi sınıfı başta olmak üzere

köylüler, gençler, tüm emekçiler ile kuraçağı sağlam ilişkidir. **Proletarya Partisi'nin militanlarının, işçilerin ve köylülerin mücadelesini ve direnişini, ülke gündemi ile birleştirerek sağlamlaştırması önemlidir.** Sınıf savaşımı tarihi boyunca proletaryaya miras bırakılan tüm değerli bilgiler onun düşünsel, pratik ve örgütsel mücadelesine mal edildiği oranda bir güce dönüşmeye başlar. Ve sınıf savaşımı açısından anlamlı ve önemli hale gelir. Ancak bunun yeterli olmadığı bilinmelidir. Kitlelerin mücadele deneyiminden öğrenmek, ona aktif olarak katılıp, ona önderlik ederek, onu daha üst bir basamağa sıçratarak ve ondan yararlanarak, öğrenmesini başarmak, devrim bilimine hâkim olmak kadar önemlidir. Bütün komünist ustalar da her şeyin üzerinde tutulması gereken şeyin, kitlelerin kahramanca, özveriyle tarihi yapma mücadelesi olduğunu belirtip, hiçbir şeyin bundan daha üstün olamayacağı gerçekliğinin altını önemle çizdi.

Kitlelerin tarihsel inisiyatifine olağanüstü değer biçen devrimin ustaları, her yeni mücadele adımında kaçınılmaz olarak bazı hataların işlenebileceğini ancak bundan korkmamak gerektiğini de belirttiler. Onlar, kitlelerin mücadele içinde kazandığı yaratıcılığı, elde ettiği yeni deneyimleri, yarattıkları kurumları, kısacası ileri doğru attıkları bütün adımları, mücadele süreci içinde yaptıkları hatalardan daha üstün tuttular. Kitlelere kendi mücadelesi ve faaliyeti dışında verilecek her dersin onların bilincinde güçlü yankı bulamayacağını, en iyi dersin sınıf savaşımının pratiğinde elde edilen deneyimler olduğunu belirttiler. Ki bu, doğru oldu.

Bundandır ki sınıf bilinçli proleterler, devrim bilimine ve kitlelerin mücadelesine daha çok önem vermeli, onlara yüksek değer biçmelidir. **“Geleceği biçimlendirme sanatı”** olan kitlelerin hareketini, mücadelesini, incelemeye, öğrenmeye çaba sarf etmektedir ve bundan çıkarılacak dersle proletaryanın devrim mücadelesi için yararlanmayı öğrenmelidir. Onu daha ileriye doğru geliştirmelidir. Çünkü, devrim bilimini inceleme çalışması bugünkü sınıf savaşımıyla en sıkı bir şekilde ilişkilendirip onunla doğru tarzda bağ kurup, bugünkü sınıf mücadelesinin göreviyle birleştirdikçe, etkili bir devrimci harekete dönüşür.

Çalışanımız Erdinç Özbay Malatya'ya sevk edildi

Munzur Çevre, Kültür ve Doğa Festivali'nde tutuklanan ve Tunceli Merkez Kapalı Hapishanesinde tutulan muhabirimiz Erdinç Özbay; 8 Ağustos Salı günü Malatya Merkez Kapalı Hapishanesi'ne sevk edildi.

Hatırlanacağı gibi Dersim'de gazete standımıza polislin gerçekleştirmiş olduğu saldırı da gözaltına alınan Özbay, 4 günlük

gözaltından sonra çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanmıştır.

Özbay, Malatya Merkez Kapalı Hapishanesi'nden faks çekerek durumu şöyle anlattı; **“Daha önce size faks gönderemedim. Burada bir faksın dışarıya gitmesi 3-4 günü buluyor. Tekrar eski kaldığımız koğuşa alındık. Burada daha önce tutuklandığımızda kaldığımız arkadaşlarla kal-**

yoruz. Hapishanenin koşullarında ise daha öncesinde aktardıklarımızdan hiçbir değişiklik yok, uygulamaları yine aynı.”

Geçtiğimiz ay yeni serbest bırakılan ve çıktuktan 12 gün sonra katıldığı Munzur Çevre Kültür ve Doğa Festivali'nde tekrar tutuklanan çalışanımız faskında devrimciler için tutsaklığın bir engel olmadığını belirtti.

(H. Merkezi)

2 Eylül 1977 direnişi ruhuyla

1 Mayıs Mahallesi Festivali gerçekleştirildi!

Geleneksel olarak organize edilen **1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali** bu yıl da **1-2-3 Eylül** tarihleri arasında gerçekleştirildi. Çeşitli paneller ve konserlerle süren festivalde polisin neredeyse iki hafta önceden başlayan provokasyon girişimleri festivalin ikinci günündeki yaşanan çatışma ile doruğa çıktı. Birçok kurumun stant açtığı festivalin ilk gününde, saat 17:00'de Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'nde **Halil İbrahim Şahin**'in katıldığı tecrit konulu bir panel gerçekleştirildi. Aynı günün akşamı 1 Mayıs Mahallesi ve tüm devrim şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı ve Gece Tertip Komitesi adına bir açılış konuşması yapıldı. Konuşmada; "Bu sene mahallemizin kuruluş yıldönümü olarak 2 Eylül 1977'yi unutmadığımızı bir kez daha haykırarak buradayız. **Emekçilerin barınma ihtiyacını karşılamak için devrimcilerin öncülüğünde başlayan sürece, devletin müdahalesidir 2 Eylül.** Devrimcilerle omu omuza direnen halkımızın, en haklı talebi olan barınma talebi kanla bastırılmış ve 12 insanımız katledilmiştir. Biz üzerinden 29 yıl geçmesine rağmen gecekonduların şehitlerini unutmadığımızı, onların anıları önünde saygıyla eğildiğimizi bir kez daha haykırıyoruz. 77'de kolektif emekle kurulan mahallemize, bugün sistem düşkünleştirerek çeteleştirmeyle, kadın bedeninin alınıp satılmasıyla, uyuşturucusuyla kendini var etmeye çalışıyor. Bu yozlaştırma politikası mahallemiz üzerinde yürütülen bilinçli bir politikadır. Biz diyoruz ki, yozlaşma ve çeteleşme sistemin kendisidir. 1 Mayıs Mahallesi'ne sahip çıkacağız. Bu festivalin temel sloganı olan '**Yozlaşmaya karşı kültürüne sahip çık**' sloganını bu festivalin somut karşılığıdır" şeklinde ifadeler yer aldı. Konuşmanın ardından, mahallenin muhtarı Cuma Kara da bir konuşma yaptı. Kürtçe ve Türkçe yapılan sunumlar eşliğinde başlayan programda ilk olarak **Güzelleştirme Derneği Halk Dansları Grubu** sahne alarak kareografik bir gösteri sergiledi. Cahit Sıtkı Tarancı'nın

"**Memleket isterim**" şiirinin Kürtçe okunması beğeni topladı. **Cihan Çelik** ve **Sadık Gürbüz** yağmur nedeniyle sahne alamazken, **Ferhat Tunç**'un konseri de yarıda kesilmek zorunda kaldı.

Festivalin ikinci günü saat 13:00'de "**Kürt sorunu ve yükselen milliyetçilik**" isimli panel ile başladı. Panelist olarak **Sedat Şenoğlu**, Şamil Altan, **Nurettin Öztatar** ve Süleyman Batur'un katıldığı söyleşide özet olarak "Biz bütün etkinliklerimizde savaştan bahsetmek zorunda kalıyoruz. Sadece Kürt diyebilmek için bile nice bedeller ödedik. Ülkemizde yükselen milliyetçilikten çok gelişen muhalif güçlere karşı devlet eliyle örgütlenen, milliyetçilik söz konusudur. Kürt sorunu ve milliyetçilik devrimci komünist bir önderlik ile gerçekleşecek olan devrimle çözülecektir. Bu sorunların bu güne kadar aşılmasını devrimin

bilimsel olmadığını göstermez" denildi.

Festivalin ikinci günü **Cennet Düğün Salonu** önünde toplanan **Partizan**, **SDP**, **DTP**, **SODAP**, **HÖC**, **ESP**, **DHP**, Alinteri gibi kurumların içinde bulunduğu kitle, 1 Mayıs Mahallesi merkezine doğru geleneksel yürüyüşlerine geçti. Her kurum kendi pankart, flama ve sloganları eşliğinde kortejler oluşturdu. Partizan kitlesi de "**2 Eylül şehitleri ölümsüzdür**", "**Çeteleşmeye yozlaşmaya geçit vermeyeceğiz**" pankartlarını

açarak "**Yaşasın 2 Eylül direnişimiz**", "**Ağa patron devletini yıkacağız, halk iktidarını kuracağız**", "**Katil ABD Ortadoğu'dan defol**" gibi sloganlar attı. Açıklamanın yapılacağı meydana az bir mesafe kala polis barikatı ile karşılaşıldı. Polis kitlenin geçmesine izin vermeyeceğini, açıklamayı buldukları yerde yapmalarını söyleyince, kitle de geri adım atmayacağını belirterek, açıklamalarını üç yıldır yapıldığı yerde yapacaklarını söyleyerek, polis engelini aşmak için hazırlandı. Zaten özellikle bir 1 haftadır mahalle üzerinde terör estiren, ana cadde üzerinde panzer, akrep, özel tim gezdiren, esnaf ve sokaktaki insanlara kimlik kontrolü dayatan ve üst araması yapan polisin bu saldırısı sürpriz olmadı.

Festivalin ilk günü festival alanı yakınlarında sökülen Partizan-İbrahim Kaypakaya afişlerini tekrar yapıştırmak isteyen okurlarımızı akreplerle gözaltına almaya çalışmışlar, o sırada stant hazırlığı yapan **ESP**'lilerin de müdahalesiyle bu isteklerinde başarılı olamamışlardır. Bütün bu yaşananlardan kaynaklı mahallelilerin de polise karşı büyük bir tepkisi vardı. Bu nedenle kitle polis barikatını aşmak için barikata doğru yürüyüşe devam etti. Bu esnada mahalle halkı polisle eylemcilerin arasına güvenlik duvarı oluşturarak kitleyi koruyacağını söyledi. Ancak polis meydana yapılacak olan basın açıklamasına izin verdiğini söylediği halde alana giren kitleye gaz bombalarıyla saldırdı. Ara sokaklara çekilen kitle burada barikatlar kurarak çatışmaya başladılar. Aşırı gaz bombası kullanan polis ana cadde-

bası atmıştır. Barikatları aşamayan polis plastik mermi kullanarak bazı eylemcileri yaralamıştır. 4-5 saat kadar süren çatışmaların sonunda polis mahalleden çıkarılmıştır. Çatışma sırasında ana cadde üzerinde Sağlık Ocağı'nın üçüncü katında bulunan, **MOBESE** kamerasını imha etmek için Sağlık Ocağı'nın kapısı kırıldı.

Militanlar kamerayı cadde üzerine indirerek burada parçalayarak yaktılar. Daha sonra ana cadde üzerinde bulunan ve **TKP/ML** pankartının asıldığı barikatın üzerine çıkan bir **TKP/ML** militanı, mahallenin nasıl kurulduğunu, verilen şehitleri, ödenen bedelleri anlatarak, kan can pahasına kurulan bu mahalleyi özüne uygun bir şekilde savunduklarını, yarın da savunacaklarını belirtti. Daha sonra and içilerek **TKP/ML**, **MLKP**, **TİKB** militanlarının ortak iradesiyle eylem bitirildi.

Festivalin 3. günü saat 13:00'de **1 Mayıs Mahallesi Kültür Sanat Derneği**'nde "**Terörle Mücadele Kanunu**" konulu bir panel gerçekleştirildi. Panelde **Halkın Hukuk Bürosu**'ndan **Barkın Timtik** ve **TMY Karşıtı Birlik**'ten **Meriç Solmaz** katıldı. Panelde, **TMY**'nin halka yansımaları, son dönem çıkartılan saldırı yasalarına karşı halkın vereceği tepkiyi bastırma planı, bu saldırı yasaasının güçlü bir karşı koyuşla geri püskürtülebileceği gibi konular tartışıldı. Saat 17:00'de **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**'nde düzenlenen "**Ortadoğu**" konulu panele, **Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği**'nden Abdülislam Sultan ayrıca Alp Altınörs ve Ozan Doğan panelist olarak katıldı. Panelistler, İsrail devletinin kuruluşunu ve emperyalistlerin ona yüklediği misyonu tartıştı. Ortadoğu halkları-

doğru önderlik ile gerçekleşecek bir devrimle kurtulacağı belirtilirken,

Nepal'in dünya halklarına örnek olduğu vurgulandı. Akşam programı saat 20:00'de bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. **Grup Yorum**'un **Behiç Aşçı** için marş söylemesi, **Rojan Beken**'in Kürtçe Rock söylemesi, **Grup Vardiya**'nın çıktığı sırada havai fişek gösterisinin yapılması, **Grup Munzur**'un Nepal halkıyla dayanışma gününe atfen söylediği marşlar ve **Cevahir Karaca** ile festivale katılan kitle halaylar ve coşku ile sahne alan gruplara, saatin çok geç olmasına rağmen eşlik ettiler. (**Kartal**)

Gençlik Birliği, geleneksel eğitim kampını BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRDİ

Emperyalizm ve uşaklarının dünya halklarına karşı saldırganlıklarını artırdığı bir süreçten geçiyoruz. ABD emperyalizminin açık desteği ile Filistin ve Lübnan halklarının üzerine bombalar yağdıran, çocuk yaşlı demeden katliamlar düzenleyen, halkları yerinden yurdundan sürgüne zorlayan, kentleri yıkan İsrail siyonizmi, açıktır ki dünya halklarının düşmanı olarak sömürü, yağma ve zulüm üzerine kurulu emperyalist ve kapitalist sistemin gerçek yüzünü göstermektedir.

Şimdi de yıktıkları, yaktıkları, katlettikleri topraklarda alt edemedikleri halk direnişine karşı uluslararası bir askeri gücü konumlandırmak istiyorlar. İsrail'in direniş karşısında içine düştüğü acizliği, burjuvazi "sınıf dayanışması" ile çözmeye çalışıyor ve yardıma koşuyor. Ve bunun için çeşitli milliyetlerden ülkemiz halk gençliği de bu haksız işgalde direnişi bastırmak, emperyalizmin çıkarlarını korumak için Lübnan'a gönderilmek isteniyor. İşgalle hiçbir sınıfsal çıkarının olmadığı emekçi halkın çocukları Lübnan'da kırdırılmak isteniyor. Ve bunu İslamcı kimliğiyle bilinen AKP hükümeti gerçekleştiriyor. Ezilen Müslüman halkların katli için "İslamcı AKP" gerçek yüzünü, yani uşak yüzünü gösteriyor. Fırsat buldukları her yerde devrimci ve demokrat insanları linç etmeye çalışan "vatansaver", "duyarlı" faşist güruhlar da sessizliklerini korumakla, ege-men sınıfların piyonları olduklarını bir kez daha gösteriyor.

Emperyalist saldırganlık yalnızca açık askeri işgallerle de sona ermemektedir. Ekonomik ve politik açıdan emperyalist sömürü, yağma ve baskı devam etmektedir. IMF'nin talimatıyla kamu emekçilerine utanmadan % 4 zam teklifi yapılmakta, emekçiler bizzat egemenler tarafından "is-yana teşvik edilmekte." Tasfiye edilen tarımda emperyalist şirketlerin, tüccar ve tefecilerin sömürüsü altında ezilen köylüler de aynı şekilde "dağlara zorlanmaktadır." Ordu'da direnen Karadeniz köylüsü biriken öfkesini dev bir şekilde ortaya sermektedir. Özelleştirmelerle, taşeronlarla ve birçok yöntemle insanlık dışı koşullarda çalışmaya zorlanan işçiler de şu anda birbirinden kopuk ve kendiliğinden olsa da, ülkenin dört bir yanında irili ufaklı direnişlerle imza atmaktadır.

Ve işte böylesi bir süreçte faşizmin karanlığına boyun eğmeyenler de var. Baskının, sömürünün, çürümüşlüğü, rezillğin diz boyu olduğu bir ortamda aydınlık günlerin türküsünü söyleyenler faaliyetlerini kesintisiz bir şekilde sürdürüyor. Dağ başlarında gerilla namlularında, zindanda tecrit koşullarında, şehirlerde ağır illegal şart-

larda devrimciler, komünistler bağımsızlığın, özgürlüğün, halk demokrasisinin ve sosyalizmin şiarlarını haykırıyor. Tüm baskılara, katliamlara karşı direniş devam ediyor, yeni direnişler mayalanıyor.

İşte direnişi mayalayan, halkımızın nihai kurtuluşu için, bu faşist zulüm düzeninden kurtulmak için Halk Savaşı'na omuz veren genç komünistler de faşizmin yoğun saldırılarına karşı örgütlülüğünü güçlendirmek için cüretli adımlar atıyor. Halkına, devrime ve partisine daha büyük hizmetlerde bulunmak için ideolojik-politik eğitimlerine özel önem veriyor komsomolcular.

Elimize e-posta kanalıyla geçen habere göre TKP/ML'ye bağlı Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği militanları 13. Dönem Dilek Polat Eğitim Kampı'nı başarılı bir şekilde örgütlediler. "GB'mizin 13 dönemdir geleneksel olarak düzenlediği eğitim kamplarından Dilek Polat Eğitim Kampı başarıyla gerçekleştirildi. Özellikle düşmanın partimiz ve komsomolumuza yönelik baskılarının arttığı, kırılmaların, kavga kaçınılığının revaçta olduğu bir dönemde kampımız daha da fazla önem kazanmaktadır. Bu anlamıyla kampımız, bir parti görevini yerine getirmek için gittiği Ordu'da şehit düşen Dilek Polat yoldaşın partiye bağlılığını, görev ve örgüt bilincini kavrama hedefinin yanı sıra onun bizlere bıraktığı kızıl bayrağı devralma hedefini de taşımaktaydı. Parti bilincinin önemli bir ifadesi olan Dilek Polat yoldaşın ismini bu seneki kamp faaliyetimize vermemizin bir nedeni de işte budur. TKP/ML'nin ideolojik ve politik önderliği altındaki TMLGB'mizin militanlarına örgütümüzün görev ve amaçlarını kavratmak, ideolojik, politik, teorik seviyelerini daha da arttırmak, disiplinli bir çalışma ve yaşam tarzı oturtulmasını hedeflemek gibi önemli

amaçları olan kampımız, esasta yoldaşlarımızı komsomolumuza birer adım daha yakınlattırıştır. Özelde 'Gerilla Savaşı İçin Komsomolda Örgütlen/Örgütle' şiarının bize yüklediği misyonları ve bu kampanyanın kavranılmasının önemi tasfiyeciliğin etkili olduğu bu gibi dönemlerde daha da fazla önemlidir. Zaten kampımız da bu şiarın gereklerini yerine getirme araçlarından birisidir. Silahları bırakmanın değil Halk Savaşı'nı ve gerilla savaşını yükseltmenin öne çıkarılması gereken bir dönemde bu şiar, tam da bu nedenle zafere giden yolun bilinçli bir ifadesidir." Açıklama kampın örgütlenişi, eğitim çalışma konuları vb. bilgiler vererek devam ediyor. "Kampımızda günlük yaşamın, düzenli bir işbölümü şeklinde örgütlenmesinin yanı sıra görevlerde yardımlaşma anlayışının gelişmesi, proleter yaşam tarzının kavranılmasında önemli bir adım olmuştur. Bireyci, bencil, asalak bir yaşamın karşısında kolektif yaşamın öğreticiliği ve bize katkıları, 'Dünyayı Temellerinden Sarsacak Bir Davaya' kendini adayanlar için bu yaşam tarzının önemi pratikte ortaya konulmaya çalışılmıştır." Açıklama şu şekilde sona ermekte: "Sınıf mücadelesi açısından zorlu günler yaşadığımız açıktır. Ancak MLM ideolojinin ışığında biz genç komünistler için 'başarısızlık' sözcüğünün tersine nasıl çevrileceği de ortadadır. İşte bu nedenle olumsuzlu olumluya çevirme cüreti ve azmi gösterebilmenin ilk anahtarı, görevlerimize daha fazla sarılarak, her an ideolojik-politik olarak daha da gelişmenin koşullarını yaratabilmekten geçmektedir. 'Sınıf mücadelesinde sızlanmalara, beklemelere yer yoktur' belirlemesini bir an dahi unutmadan kampımızda yaratılan olumlu çalışma tarzını, önümüzdeki dönemde de Partimizin ve GB'mizin her çalışmasına, politikasına hakim hale getir-

melimiz."

E-posta yoluyla gelen haberde ek olarak da TMLGB MK adına kampta okunan yazıya da yer verilmiştir. "Deneyimsizliği deneyime, acemiliği ustalığa çevirecek genç militanlara" başlığını taşıyan yazıda şunlara yer verilmektedir: "Emperyalizmin krizinin derinleşmesine paralel ülkemiz egemenleri de saldırganlığını daha da artırmaktadır. Bilindiği gibi geçtiğimiz aylarda komsomolumuza yönelik düşman operasyonunda GB'mize üye olduğu iddiasıyla birçok devrimci tutsak edilmişti. Hemen akabinde Proletarya Partisi'ne yönelik düşman operasyonu gerçekleştirildi. Sınıf mücadelesinin silahlı mücadele biçiminde yürütüldüğü ve bunun, komünist partisine savaşçı bir karakter kazandırdığı ülkemizde tüm bu gelişmeler belirli yönleriyle yaşanabilecek şeylerdir. Nitekim devrim Başkan Mao'nun deyimıyla bir ziyafet değildir.

Bununla birlikte Komsomolumuz var oluş gereklerinden biri olan Halk Savaşına savaşçı yetiştirme görevini yerine getirme anlayışıyla, 'Gerilla savaşı için Komsomol'da örgütlen/örgütle' şiarı çerçevesinde örgütlediğimiz kampanya sonucu belirli kadrolarımızı sınıf mücadelesinin esas alanına göndermiştir.

Tüm bu olanları bir bütün olarak düşündüğümüzde Komsomolumuz geline süreçte yeni yeni militanlara ihtiyaç duyulmaktadır. Bu nedenlerden dolayı gerçekleştirdiğimiz bu kampın önemi daha da artmaktadır. Daha da açık ifade etmek gerekirse kampımız 'örgütlen-örgütle' şiarının mutlaka bir parçası olarak görülmelidir ve bu şekilde ele alınacaktır. (...)

Örgütümüz yeni ve deneyimsiz yoldaşları deneyimli bir hale getirebilecek, sınıf mücadelesi açısından aldığı kayıpları ve eksikliklerini telafi edebilecek bilinç ve iradeye sahiptir. Çünkü ülkemizde sınıf mücadelesinin seyri ve yaşanan gelişmeler ve yaşanacak olan muhtemel gelişmeler örgütümüzün kadro sorununu çözümlenebilecek, deneyimsizlikleri aşabilecek olanakları fazlasıyla sunuyor. Önemli olan örgütümüzün ve yoldaşlarımızın sınıf mücadelesinin bize sunduğu olanakları bilimsel bir şekilde değerlendirmesini bilmesidir.

Yolumuz açıktır. Yolumuz Proletarya Partisi önderliğindeki Halk Savaşı yoludur. Önemli olan bu yoldan şaşmamaktır. Proletarya Partisinin ideolojik-politik önderliğindeki Komsomolumuzun, yeni yoldaşlarla birlikte ülkemizdeki Halk Savaşı'nın andaki biçimi olan gerilla savaşı noktasında üzerine düşeni yapacaktır."